ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης
Χρυσόστομος (Μητρόπουλος)

Ἔκδοσις Β΄ ♦ Θεσσαλονίκη 2014

ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ Ὅραμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» (Ἀποκ. ΚΑ΄ 2). Ἔργον 18ου αἰῶνος, Μονὴ Πρέβελης Ρεθύμνου Κρήτης.

ΤΙΤΛΟΣ: *Ἱερὸν Προσευχητάριον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*
ΕΚΔΟΤΗΣ: *Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Μητρόπουλος)*
ΕΚΔΟΣΙΣ Α: *Ἀθῆναι, 23 Ἀπριλίου 1999*
ΕΚΔΟΣΙΣ Β: *Θεσσαλονίκη, 6 Ἰανουαρίου 2014*

ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

περιέχον τὰς καθ᾽ ἡμέραν προσευχὰς καὶ ἀκολουθίας τῆς ἑβδομάδος

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης
Χρυσόστομος (Μητρόπουλος)

Ἔκδοσις Β΄ ♦ Θεσσαλονίκη 2014

Ὁ Ἀείμνηστος καὶ Ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Καθολικῆς & Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας κυρὸς Ματθαῖος Α΄ (Καρπαθάκης) ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας, 1949.

ΕΚ ΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

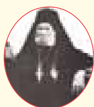
Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Ματθαίου Α΄ (Καρπαθάκη)

Περὶ τοῦ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ:

«...ὅτι ΘΕΟΝ αὕτη ΕΓΕΝΝΗΣΕΝ, ἴσον ἑαυτῷ ὄντα κατὰ πάντα ὅμοιον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ΑΝΑΡΧΟΝ τε κατὰ χρόνον καὶ ἀτελεύτητον ...καὶ ὅτι ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ αὕτη ΕΓΕΝΝΗΣΕ, τὰ τέσσερα μέρη δημιουργήσαντα τοῦ παντός. Καὶ ὅτι ἄνθρωπον ἐγέννησε, σταυρωθέντα σαρκί.» (Βρεσθένης Ματθαῖος, Κῆπος Χαρίτων, Ἀθῆναι 1936, σελ. 4,5)

Περὶ τῆς ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ:

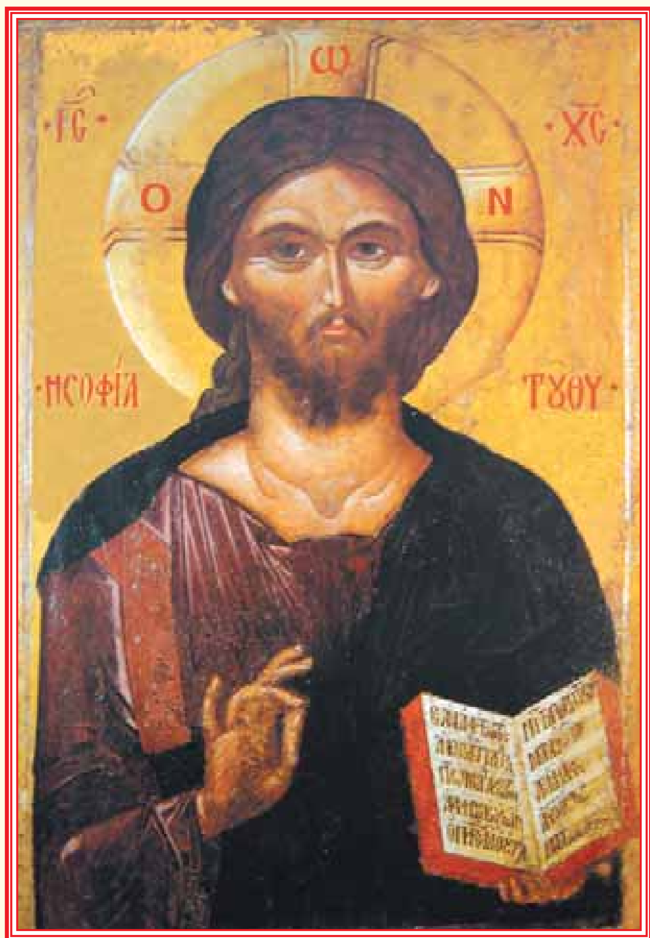

«Ἔστιν οὖν ἡ Ἁγία τοῦ ΘΕΟΥ Καθολικὴ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τὸ σύστημα τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος Ἁγίων Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδὸν πάντα τὰ ἔθνη.» (Ἀρχιμανδρίτης Ματθαῖος Καρπαθάκης, Ἀποστασίας Ἔλεγχος, 1934, σελ. 243)

Περὶ τῆς ΘΕΙΑΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ:

«Μᾶς κατηγορεῖ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος "ὅτι ἡμεῖς ἀσεβοῦμεν καὶ εἴμεθα ἱερόσυλοι... ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ"...» (Βρεσθένης Ματθαῖος, Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος, 1-10-1947, σελ. 4. Ἀναφορὰ εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ γίνεται ἐπίσης ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1950 καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Κ.Γ.Ο.» Ἀπρίλιος 1983.)

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

εἰκὼν 14ου αἰ., Βυζαντινὸν Μουσεῖον Θεσσαλονίκης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ προβαίνομεν εἰς τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ***Προσευχηταρίου*** διὰ τὰς καθ᾽ ἡμέραν πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἡ πρώτη ὑφ᾽ ἡμῶν ἔκδοσις ἐγένετο τὸ **1999** καὶ ἤδη ἔχει ἐξαντληθῆ ἀπὸ ἐτῶν.

Ἡ παροῦσα ἔκδοσις τοῦ ***Προσευχηταρίου,*** ὑπὸ τὸ παρὸν σχῆμα καὶ τὰς ἐν αὐτῷ προσευχάς, ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ καλύψῃ μὲ ἕνα συνοπτικὸν τρόπον τὰς τακτικὰς ἀνάγκας προσευχῆς ἑκάστου Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, καθόσον διὰ τῆς καθημερινῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τροφοδοτεῖται ψυχῇ τε καὶ σώματι μὲ τὴν **Θείαν Χάριν.**

Ὁ Θεός, ὡς Δημιουργός, **ἔχει ἐμφυτεύσει** εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνάγκην ἀναζητήσεως ἐπικοινωνίας μετ᾽ Αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, πλασθεὶς **κατ᾽ εἰκόνα Θεοῦ, φυσικῶς** ἀναζητεῖ ἐπαφὴν μὲ τὸν Θεόν του: ***«καὶ εἶπεν ὁ Θεός, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ᾽ εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ᾽ ὁμοίωσιν»*** (Γέν. Α΄ 26). Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ εἶναι **ἔμφυτος** ψυχικὴ ἀνάγκη ὅλων τῶν ἀνθρώπων. **Φύσει** ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν, νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετ᾽ αὐτοῦ, νὰ ἔλθῃ εἰς **Κοινωνίαν, Σχέσιν καὶ Ἕνωσιν** μετ᾽ Αὐτοῦ, ὅπως πολλοὶ τῶν Σοφῶν ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ. Ἐκπλήρωσιν αὐτῆς **τῆς ἐμφύτου ἀναζητήσεως** ἀποτελεῖ ἡ προσευχή.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάτασις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ θεῖον καὶ πηγαία ἔκφρασις ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ συνειδητὸς Χριστιανὸς γνωρίζει ὅτι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του, ὁ μοναδικὸς λόγος τῆς ὑπάρξεώς του, εἶναι **ἡ Σωτηρία του, ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ Χάριν Κοινωνία, Σχέσις καὶ Ἕνωσις, ἡ μακαρία Θέωσις.** Κύριον μέσον διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς Σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ καρπὸς τῆς Σωτηρίας, εἶναι ἡ προσευχή. Διὰ τῆς Προσευχῆς καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Θείου θελήματος θὰ εἴμεθα ἑνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὴν ἄλλην, τὴν Αἰωνίαν Ζωήν. Ἡ προσευχὴ συνδράμει εἰς τὴν καθημερινὴν ἀναζήτησιν ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν παρ᾽ Αὐτοῦ λῆψιν **τῆς Θείας Χάριτος καὶ τῶν Ἀκτίστων Δωρεῶν.**

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ψυχικὴ ἀναζήτησις ἐγέννησε τὴν ἀνάγκην ἐκδόσεως ***Προσευχηταρίου.***

Προσευχητάριον, ὡς ἐγκόλπιον ἐγχειρίδιον δι᾽ ἀτομικὴν ἢ οἰκογενειακὴν χρῆσιν, παλαιότερον δὲν ὑπῆρχεν. Ἡ ἐμφάνισίς του, μὲ τὸν τίτλον ***Προσευχητάριον Κατανυκτικόν,*** ἔγινεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ **20οῦ** αἰῶνος καὶ συγκεκριμένως τὸ ἔτος **1904** εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ. Ἄλλη ἔκδοσις Προσευχηταρίου, γνωστὴ εἰς ἡμᾶς, ἐγένετο εἰς Ἀθήνας τὸ **1934** ὑπὸ τοῦ Ἁγιορείτου Ἀρχιμανδρίτου Ματθαίου Καρπαθάκη, τοῦ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Αὐτοῦ τοῦ Προσευχηταρίου ὁ Ἀείμνηστος προέβη εἰς **10** ἐπανεκδόσεις κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη. Ἔκτοτε, καὶ κυρίως μετὰ τὸ **1950** καὶ ἕως σήμερον, ἐγένοντο πολλαὶ ἐκδόσεις Προσευχηταρίων ὑπὸ διαφόρων ἐκδοτῶν ἐπειδὴ ἡ ἀνάγκη αὐτῶν εἶναι ἄμεσος καὶ ἡ χρησιμότης των πρακτικωτάτη.

Μία παλαιοτέρα μορφὴ Προσευχηταρίου ὑπῆρξεν ὁ ***«Συνέκδημος»*** ὁ ὁποῖος περιεῖχεν, ἀναλόγως τοῦ ἐκδότου, ὀλιγωτέρας ἢ περισσοτέρας ἀκολουθίας Ἑορτῶν (Ἀναστασίμων, Δεσποτικῶν, Θεομητορικῶν καὶ μεγάλων Ἁγίων). Ὁ Συνέκδημος (βιβλίον συνοδευτικὸν τῶν ταξειδευόντων, ἐτυμολογούμενος ἐκ τοῦ ***συν-εκ-δημῶ,*** ἤτοι, ἀναχωρῶ ἐκ τοῦ Δήμου μετά τινος) ἐξεπλήρωνε τὰς ἀνάγκας προσευχῆς τῶν ταξειδευόντων ἐντὸς ἢ τῶν ἀποδημούντων ἐκτὸς Ἑλλάδος διὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ναυτικῶν.

Ἀνάγκην ὅμως καθημερινῆς προσευχῆς δὲν εἶχον μόνον οἱ ταξειδιῶται, ἀλλὰ ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ προέκυψεν ἡ σύνταξις **Ἐγκολπίου Προσευχηταρίου.** Διὰ τοῦ Ἐγκολπίου Προσευχηταρίου συστηματοποιεῖται διὰ κάθε Ὀρθόδοξον Χριστιανόν, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρίαν του, ἡ ἐκπλήρωσις τῆς καθημερινῆς ἀνάγκης προσευχῆς μὲ τρόπον χρηστικόν, πνευματικὸν καὶ θεάρεστον.

Εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς, ὅπου καθηκόντως ἐκκλησιάζονται οἱ Χριστιανοὶ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἄλλας μεγάλας ἑορτάς, ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν Λειτουργικὰ βιβλία, ὅπως, ***Μέγα Ὡρολόγιον, Μηναῖα, Παρακλητική, Ψαλτήριον, Τριώδιον, Πεντηκοστάριον, Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον*** καὶ ἄλλα. Οἱ ἔχοντες εἰς τὴν διάθεσίν των τὰ βιβλία αὐτὰ δὲν θὰ περιορισθοῦν μόνον εἰς τὸ **Ἐγκόλπιον Προσευχητάριον**, ἀλλὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦν κατ᾽ οἶκον καὶ αὐτὰ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ παρὸν ***Προσευχητάριον*** συμπεριελήφθησαν ἐκ τοῦ *Μεγάλου Ὡρολογίου* τῆς Ἐκκλησίας Ἀκολουθίαι αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὸν κύκλον τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν τῆς Ἑβδομάδος, καὶ αὗται εἶναι:

Τὸ Μεσονυκτικόν, ἄνευ τοῦ *«Ἀμώμου».*

Ὁ Ὄρθρος μέχρι καὶ τὸν ***Ἑξάψαλμον.***

Ἡ Ἐνάτη Ὥρα πρὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ὁ Ἑσπερινός, μὲ στιχηρὰ τροπάρια ἐκ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον μετὰ τῶν ***Χαιρετισμῶν*** τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Μικρὰ Παράκλησις εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ἡ Μεγάλη Παράκλησις εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ἡ Ἀναστάσιμος Ἀκολουθία ἡ ὁποία ἀναγινώσκε-

ται ἀντὶ τοῦ Ἀποδείπνου, τοῦ Μεσονυκτικοῦ καὶ τῶν Ὡρῶν κατὰ **τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα.**

Τὰ Ἀναστάσιμα Ἀπολυτίκια, Θεοτοκία καὶ αἱ Ὑπακοαὶ τῶν Ὀκτὼ Ἤχων.

Τὰ Ἀπολυτίκια καὶ Θεοτοκία τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν τῆς Ἑβδομάδος.

Ἀπολυτίκια εἰς διαφόρους τάξεις/κατηγορίας Ἁγίων.

Τὰ Τριαδικὰ Μεγαλυνάρια τῆς Κυριακῆς.

Τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια τῆς Κυριακῆς.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια τοῦ Σαββάτου.

Τὰ Ἀνοιξαντάρια, ψαλλόμενα εἰς πανηγυρικοὺς Ἑσπερινούς.

Τὸ «Μακάριος Ἀνήρ», ἤτοι ἡ Α΄ Στάσις τοῦ Α΄ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, ψαλλόμενον εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ἑκάστου Σαββάτου ἢ εἰς ἑορτὰς Ἁγίων.

Πρέπει νὰ ἀναφερθῇ ὅτι εἰς τὸ παρὸν Προσευχητάριον, πρὸ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεσονυκτικοῦ, παρατίθενται προκαταρκτικαὶ Νουθεσίαι καὶ Εὐχαὶ Ἁγίων διὰ νὰ προετοιμάζεται ὁ πιστὸς εἰς πνευματικὴν ἐγρήγορσιν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Μεσονυκτικοῦ, πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, ἔχουν προστεθῆ τὰ τρία κατανυκτικὰ τροπάρια: «*Ἐλέησον ἡμᾶς...*», «*Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς...*», «*Τῆς Εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον...*» κ.λπ., κατὰ τὸ ἔθος Ἁγιορειτικῆς Τυπικῆς παραδόσεως. Εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὰ ψαλλόμενα Στιχηρά,

Ἀπόστιχα καὶ Δοξαστικὰ ἐλήφθησαν ἐκ τῶν Τροπαρίων τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῶν Αἴνων τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τοῦτο γίνεται ἀπὸ εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸν Ἀοίδιμον Ἱεράρχην τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, τὸν Ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, κυρὸν Ματθαῖον Α΄ (Καρπαθάκην), ὅστις περιελάμβανε ταῦτα εἰς τὰ Προσευχητάρια τὰ ὁποῖα ἐξέδιδε διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν. Τὸ αὐτὸ κατὰ τὴν ἰδίαν παράδοσιν ἐτηρήθη καὶ εἰς τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον, ὅπου συμπεριλαμβάνονται οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου καί, μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν, τροπάρια ψαλλόμενα εἰς τὴν Παναγίαν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἀποδείπνου ὑπάρχουν δύο ἀκόμη κατανυκτικαὶ Εὐχαί, εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω τακτικῶν Ἀκολουθιῶν συμπεριελήφθησαν διάφοροι ὕμνοι, ὁρισμένοι πίνακες καὶ συγκεκριμένα κείμενα ὁμολογιακοῦ ἐνδιαφέροντος, τὰ ὁποῖα ἐκρίθησαν ἀναγκαῖα, χρηστικὰ καὶ ὠφέλιμα διὰ κάθε Ὀρθόδοξον Χριστιανόν, ὅπως: ***Ὕμνοι Διάφοροι*** ψαλλόμενοι εἰς Ἀγρυπνίας καὶ ἄλλας περιπτώσεις • ***Εὐχαὶ τῆς Τραπέζης*** • ***Περὶ Σχισμάτων καὶ Αἱρέσεων*** • ***Ἡ Καταδίκη τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου*** ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ **1583**, τοῦ **1587** & τοῦ **1593** καθὼς καὶ τὰ Πατριαρ-

χικὰ Σιγίλλια τοῦ **1583** & τοῦ **1593** • ***Ἡ Καταδίκη τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν*** • ***Ἡ Καταδίκη τῶν Νεοεικονομάχων*** • ***Ἡ Καταδίκη τῶν Ἐκκλησιομάχων, Χριστομάχων, Τριαδομάχων, Θεομάχων*** • ***Ὁμολογία Ὀρθοδόξου Πίστεως*** • ***Ἑορτολόγιον:*** **Ἀκίνητοι & Κινηταὶ Ἑορταί** • ***Νηστεῖαι καὶ Καταλύσεις*** • ***Προετοιμασία διὰ τὴν Θείαν Κοινωνίαν*** • ***Πασχάλια 2014-2034.***

Εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας Προσευχητάριον δὲν συμπεριελήφθησαν αἱ Καταβασίαι καὶ τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον ἐπειδὴ ταῦτα δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν κύκλον τῆς Ἑβδομάδος, τὰς ἀνάγκας τοῦ ὁποίου κατὰ κανόνα καλύπτει τὸ παρόν. Ὁμοίως δὲν συμπεριελήφθησαν τὰ ἑξῆς: Ὁ ***«Ἄμωμος»*** εἰς τὸ Μεσονυκτικόν, τὰ Μεσονυκτικὰ τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, αἱ λοιπαὶ Ὧραι πλὴν τῆς Ἐννάτης, αἱ ἐννέα Ὠδαὶ, καὶ ἄλλα καθήκοντα τὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται εἰς τὸ Μέγα Ὡρολόγιον καὶ ἀναγινώσκονται συχνότερον εἰς τοὺς Ναοὺς καὶ τὰς Μονάς, παρὰ κατ᾽ ἰδίαν ἢ κατ᾽ οἶκον καθημερινῶς. Τὸ παρὸν δὲν σκοπεύει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ Μέγα Ὡρολόγιον, ἀλλὰ συντάσσεται **ὡς Ἐγκόλπιον Προσευχητάριον** ἀποβλέπον εἰς μίαν σχετικῶς εὔχρηστον καὶ εὐσύνοπτον πληρότητα.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι διὰ τοῦ παρόντος Ἐγκολπίου Προσευχηταρίου καλύπτονται αἱ τακτικαὶ καθημεριναὶ ἀνάγκαι προσευχῆς τῶν Ὀρθοδόξων Χριστια-

νῶν καὶ παρέχονται πάγια πνευματικὰ ἐφόδια διὰ μίαν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν ζωήν, παραδίδομεν αὐτὸ πρὸς χρῆσιν μὲ τὴν εὐχὴν νὰ συνεισφέρῃ εὐκαίρως εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐπικοινωνίαν, σχέσιν καὶ κατὰ Χάριν ἕνωσιν διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὥστε ***«μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε»*** (Φιλιπ. Β΄ 12). Διότι τοῦτό ἐστι μέλημα πρώτιστον. Τοῦτο γὰρ ἔργον ὕψιστον. Τοῦτο ζωῆς πρόξενον. Τοῦτο Μύρου Θείου ἀλάβαστρον. Τοῦτο Θείας οἰκειώσεως χαριστήριον. Τοῦτο Θεῷ εὐάρεστον, καθότι ***«ἐν Αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν»*** (Πράξ. ΙΖ΄ 28).

Ὅτι Αὐτῷ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου 2014

Ὁ Ἐκδότης
Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
(Μητρόπουλος)

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ
Ἔργον Φωτίου Κόντογλου, 1955, εἰς τὸ τέμπλον τοῦ Ναοῦ τοῦ Μετοχίου τῆς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ εἰς Λιτόχωρον Πιερίας. Εἰκονίζεται ὁ Θεὸς Πατὴρ ὡς Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καθὼς ἐφάνη τῷ Δανιήλ, ὁ Υἱὸς ὡς ἐνηνθρώπησε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς, ὡς ἐφάνη ἐν Ἰορδάνῃ εἰς τὴν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ. Κάτωθεν, ἐν μεγεθύνσει, ἡ ἐπὶ τῆς εἰκόνος ὑπογραφὴ τοῦ Φωτίου Κόντογλου.

Τὸ Ὅραμα τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: «Εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ.... καὶ Σεραφεὶμ εἱστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ.... καὶ ἀπεστάλη πρός με ἓν τῶν Σεραφείμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἥψατο τοῦ στόματός μου.» (Ἡσ. ΣΤ΄ 1-7) Μικρογραφία 12ου αἰῶνος, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίων.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«Ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ᾔνεσά σε (Κύριε).»
(Ψαλμ. ΡΙΗ´ 164)

«Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε,
ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.» (Α' Θεσ. Ε' 17-18)

«Μνημονευτέον γὰρ Θεοῦ μᾶλλον
ἢ ἀναπνευστέον, ὡς ὁ Θεολόγος ἔφη Γρηγόριος.»
(Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 55, 703)

Ἡ προσευχὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐκ Θεοῦ ἔμφυτον ψυχικὴν ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπικοινωνῇ μὲτ᾽ Αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ εἶναι πανανθρωπίνως μαρτυρούμενον· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσεύχονται. Δὲν προσεύχονται ὅμως ὅλοι εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, οὔτε ὅλοι προσεύχονται ἀληθῶς εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ μεριμνᾶ ὥστε νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν (Ἰωάν. ΙΖ´ 3), καὶ νὰ μάθουν τὸν ἀληθῆ τρόπον τῆς προσευχῆς, διὰ νὰ μὴν προσεύχωνται εἰδωλολατρικῶς, οὔτε ἀσεβῶς οὔτε ἀκερδῶς ὡς ὁ Κάϊν ἢ ὁ Ἰούδας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ, δημιούργημα σύνθετον μὲ σῶμα ὑλικὸν καὶ ψυχὴν ἄϋλον. Καὶ

διὰ μὲν τὴν ἐπιβίωσιν καὶ ὑγείαν τοῦ σώματός του, τὴν ὑλικήν, ἔχουν τεθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νόμοι φυσικοί: Χωρὶς τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν διατροφήν, λόγου χάριν, εἶναι ὀργανικῶς ἀδύνατον νὰ συνεχίσῃ νὰ ἐπιβιώνῃ τὸ σῶμα. Διὰ δὲ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ ὑγείαν τῆς ψυχῆς ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νόμοι ἄϋλοι, πνευματικοί: Χωρὶς τὴν γνῶσιν τῆς Ἀληθείας, χωρὶς τὴν ἀγάπην διὰ τὴν Ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, καὶ χωρὶς τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν Αἰώνιον Ζωήν, ἡ ψυχὴ εἶναι νεκρὰ καὶ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ζῶσα. Ὅλα αὐτὰ βεβαιώνονται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς μεταφυσικὰς ἀνησυχίας.

Ἡ ψυχὴ βεβαίως, ὡς ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα καὶ πολυτιμωτέρα τοῦ ὑλικοῦ σώματος, χρήζει σπουδαιοτέρας προσοχῆς. Περὶ αὐτῆς ὁ Κύριος μᾶς λέγει: ***«τὶ γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»*** (Ματθ. ΙΣΤ´ 26).

Ὅσην φυσικὴν ἀνάγκην ἀναπνοῆς καὶ διατροφῆς ἔχει τὸ ὑλικὸν σῶμα διὰ νὰ ἐπιζήσῃ, τόσην καὶ περισσοτέραν πνευματικὴν ἀνάγκην προσευχῆς ἔχει ἡ ἄϋλος ψυχὴ διὰ νὰ ἐπιζήσῃ, διότι ἡ προσευχὴ εἶναι ἐκ φύσεως ἡ ἰδική της τροφὴ καὶ ἀναπνοή: ***«Εἴπερ ἄρτος Ἀγγέλων λόγος, ᾧ ψυχαὶ τρέφονται καὶ ποτίζονται Θεὸν πεινῶσαι, καὶ ζητοῦσαι τροφὴν οὐ ῥέουσαν οὐδ᾽ ἀπιοῦσαν, ἀλλ᾽ ἀεὶ μένουσαν»*** (Ἅγιος

Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «*Εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον Ἐπιτάφιος*» P.G. 36, 545B).

Καὶ ὅπως, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναπνέῃ καὶ δὲν τρέφεται, τὸ σῶμά του ἀποθνήσκει ὑλικῶς, οὕτω καὶ ὅταν δὲν προσεύχεται, ἡ ψυχή του στερεῖται πνευματικῆς τροφῆς καὶ ἀναπνοῆς, καὶ νεκροῦται καὶ ἀποθνήσκει πνευματικῶς.

Ὁ Θάνατος, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν, εἶναι δύο εἰδῶν: **α) ὁ σωματικός,** ἤτοι ὁ βιολογικὸς θάνατος, ὁ **χωρισμὸς** δηλαδὴ τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν ψυχήν, καὶ **β) ὁ ψυχικὸς** θάνατος, ἤτοι ὁ πνευματικὸς θάνατος, ὁ **χωρισμὸς** δηλαδὴ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος συμβαίνει πρὶν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ σωματικῶς καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ χειρότερος θάνατος.

Χωρίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅταν εἶναι ἄθεος, ὅταν δὲν πιστεύῃ εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, ὅταν εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας Του ὡς ἀλλόθρησκος ἢ αἱρετικός, ὅταν διακόπτῃ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν, ὅταν παραβαίνῃ τὰς ἐντολάς Του καὶ διαπράττῃ ἁμαρτίας καὶ ἐγκλήματα, καὶ γενικῶς ὅταν ἡ ζωή του δὲν ἐκφράζῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπανασυνδέσεως μὲ τὸν Θεὸν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς μετανοίας, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιστροφῆς, τὰ ὁποῖα βοηθοῦν διὰ τὴν συνεχῆ κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Βασικός, ἀκατάπαυστος, μόνιμος, ἀκόρεστος καὶ κύριος τρόπος ἐπικοινωνίας

μὲ τὸν Θεὸν εἶναι ἡ Προσευχή: ***«Προσευχή ἐστιν ἀνάβασις νοὸς πρὸς Θεὸν ἢ αἴτησις τῶν προσηκόντων παρὰ Θεοῦ»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, P.G. 94, 1089C). Τὸ δὲ νὰ αἰτῶμεν παρὰ Θεοῦ εἶναι εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν: ***«Καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε»*** (Ματθ. ΚΑ΄ 22). Προσευχόμεθα δὲ διὰ νὰ λάβωμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κτιστὰ καὶ φθαρτὰ πρὸς χρείαν τοῦ ματαίου βίου, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως τὰ ἄφθαρτα, τὴν οἰκειότητα μὲ τὸν Θεόν, τὴν ἐγγύτητα μὲ τὸν Θεόν, τὴν κατοίκησιν ἐν τῷ Θεῷ: ***«Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ»*** (Ἐφεσ. Β΄ 19), καὶ πάλιν: ***«Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστι, καὶ τὸ ἀρνίον»*** (Ἀποκ. ΚΑ΄ 22).

Ἡ Προσευχὴ εἶναι ἰσχυρὰ ὅταν γίνεται μὲ πίστιν, ἀγάπην, ἐλπίδα καὶ κυρίως μὲ φόβον Θεοῦ, διότι ***«Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου»*** (Ψαλμ. ΡΙ΄ 10 & Παρ. Σολ. Α΄ 7). ***«εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε· πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη»*** (Ἰακ. Ε΄ 16). ***«Ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν»*** (Ματθ. ΙΖ΄ 20). Προσεύχεται ὁ πιστός, καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐλπιζομένου ἀπολαμβάνει.

Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος ὁμιλεῖ ἀμέσως μὲ τὸν Θεόν: ***«Ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ᾔνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης Σου»*** (Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 164). ***«Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ Πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται»*** (Ματθ. ΣΤ΄ 6-7).

Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος ὁμιλεῖ μὲ τὸν Θεὸν ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα: ***«οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...»*** (Ματθ. ΣΤ΄ 9).

Διὰ τῆς προσευχῆς λαμβάνομεν τῶν αἰτημάτων τὴν ἐκπλήρωσιν: ***«Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται»*** (Ματθ. Ζ΄ 7-8).

Διὰ τῆς προσευχῆς συντρίβονται τὰ βέλη τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν: ***«Οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα. Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν»*** (Ψαλμ. ΙΘ΄ 8-9).

Διὰ τῆς προσευχῆς ἀποκτῶνται αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ οὐράνια χαρίσματα: ***«Πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἐκ Σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων»*** (Ὀπισθάμβωνος Εὐχὴ τῆς Θείας Λειτουργίας).

Διὰ τῆς προσευχῆς ἐνεργοῦνται ὑπερφυεῖς θερα - πεῖαι: ***«Ἤκουσα τῆς προσευχῆς σου, εἶδον τὰ δάκρυά σου· ἰδοὺ ἐγὼ ἰάσομαί σε»*** (Δ΄ Βασιλ. Κ΄ 5).

Διὰ τῆς προσευχῆς δεσμὰ ἀτεκνίας λύονται: ***«Εἰ - σηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι»*** (Λουκ. Α΄ 13).

Διὰ τῆς προσευχῆς ἀποκτᾶται ἐλευθερία ἐκ δεσμῶν καὶ φυλακῆς: ***«Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυ- λακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκ- κλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ»*** (Πράξ. ΙΒ΄ 5).

Διὰ τῆς προσευχῆς μεγαλύνεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὑποτάσσεται πᾶσα κτίσις: ***«ἵνα ἐν τῷ Ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων...»*** (Φιλιπ. Β΄ 10).

Διὰ τῆς προσευχῆς τελοῦνται ὑπερφυῆ θαύματα καὶ πραγματοποιοῦνται σημεῖα καὶ τέρατα, ὅπως ἐπὶ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ κατῆλθε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ βροχὴ παρὰ νεφέλης: ***«ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπά- κουσόν μου ἐν πυρί... καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ... καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἔθηκε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀνὰ μέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ... καὶ ἐγένετο ὑετὸς μέγας»*** (Γ΄ Βασ. ΙΗ΄ 37-38, 42-45).

Διὰ τῆς προσευχῆς καὶ νεκροὶ ἀνίστανται, ὅπως ὑπὸ τῶν Προφητῶν Ἠλιοῦ καὶ Ἐλισσαίου, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: ***«ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε***

τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε» (Πράξ. Θ' 40).

Διὰ τῆς προσευχῆς οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἐποίησαν μεγάλα τῆς πίστεως κατορθώματα: ***«ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ... ἐνίκησαν ἀοράτως»*** (Τροπάριον εἰς Ἁγίους Μάρτυρας).

Διὰ τῆς προσευχῆς καθαρίζεται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία ἀπὸ τὰς πονηρίας τοῦ κόσμου: ***«Προσευχὴ... βίον διεφθαρμένον ἐπανώρθωσεν ὀξέως»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 50, 785-786).

Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει τῆς σωτηρίας του: ***«Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται»*** (Ἰωὴλ Γ´ 5).

Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος γίνεται φύλαξ τῶν Ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ναὸς τοῦ Θεοῦ, ὥστε αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπερούσιος Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός—Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα—ἔρχεται καὶ κατασκηνώνει καὶ μονὴν ποιεῖ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν: ***«καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ᾽ αὐτῷ ποιήσομεν»*** (Ἰωάν. ΙΔ´ 23).

Διὰ τῆς προσευχῆς παρέχονται πάντα τὰ ἀγαθά, ὅπως ἡ προσοχὴ τοῦ νοός, ἡ μετάνοια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἁγιότης, ἡ μετὰ τῶν Ἀγγέλων πολιτεία, **ἡ κατὰ Χάριν Θέωσις,** ἡ αἰώνιος μετὰ Θεοῦ συμβίωσις: ***«προσευχῆς δὲ κοινὸν ἔργον Ἀγγέλων ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπων.... Αὕτη σε χωρίζει τῶν ἀλόγων, αὕτη συνάπτει τοῖς Ἀγγέλοις·***

ταχέως δέ τις εἰς τὴν ἐκείνων μεταστήσεται πολιτείαν, καὶ βίον, καὶ δίαιταν, καὶ τιμήν, καὶ εὐγένειαν, καὶ σοφίαν, καὶ σύνεσιν» (Ἅγιος Χρυσόστομος, P.G. 50, 779-780).

Διὰ τῆς προσευχῆς ἀνοίγονται οἱ Οὐρανοὶ καὶ σκορπίζονται Χάριτες εἰς τὴν κτίσιν.

Διὰ τῆς προσευχῆς κλείνονται αἱ πῦλαι τῆς Κολάσεως καὶ δένονται δεσμοῖς οἱ δαίμονες.

Διὰ τῆς προσευχῆς τελοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς ὅλα τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ προσευχὴ εἶναι μνήμη Θεοῦ διὰ τῆς ὁποίας οἱ γηγενεῖς ζωοποιοῦνται καὶ σοφοποιοῦνται, καθίστανται Ἅγιοι, γίνονται **κατὰ Χάριν** θεοί. Διὰ τοῦτο, ***«Μνημονευτέον γὰρ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον, ὡς ὁ Θεολόγος ἔφη Γρηγόριος»*** (Ἅγιος Χρυσόστομος, *Ἑρμηνεία εἰς τὸν Ψαλμὸν ΡΗ΄*, P.G. 55, 703).

Ἡ προσευχὴ εἶναι πνοὴ Πνεύματος Ἁγίου ἡ ὁποία ἀνοίγει τὰς Πύλας τοῦ Παραδείσου. ***«Ζητοῦντες δὲ ἔλεος, ἐν ταπεινῇ καὶ ἐλεεινῇ καρδίᾳ ζητεῖτε, καὶ βοᾶτε ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας, εἰ δυνατόν, καὶ ὅλην τὴν νύκτα, τό,*** **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς·** ***καὶ βιάσασθε τὸν νοῦν ὑμῶν εἰς τοῦτο τὸ ἔργον ἕως θανάτου»*** (Ἅγιος Ἰ. Χρυσόστομος, P.G. 60, 752).

Ἡ προσευχὴ εἶναι ὅπλον εὔκαιρον κατὰ τῶν παθῶν καὶ τοῦ Διαβόλου, νίκη οὐράνιος, κέρδος αἰώνιον: ***«Ἰησοῦ ὀνόματι μάστιζε πολεμίους· οὐ γάρ ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἰσχυρότερον***

ὅπλον» (Ἅγιος Ἰωάννης Σιναΐτης, *Κλῖμαξ*, Λόγος Κ΄ παρ. 7, P.G. 88, 945C).

Ἡ προσευχὴ εἶναι τεῖχος καὶ ὀχύρωμα ἔναντι τῶν πειρασμῶν, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ ἀκαθαίρετον πρόσταγμα τὸ Δεσποτικόν: ***«γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν»*** (Ματθ. ΚΣΤ΄ 41).

Ἡ προσευχὴ συμβάλλει εἰς τὴν καθαρότητα τοῦ νοός, εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς προαιρέσεως, εἰς τὴν εὐθύτητα τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς μόνον ἕλκεται ἡ Θεία Χάρις καὶ ζεῖ ἡ ψυχή.

Ὅλα τὰ ἀγαθὰ λογικὰ κτίσματα, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, προσεύχονται εἰς τὸν Θεόν. Οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι ὑμνοῦν ἀκαταπαύστως, αἰνοῦν καὶ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν αἰωνίως. Οἱ Ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, οἱ Δίκαιοι, οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ Προφῆται, προσηύχοντο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς ὡμίλει μετ᾽ αὐτῶν. Ὁ Ἀδάμ, ὁ Ἄβελ, ὁ Ἐνώχ, ὁ Νῶε, ὁ Ἰώβ, ὁ Τωβίτ, ὁ Ἱερεὺς Μελχισεδέκ, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰωσὴφ ὁ Πάγκαλος, ὁ Θεόπτης καὶ Προφήτης Μωυσῆς, ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀαρών, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἱερεμίας, ὁ Ἰεζεκιήλ, ὁ Δανιήλ, ὁ Ὠσηέ, ὁ Ἀμώς, ὁ Μιχαίας, ὁ Ἰωήλ, ὁ Ὀβδιοῦ, ὁ Ἰωνᾶς, ὁ Ναούμ, ὁ Ἀμβακούμ, ὁ Σοφονίας, ὁ Ἀγγαῖος, ὁ Ζαχαρίας, ὁ Μαλαχίας, οἱ Τρεῖς Παῖδες οἱ ἐν Καμίνῳ, ὁ Σαμουήλ, οἱ Κριταί, ἡ Ῥούθ, ἡ Ἰουδίθ, ἡ Ἐσθήρ, οἱ Μακκαβαῖοι, οἱ Θεοπάτορες Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, οἱ γονεῖς τοῦ Προδρόμου Ζαχαρίας καὶ Ἐλισάβετ, ἡ Θεοτόκος

καὶ Ἀειπάρθενος Μαρία, ὁ Πρόδρομος, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες, οἱ Θεοφόροι Πατέρες, οἱ Ἱεράρχαι, οἱ Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ Μάρτυρες, **ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σώματος τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι, πρὸ καὶ μετὰ Χριστόν, **προσηύχοντο, προσεύχονται καὶ θὰ προσεύχωνται.** Τὴν προσευχὴν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐπροσηύχετο ὡς ἄνθρωπος.** Πάντες οἱ ἐκ Θεοῦ θὰ προσεύχωνται ἕως τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τούτου καὶ μετὰ ἀπ᾽ αὐτήν, εἰς τὴν **Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν**, θὰ αἰνοῦν καὶ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν αἰωνίως. Αὐτῶν ἡ προσευχὴ θυμίαμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ: ***«Κύριε, ...κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου»*** (Ψαλμ. ΡΜ΄ 1-2).

Ὡς παρὰ Θεοῦ λαβόντες τὴν ὕπαρξιν, παρὰ Θεοῦ καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ζωὴν διὰ τῆς προσευχῆς ληψόμεθα. Ἔχει δὲ ἡ προσευχὴ τὴν μορφὴν εὐχαριστίας ἢ δοξολογίας ἢ αἰτήσεως. Ἀποτελεῖ προσωπικὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν, καὶ συνιστᾶ τὸ πρῶτον καὶ κύριον μέλημα κάθε λογικῆς ὑπάρξεως. Πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντοτε ἡ ἀποστροφὴ ἡμῶν. Κατὰ τὴν τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου φωνήν, ἐν παντὶ λόγῳ καὶ πράγματι ***«ἐκ Θεοῦ τε ἄρχεσθαι, καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Ναζιανζηνός, P.G. 35, 408A, καὶ Κανὼν Α΄ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Ἄνευ δὲ τῆς προσευχῆς μακραίνει τοῦ

Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, αὐτονομεῖται ἐκ τοῦ ἀρχετύπου ἡ εἰκών, φυγαδεύεται ἐκ τῆς Ἀληθείας ὁ νοῦς μὲ ὀλέθρια ἀποτελέσματα: ***«Ὁ νοῦς ἀποστὰς τῆς τοῦ Θεοῦ θεωρίας κατ' ἔννοιαν, ἢ δαίμων γίνεται ἢ κτῆνος»*** (Παλλάδιος, *Λαυσαϊκὴ Ἱστορία,* κεφ. 98, P.G. 34, 1203D).

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐβίωσαν τὸ Δαυιτικόν, ***«Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον Αὐτοῦ»*** (Ψαλμ. ΡΒ´ 1). Διδαχθέντες ἐξ ἰδίας νηπτικῆς ἐμπειρίας καὶ ἐλλάμψεως τοῦ Ἀκτίστου Θείου Φωτός, ἢ μᾶλλον **Θείῳ Πυρὶ θεωθέντες**, ἐδίδαξαν εἰς ἡμᾶς πόσον τελεσφορεῖ **ἡ ἀδιάλειπτος νοερὰ προσευχή:** ὡς ἡ ἀναπνοὴ τῷ σώματι οὕτω καὶ ἡ προσευχὴ τῇ ψυχῇ. Διό, οἱ ἱερῶς ἡσυχάζοντες, ὁμοῦ μὲ κάθε εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοήν, ἐκ καρδίας ἀνέπνεον τὴν **εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ**, τὸ ***«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν»***, ὅπερ ἔστιν ἡ περίληψις τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ **τὴν εὐχὴν τῆς Θεομήτορος**, τὸ ***«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς».***

Ὁ δὲ Προφητάναξ Δαβὶδ λέγει: ***«Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω»*** (Ψαλμ. ΡΓ´ 33) καὶ ***«ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας Αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον»*** (Ψαλμ. ΡΒ´ 22).

Διὰ νὰ τρέφῃ ὅμως καὶ θάλπῃ καὶ φωτίζῃ τὴν ψυχὴν ἡ προσευχή, δὲν ἀρκεῖ νὰ τελῆται μόνον σωματικῶς, χωρὶς νὰ ἐμβαπτίζεται εἰς αὐτὴν ἡ διάνοια καὶ ἡ ψυχικὴ διάθεσις τοῦ ἐντευξομένου. ***«Ὁ τῷ στόματι μόνῳ προσευχόμενος, τῷ ἀέρι προσεύχεται καὶ οὐ***

τῷ Θεῷ. Ὁ γὰρ Θεὸς τῷ νῷ προσέχει καὶ οὐ τῇ λαλιᾷ ὡς οἱ ἄνθρωποι» (Ὅσιος Πέτρος Δαμασκηνός, Φιλοκαλία τόμ. Γ΄, Βιβλίον Α΄, Προοίμιον, στίχ.17-19, Ε.Π.Ε. τόμ. 17, σελ. 32).

Ὅλον τὸ ἔργον τῆς Προσευχῆς εἰς τὴν Σωτηρίαν ἀποβλέπει. Ἡ Σωτηρία δὲ εἶναι ἀδύνατος ἄνευ θεώσεως, τῆς **κατὰ Χάριν** βεβαίως καὶ ὄχι κατ᾽ οὐσίαν **θεώσεως.** Καὶ ἄλλον σκοπὸν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει, ἀλλ᾽ εἰς τοῦτο μόνον ἀποβλέπει: **Νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος κατὰ Χάριν Θεός**, ***«τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν»*** (Πράξ. ΙΖ΄ 28).

«Δὲν εἶναι ἄλλη ἀρετὴ οὔτε ὑψηλοτέρα οὔτε ἀναγκαιοτέρα ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Προσευχήν. Δὲν εἶναι ταύτης ἄλλη ἡψηλοτέρα· διὰ τί, ὅλαι μὲν αἱ ἄλλαι ἀρεταί, ἡ νηστεία, λέγω, ἡ ἀγρυπνία, ἡ χαμευνία, ἡ ἄσκησις, ἡ παρθενία, ἡ ἐλεημοσύνη, καὶ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον χρυσοῦν γένος καὶ ὁ ἐναρμόνιος χορὸς καὶ ἡ οὐρανόπλοκος σειρὰ τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν, ἀγκαλὰ καὶ εἶναι μιμήματα Θεοῦ, ἀγκαλὰ καὶ εἶναι κτήματα ἀναφαίρετα καὶ στολισμὸς ἀθάνατος τῶν ψυχῶν μὲ ὅλον τοῦτο, αὐταὶ δὲν ἑνώνουσι τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν· ὄχι, ἀλλὰ μόνον κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ ἑνωθῇ. Ἡ Ἱερὰ ὅμως Προσευχή, αὐτὴ μόνη ἑνώνει· αὐτὴ μόνη συνάπτει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἀντιστρόφως τὸν Θεὸν μὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀποτελεῖ τὰ δύο εἰς πνεῦμα ἕν. Μὲ τὸ νὰ εἶναι μία ἄμεσος ἕνωσις καὶ ἕνας σφικτὸς σύνδεσμος τοῦ

Κτίστου μὲ τὰ λογικὰ κτίσματα· ἔτσι ὑψηγορεῖ ὁ… Θεσσαλονίκης… Γρηγόριος. Ἡ μὲν δι᾽ ἀρετῶν κοινωνία, δι᾽ ὁμοιότητα πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Θείου ἐπιτήδειον τὸν σπουδαῖον πέφυκε παρασκευάζειν· οὐ μέντοι καὶ ἑνοῦν· ἡ δὲ τῆς εὐχῆς δύναμις, αὐτὴν ἱερουργεῖ καὶ τελεσιουργεῖ τὴν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖον ἀνάτασίν τε καὶ ἕνωσιν, σύνδεσμος οὖσα τῶν λογικῶν πρὸς τὸν Κτίσαντα κτισμάτων» (Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης, ***Προοίμιον Περὶ Προσευχῆς***).

Διὰ τῆς Πίστεως καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ τοῦ Ἀχράντου Αἵματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συντελεῖται ἡ κατὰ Χάριν Ἕνωσις μὲ τὸν Θεόν, ὥστε νὰ διακηρύσσῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ***«ὅτι μέλη ἐσμέν τοῦ Σώματος Αὐτοῦ ἐκ τῆς Σαρκὸς Αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν Ὀστέων Αὐτοῦ»*** (Ἐφεσ. Ε΄ 30).

Προσευχὴν οὖν ἐκ γῆς νῦν προθύμως ὑψώσωμεν καί, ὅτε ἐκ τῆς **Στρατευομένης** τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας εἰς τὴν **Θριαμβεύουσαν** ἐν οὐρανοῖς μετατεθῶμεν, σὺν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν τῇ κοινῇ ἀναστάσει ὑψωθέντες, πάλιν ἐν προσευχῇ καὶ ὑμνολογίᾳ καὶ αἵνοις καὶ Δοξολογίᾳ ἀκαταπαύστῳ εὑρεθῶμεν, ***«ἀπὸ Δόξης εἰς Δόξαν»*** (Β΄ Κορ. Γ΄ 18) αἰωνίως διατρίβοντες ἐν τῇ Εὐλογημένη ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἀμήν. Γένοιτο.**

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Φορητὴ εἰκών, ἔργον 17ου αἰῶνος, Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Ἀρετίου, Νεάπολις Λασιθίου Κρήτης.

ΝΟΥΘΕΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΥΧΑΙ ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΥ

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης καὶ ὁ Ἅγιος Δαυὶδ ὁ Θεσσαλονικεὺς προέτρεπον τοὺς ὑποτακτικούς των καὶ λοιποὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, ὑπενθυμίζοντες εἰς αὐτοὺς τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως:

«Παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἐσταυρώθη διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, ἂς φροντίσωμεν διὰ τὴν ψυχήν μας, ἂς μετανοήσωμεν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας τώρα ὅπου ἔχομεν καιρὸν εὐπρόσδεκτον, διὰ νὰ μὴ κλαίωμεν τότε εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς ἀνωφέλευτα· τώρα βοηθεῖ ὁ Θεὸς ἐκείνων ὅπου ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὴν κακὴν στράταν, καὶ τότε ἐξετάζει φοβερὰ τὰς πράξεις καὶ λόγους καὶ ἐνθυμήσεις ὡς Κριτὴς ἀλάθητος, καὶ ἀπολαμβάνει πᾶς ἕνας κατὰ τὰς πράξεις του, ἄλλος ζωὴν αἰώνιον καὶ ἄλλος ἀτελεύτητον κόλασιν. Ἐπιμελεῖσθε δὲ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου.»

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔλεγεν:

«Τί ζητεῖ ὁ Θεὸς παρὰ σοῦ, ἀδελφέ, πλὴν τῆς σωτηρίας σου; Ἐὰν δὲ σὺ ἀμελῇς καὶ οὐ βούλῃ σωθῆναι, καὶ τὰς εὐθείας ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ βαδίσαι, καὶ τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ μὴ θέλῃς ἐπιτελεῖν, σεαυτὸν ἀποκτείνεις, καὶ σεαυτὸν ἐκβάλεις τοῦ Θείου Νυμφῶνος.»

Εἰ βούλῃ, λέγε τὰς κατωτέρω δύο Εὐχὰς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Χρυσοῤῥήμονος εἰς τὴν Παναγίαν καὶ Ζωοποιὸν Τριάδα, ἃς καθ᾽ ἑκάστην μετὰ τὸ ἐξεγερθῆναι τοῦ ὕπνου ηὔχετο, ὡς καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα λέγειν πρὸ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεσονυκτικοῦ.

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι· Δόξα Σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀεὶ παρορῶν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Δόξα Σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταξιώσας με καὶ τὴν σήμερον θεάσασθαι. Δόξα Σοι, Παναγία Τριὰς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Προσκυνῶ τὴν ἀγαθότητά Σου τὴν ἀνεκδιήγητον. Ὑμνῶ τὴν μακροθυμίαν Σου τὴν ἀνεξιχνίαστον. Εὐχαριστῶ καὶ δοξολογῶ τὸ ἄμετρόν Σου ἔλεος, ὅτι μυρίων κολάσεων καὶ τιμωριῶν ὄντα ἄξιον, ἐλεεῖς καὶ εὐεργετεῖς με μυρίαις εὐεργεσίαις. Δόξα Σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, πάντων ἕνεκεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διάνοιξον τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας μου, τοῦ ἀκούειν με τὰ λόγιά Σου καὶ συνιέναι καὶ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι ***«πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ. Μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ τὰς ἐντολάς Σου»***, ἀλλ᾽ ***«ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ Νόμου Σου»*** *(Ψαλμ. ΡΙΗ´ 19, 18).* Ἐπὶ Σοὶ γὰρ ἐλπίζω, ὁ Θεός μου, ἵνα Σύ μου φωτίσῃς τὴν καρδίαν· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (P.G. 63, 923-924).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΥ

Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς καὶ ἀναστὰς τῆς κλίνης, στῆθι μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ ὡς ὁ Τελώνης καὶ εἰπέ:(1)

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι, Ἁγία Τριάς, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.(2)

(1) *Εἰς ὅλας τὰς ἀκολουθίας, εἰ μὲν παρίσταται Ἱερεύς, λέγει,* ***Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...*** *Εἰ δὲ μή, λέγομεν,* ***Δι' εὐχῶν...***

(2) *Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ* ***Βασιλεῦ Οὐράνιε...*** *δὲν λέγεται.*

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ [1]

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. ***(τρίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

[1] ***Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ Ἅγιος ὁ Θεός… γ' (3) λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη… γ' (3) καὶ συνεχίζομεν μὲ τὸ Δόξα… Καὶ νῦν… Παναγία Τριάς… καὶ τὰ λοιπά.***

Τὰ ἐφεξῆς Τριαδικά, Ἦχος α'.

Ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου, προσπίπτομέν Σοι, Ἀγαθέ, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν Σοι, Δυνατέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος β'.

Τῆς κλίνης καὶ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρας με, Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὰ χείλη μου ἄνοιξον, εἰς τὸ ὑμνεῖν Σε, Ἁγία Τριάς· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος γ'.

Ἀθρόον ὁ Κριτὴς ἐπελεύσεται, καὶ ἑκάστου αἱ πράξεις γυμνωθήσονται· ἀλλὰ φόβῳ κράξωμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον *ιβ' (12).*

Εὐχὴ εὐχαριστήριος μεθ᾽ ἱκεσίας.

Ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξανιστάμενος εὐχαριστῶ Σοι, Ἁγία Τριάς, ὅτι διὰ τὴν πολλήν Σου ἀγαθότητα καὶ μακροθυμίαν οὐκ ὠργίσθης ἐμοὶ τῷ ῥαθύμῳ καὶ ἁμαρτωλῷ, οὐδὲ συναπώλεσάς με ταῖς ἀνομίαις μου, ἀλλ᾽ ἐφιλανθρωπεύσω συνήθως καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν κείμενον ἤγειράς με εἰς τὸ ὀρθρίσαι καὶ δοξολογῆσαι

τὸ κράτος Σου. Καὶ νῦν φώτισόν μου τὰ ὄμματα τῆς διανοίας, ἄνοιξόν μου τὸ στόμα, τοῦ μελετᾶν τὰ λόγιά Σου καὶ συνιέναι τὰς ἐντολάς Σου, καὶ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, καὶ ψάλλειν Σοι ἐν ἐξομολογήσει καρδίας, καὶ ἀνυμνεῖν τὸ πανάγιον ὄνομά Σου, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα.

Δόξα Σοι, Βασιλεῦ, Θεὲ Παντοκράτορ· ὅτι τῇ θείᾳ Σου καὶ φιλανθρώπῳ προνοίᾳ ἠξίωσάς με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλόν Σου ἐξ ὕπνου ἀναστῆναι καὶ τυχεῖν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγίου Σου οἴκου. Δέξαι, Κύριε, καὶ τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου, ὡς τῶν Ἁγίων καὶ Νοερῶν Σου Δυνάμεων· καὶ εὐδόκησον, ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ καὶ πνεύματι ταπεινώσεως, προσενεχθῆναί Σοι τὴν ἐκ τῶν ῥυπαρῶν χειλέων μου αἴνεσιν· ὅπως κἀγὼ κοινωνὸς γένωμαι τῶν φρονίμων παρθένων, ἐν φαιδρᾷ λαμπηδόνι τῆς ψυχῆς μου, καὶ δοξάζω Σὲ τὸν ἐν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενον Θεὸν Λόγον. Ἀμήν.

Μετανοίας γ' (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ «ΑΜΩΜΟΣ»
ἤτοι τὸ Δέκατον Ἕβδομον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, Ψαλμὸς ΡΙΗ' (118), καὶ μετ᾿ αὐτόν,

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πιστεύω εἰς Ἕνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι᾽ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν.

Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 34).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δ**ι᾽ εὐχῶν...

Εἴ μεν ἐστὶ Δεσποτικὴ ἢ Θεομητορικὴ ἑορτή, λέγομεν τὸ Ἀπολυτίκιον αὐτῆς. Δόξα... Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Τὸ Κοντάκιον αὐτῆς. Εἰδ᾽ ἄλλως, τὰ ἀκόλουθα τροπάρια:

Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὑρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν ὃν εὑρήσει ῥαθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῇς· ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν ἐννοοῦσα, ψυχή μου, γρηγόρησον ἀνάπτουσα λαμπάδα σου ἐν ἐλέῳ φαιδρύνουσα· οὐ γὰρ οἶδας πότε πρὸς σὲ ἐπελεύσεται ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα· Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος. Βλέπε οὖν, ψυχή μου, μὴ νυστάξῃς καὶ μείνῃς ἔξωθεν κρούουσα ὡς αἱ πέντε Παρθένοι· ἀλλ᾽ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐν ἐλέῳ πίονι, καὶ δῴη σοι τὸν νυμφῶνα τὸν θεῖον τῆς δόξης Αὐτοῦ.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ ἀπόρθητον τεῖχος, τὸ τῆς σωτηρίας ὀχύρωμα, Θεοτόκε Παρθένε, ἱκετεύομεν. Τὰς τῶν ἐναντίων βουλὰς διασκέδασον· τοῦ λαοῦ σου τὴν λύπην εἰς χαρὰν μετάβαλε· τὸν κόσμον σου ἀνακάλεσον· τοὺς εὐσεβεῖς κραταίωσον· ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου πρέσβευε, ὅτι σὺ εἶ, Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν.

Κύριε, ἐλέησον *μ' (40).*

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον· τὰ σώματα ἅγνισον· τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον· τὰς ἐννοίας κάθαρον· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον *γ' (3).*

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Μαρδαρίου.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ Μονογενὲς Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δοῦλόν Σου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, λεγομένη ἀπὸ τῆς 22ας Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

Κύριε Παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων καὶ πάσης σαρκός, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, καρδίας τε καὶ νεφροὺς ὁ ἐτάζων, καὶ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων σαφῶς ἐπιστάμενος, τὸ ἄναρχον καὶ ἀΐδιον φῶς, παρ' ᾧ οὐκ ἔστι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα· Αὐτός, ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, ἃς κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τῆς νυκτός, τῷ πλήθει τῶν σῶν οἰκτιρμῶν

θαῤῥοῦντες, ἐκ ῥυπαρῶν πρὸς Σὲ χειλέων ποιούμεθα· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, τὰ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ διανοίᾳ, ἐκ γνώσεως ἢ ἀγνωσίας πλημμεληθέντα ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ναοὺς ἡμᾶς ποιῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ δώρησαι ἡμῖν ἐν ἀγρύπνῳ καρδίᾳ καὶ νηφούσῃ διανοίᾳ πᾶσαν τοῦ παρόντος βίου τὴν νύκτα ἡμᾶς διελθεῖν, ἀπεκδεχομένους τὴν παρουσίαν τῆς λαμπρᾶς καὶ ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾗ μετὰ δόξης ἐπὶ γῆς Κριτὴς τῶν ἁπάντων ἐλεύσεται, ἑκάστῳ ἀποδοῦναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἵνα μὴ ἀναπεπτωκότες καὶ ὑπνοῦντες, ἀλλ᾽ ἐγρηγορότες καὶ διεγηγερμένοι ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ εὑρεθῶμεν, καὶ ἕτοιμοι εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὸν θεῖον νυμφῶνα τῆς δόξης Αὐτοῦ συνεισέλθωμεν, ἔνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀνέκφραστος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ Σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄῤῥητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὰ σύμπαντα, καὶ Σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ.

Σὲ εὐλογοῦμεν, ὕψιστε Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, τὸν ποιοῦντα ἀεὶ μεθ᾽ ἡμῶν μεγάλα τε καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός,

τὸν παρασχόντα ἡμῖν τὸν ὕπνον εἰς ἀνάπαυσιν τῆς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ ἄνεσιν τῶν κόπων τῆς πολυμόχθου σαρκός. Εὐχαριστοῦμέν Σοι, ὅτι οὐ συναπώλεσας ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐφιλανθρωπεύσω συνήθως, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν κειμένους ἡμᾶς ἤγειρας, εἰς τὸ δοξολογῆσαι τὸ κράτος Σου. Διὸ δυσωποῦμεν τὴν ἀνείκαστόν Σου ἀγαθότητα, φώτισον ἡμῶν τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμούς, καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν ἐκ τοῦ βαρέος ὕπνου τῆς ῥαθυμίας ἀνάστησον. Ἄνοιξον ἡμῶν τὸ στόμα καὶ πλήρωσον αὐτὸ τῆς Σῆς αἰνέσεως, ὅπως ἂν δυνηθῶμεν ἀπερισπάστως ᾄδειν τε καὶ ψάλλειν καὶ ἐξομολογεῖσθαί Σοι, τῷ ἐν πᾶσι καὶ ὑπὸ πάντων δοξαζομένῳ Θεῷ, τῷ Ἀνάρχῳ Πατρί, σὺν τῷ Μονογενεῖ Σου Υἱῷ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετανοίας γ' (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ΡΚ' (120).

ᾜρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη ὅθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Μὴ δῴης εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε.

Ἰδού, οὐ νυστάξει, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.

Κύριος φυλάξοι σε, Κύριος σκέποι σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου.

Ἡμέρας ὁ Ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ Σελήνη τὴν νύκτα.

Κύριος φυλάξοι σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ· φυλάξοι τὴν ψυχήν σου ὁ Κύριος.

Κύριος φυλάξοι τὴν εἴσοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμὸς ΡΛΓ' (133).

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου. Οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν ταῖς νυξὶν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 34).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δι**' εὐχῶν...

Καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα: Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων Σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἥμαρτον συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος εἰμὴ Σύ, ὁ δυνάμενος καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον, Κύριε, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου· ἐν Σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν χωρηθῆναι ηὐδόκησε. Μακάριοι ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας

ταῖς σαῖς ἱκεσίαις κρατύνονται· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κύριε, ἐλέησον *ιβ' (12).*

Καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην:

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐπ᾽ ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ πίστει τελειωθέντων, καὶ συγχώρησον αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα, ἑκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ κατὰ διάνοιαν πλημμεληθὲν ὑπ᾽ αὐτῶν. Καὶ κατασκήνωσον αὐτοὺς ἐν τόποις φωτεινοῖς, ἐν τόποις χλοεροῖς, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός, ὅπου ἡ ἐπισκοπὴ τοῦ προσώπου Σου εὐφραίνει πάντας τοὺς ἀπ᾽ αἰῶνος Ἁγίους Σου. Χάρισαι αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὴν Βασιλείαν Σου καὶ τὴν μέθεξιν τῶν ἀφράστων καὶ αἰωνίων Σου ἀγαθῶν, καὶ τῆς Σῆς ἀπεράντου καὶ μακαρίας ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ζωή, ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων Σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησαι, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριὰς Ἁγία, δόξα Σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Συμφώνως πρὸς ἀρχαίαν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους προστίθενται καὶ τὰ ἀκόλουθα τροπάρια:

Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν, μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ᾿ ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου, καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον *μ' (40).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν...

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

***Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε, ἐλέησον** γ' (3), **ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον.** Καὶ Ἀπόλυσις.*

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΥ

Ἡ Ἀνάστασις τῶν Νεκρῶν εἰς τὸ ὅραμα τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ (Ἰεζ. ΛΖ΄ 1-14), ἁγιογραφία Ρώσου Μοναχοῦ ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ Ἀειμνήστου Βρεσθένης Ματθαίου, Μονὴ Παναγίας Πευκο - βουνογιατρίσσης Κερατέας Ἀττικῆς (διαστάσεις 1,70 x 2,20).

Τὸ Ὅραμα τοῦ Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ἐν ᾧ ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς Πα - τὴρ ἔχων ἐκ δεξιῶν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν:

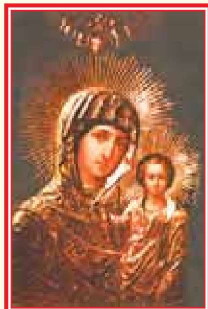
«Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ ΔΕΞΙΩΝ τοῦ ΘΕΟΥ, καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ ΔΕΞΙΩΝ τοῦ ΘΕΟΥ ἑστῶτα»

(Πράξ. Ζ΄ 55-56).

Μικρογραφία 9ου αἰῶνος, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίων.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Δι᾿ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾿Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.(1)

Μετανοίας γ' (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.(2)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

(1) Καθ᾿ ἅπαν τὸ ἔτος, μετὰ τὸ Δι᾿ εὐχῶν... λέγομεν Δεῦτε προσκυνήσωμεν... γ' (3). Κατὰ δὲ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, μετὰ τὸ Δι᾿ εὐχῶν... λέγομεν τὸ Τρισάγιον, σελ. (34), Ἅγιος ὁ Θεός... γ' (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον γ' (3). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Δι᾿ εὐχῶν... Κύριε, ἐλέησον ιβ' (12), Δεῦτε προσκυνήσωμεν... γ' (3), καὶ τοὺς ἐφεξῆς δύο Ψαλμούς.

(2) Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως, ἀντὶ τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν..., ψάλλεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ' (3).

Ψαλμὸς ΙΘ' (19).

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου καὶ ἐκ Σιὼν ἀντιλάβοιτό σου.

Μνησθείη πάσης θυσίας σου καὶ τὸ ὁλοκαύτωμά σου πιανάτω.

Δῴη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι.

Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα.

Πληρώσαι Κύριος πάντα τὰ αἰτήματά σου. Νῦν ἔγνων ὅτι ἔσωσε Κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ.

Ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου αὐτοῦ· ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.

Οὗτοι ἐν ἅρμασι, καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα.

Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν.

Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε.

Ψαλμὸς Κ' (20).

Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει Σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ Σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος· ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Ζωὴν ᾐτήσατό Σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ Σου· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ᾽ αὐτόν.

Ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος· εὐφρανεῖς αὐτὸν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προσώπου Σου.

Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον· καὶ ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ.

Εὑρεθείη ἡ χείρ Σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς Σου· ἡ δεξιά Σου εὕροι πάντας τοὺς μισοῦντάς Σε.

Ὅτι θήσεις αὐτοὺς ὡς κλίβανον πυρὸς εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου Σου· Κύριος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτούς, καὶ καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ.

Τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολεῖς καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων.

Ὅτι ἔκλιναν εἰς σὲ κακά, διελογίσαντο βουλὰς αἷς οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

Ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον· ἐν τοῖς περιλοίποις Σου ἑτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει Σου· ᾄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας Σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 34).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δι**᾽ εὐχῶν...

Καὶ τὰ ἑφεξῆς τροπάρια:

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἑκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ Σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς Σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεός· εὔφρανον ἐν τῇ δυνάμει Σου τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων. Τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σήν, ὅπλον εἰρήνης, ἀήτητον τρόπαιον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε, μὴ παρίδῃς, ἀγαθή, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, πανύμνητε Θεοτόκε·

στήριξον Ὀρθοδόξων πολιτείαν, σῷζε οὓς ἐκέλευσας βασιλεύειν, καὶ χορήγει αὐτοῖς οὐρανόθεν τὴν νίκην· διότι ἔτεκες τὸν Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

Κύριε, ἐλέησον *γ' (3).*

Εἰ μὲν πάρεστιν ἱερεύς, λέγομεν τὸ **Ἐ**ν ὀνόματι Κυρίου, Πάτερ Ἅγιε, εὐλόγησον. ***Εἰ δ᾽ οὐ, εὐθέως τό:***

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ [1]

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. ***(τρίς)***

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. ***(δίς)***

Ψαλμὸς Γ' (3).

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ᾽ ἐμέ.

Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

[1] ***Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἑξαψάλμου, ἱστάμεθα μετὰ πάσης ἡσυχίας, σιωπῆς, κατανύξεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ, μὴ ποιοῦντες μετανοίας ἢ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, εἰ μὴ μόνον εἰς τὸ τέλος. Οὐδὲ κηρία ἀφήνομεν ἀναμμένα, παρὰ μόνον τὰς κανδήλας.***

Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου, καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ.

Ἐγὼ δὲ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου.

Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων μοι.

Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός μου, ὅτι Σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως· ὀδόντας ἁμαρτωλῶν συνέτριψας.

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν Σου ἡ εὐλογία Σου.

Καὶ πάλιν.

Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου.

Ψαλμὸς ΛΖ' (37).

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ Σου παιδεύσῃς με.

Ὅτι τὰ βέλη Σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν χεῖρά Σου.

Οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς Σου· οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου.

῞Οτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλήν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ᾿ ἐμέ.

Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου, ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.

᾿Εταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

῞Οτι αἱ ψόαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου.

᾿Εκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

Κύριε, ἐναντίον Σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

῾Η καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ᾿ ἐμοῦ.

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν.

Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

᾿Εγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

Ὅτι ἐπὶ Σοί, Κύριε, ἤλπισα· Σὺ εἰσακούσῃ, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Ὅτι εἶπον· μήποτε ἐπιχαρῶσι μοι οἱ ἐχθροί μου· καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου, ἐπ᾽ ἐμὲ ἐμεγαλοῤῥημόνησαν.

Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἕτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ, καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου.

Οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι, καὶ κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε· ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε· ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

Ψαλμὸς ΞΒ' (62).

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχή μου, ποσαπλῶς Σοι ἡ σάρξ μου, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην Σοι, τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν Σου καὶ τὴν δόξαν Σου.

Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός Σου ὑπὲρ ζωάς· τὰ χείλη μου ἐπαινέσουσί Σε.

Οὕτως εὐλογήσω Σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀρῶ τὰς χεῖράς μου.

Ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθείη ἡ ψυχή μου, καὶ χείλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Εἰ ἐμνημόνευόν Σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς Σέ.

Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου· ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά Σου.

Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου· εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ· ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν αὐτῷ· ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

Καὶ πάλιν.

Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς Σέ, ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου· ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά Σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός γ' (3). Κύριε, ἐλέησον γ' (3). Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ψαλμὸς ΠΖ' (87).

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον Σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς Σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ ἤγγισε.

Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον· ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος.

Ὡσεὶ τραυματίαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός Σου ἀπώσθησαν.

Ἔθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Ἐπ᾽ ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός Σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς Σου ἐπήγαγες ἐπ᾽ ἐμέ.

Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἔθεντό

με βδέλυγμα ἑαυτοῖς· παρεδόθην καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας· ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν· διεπέτασα πρὸς Σὲ τὰς χεῖράς μου.

Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονταί Σοι;

Μὴ διηγήσεταί τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός Σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν Σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά Σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη Σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένῃ;

Κἀγὼ πρὸς Σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρωῒ ἡ προσευχή μου προφθάσει Σε.

Ἵνα τί, Κύριε, ἀπωθῇ τὴν ψυχήν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ᾿ ἐμοῦ;

Πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου· ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.

Ἐπ᾿ ἐμὲ διῆλθον αἱ ὀργαί Σου, οἱ φοβερισμοί Σου ἐξετάραξάν με.

Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἅμα.

Ἐμάκρυνας ἀπ᾿ ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Καὶ πάλιν.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον Σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς Σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ψαλμὸς ΡΒ' (102).

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις Αὐτοῦ.

Τὸν εὐϊλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου· ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς Αὐτοῦ τῷ Μωυσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα Αὐτοῦ.

Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ.

Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν.

Καθ᾽ ὅσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Καθὼς οἰκτείρει πατὴρ υἱούς, ᾠκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους Αὐτόν· ὅτι Αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμέν.

Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει.

Ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην Αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον Αὐτοῦ, καὶ ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ ποιοῦντες τὸν λόγον Αὐτοῦ, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων Αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ, λειτουργοὶ Αὐτοῦ, οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ· ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας Αὐτοῦ, εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν.

Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας Αὐτοῦ, εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Ψαλμὸς ΡΜΒ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ’ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ᾖρα τὴν ψυχήν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

Καὶ πάλιν.

Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου. ***(δίς)***

Τὸ πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός γ' (3), ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, Δόξα Σοι.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ «Θεὸς Κύριος...», κατὰ τὸν ἦχον τοῦ Ἀπολυτικίου τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν προβλεπομένην Τυπικὴν Διάταξιν.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ, α'. ***Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. (Ψαλμ. ΡΔ΄ 1)***

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ, β'. ***Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. (Ψαλμ. ΡΙΖ΄ 10)***

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ, γ'. ***Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. (Ψαλμ. ΡΙΖ΄ 23)***

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἀνάλογα Ἀπολυτίκια: τὸ Ἀναστάσιμον τῆς Κυριακῆς ἢ τῆς Δεσποτικῆς ἢ τῆς Θεομητορικῆς Ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας ἢ ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 179-192. Δόξα..., τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον προβλεπόμενον. Καὶ νῦν..., τὸ ἀντίστοιχον Θεοτοκίον.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΞΑΨΑΛΜΟΥ

ΤΗ͂ ΔΕ ΑΓΙᾼ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῌ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤῌ,

ἀντὶ τοῦ ***Θεὸς Κύριος…****, ψάλλομεν τὸ* ***Ἀλληλούϊα…*** *γ' (3), μετὰ τῶν ἐφεξῆς Στίχων:*

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. α'. ***Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς.*** ***(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 9)***

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. ***Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.*** ***(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 9)***

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. γ'. ***Ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαίδευτον, καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται.*** ***(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 11)***

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. δ'. ***Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακά, τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς.*** ***(Ἡσ. ΚΣΤ΄ 15)***

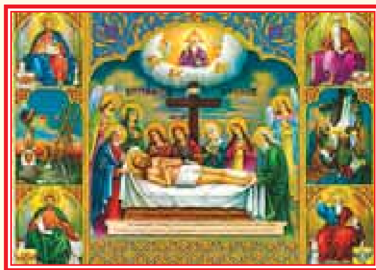
Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Εἶτα ψάλλονται, ὡς ἐν τῇ προηγουμένῃ περιπτώσει ἐσημειώθη, τὰ Ἀπολυτίκια τῆς ἡμέρας, τὸ Θεοτοκίον, καὶ λέγεται τὸ «Δι᾽ εὐχῶν…»

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Φορητὴ εἰκὼν ἐκ Σφάκας Λασιθίου, ἔργον τοῦ 1500, Βυζαντινὸν καὶ Χριστιανικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Θ΄ ΩΡΑΣ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾽Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι, Ἁγία Τριάς, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.(1)

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ᾽Ισχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς.(2) *(τρίς)*

(1) ***Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ Βασιλεῦ Οὐράνιε… δὲν λέγεται.***

(2) ***Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ Ἅγιος ὁ Θεός… γ' (3), ψάλλεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη… γ' (3), καὶ συνεχίζομεν μὲ τὸ Δόξα… Καὶ νῦν… Παναγία Τριάς… καὶ τὰ λοιπά.***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾿Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον *ιβ' (12).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν...

Μετανοίας γ' (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ΠΓ' (83).

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά Σου, Κύριε τῶν δυνάμεων· ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου.

Ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

Καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς.

Τὰ θυσιαστήριά Σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ Σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί Σε.

Μακάριος ἀνὴρ ᾧ ἐστιν ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ παρὰ σοί· ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος εἰς τὸν τόπον ὃν ἔθετο.

Καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομοθετῶν· πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν θεῶν ἐν Σιών.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι, ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεός, καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ Σου.

Ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου ὑπὲρ χιλιάδας.

Ἐξελεξάμην παραῤῥιπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν.

Ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος, ὁ Θεὸς χάριν καὶ δόξαν δώσει· Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Σέ.

Ψαλμὸς ΠΔ' (84).

Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν Σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῷ λαῷ Σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργήν Σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ Σου.

Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν Σου ἀφ᾽ ἡμῶν.

Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῇς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργήν Σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

Ὁ Θεός, σὺ ἐπιστρέψας ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός Σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ Σοί.

Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου, καὶ τὸ σωτήριόν Σου δῴης ἡμῖν.

Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ᾽ αὐτόν.

Πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ, τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.

Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν.

Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

Καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύσεται, καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Ψαλμὸς ΠΕ' (85).

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς Σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ.

Φύλαξον τὴν ψυχήν μου, ὅτι ὅσιός εἰμι· σῶσον τὸν δοῦλόν Σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ Σέ.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς Σὲ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εὔφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου, ὅτι πρὸς Σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου.

Ὅτι Σύ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις Σε.

Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς Σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου.

Οὐκ ἔστιν ὅμοιός Σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα Σου.

Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν Σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά Σου.

Ὅτι μέγας εἶ Σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια, Σὺ εἶ Θεὸς μόνος.

Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ Σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά Σου.

Ἐξομολογήσομαί Σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅτι τὸ ἔλεός Σου μέγα ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐῤῥύσω τὴν ψυχήν μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου.

Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ᾽ ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου, καὶ οὐ προέθεντό Σε ἐνώπιον αὐτῶν.

Καὶ Σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

Ἐπίβλεψον ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος Σου τῷ παιδί Σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης Σου.

Ποίησον μετ᾽ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι Σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Καὶ πάλιν.

Ποίησον μετ᾽ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν...

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλ - ληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός *γ' (3).* ***Κύριε, ἐλέησον*** *γ' (3).* ***Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.***

Καὶ ψάλλομεν τὸ ἀνάλογον Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστά-σιμον τῆς Κυριακῆς ἢ τῆς Δεσποτικῆς ἢ τῆς Θεομητορικῆς Ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας ἢ ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰς τὰς σελίδας 179-192.

Τῇ δὲ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ λέγομεν τὰ ἑξῆς μετὰ τῶν στίχων:

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ δι᾽ ἡμᾶς σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὸ φρόνη - μα, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχος α': ***Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν Σου, Κύ - ριε· κατὰ τὸ λόγιόν Σου συνέτισόν με.*** *(Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 169)*

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ…

Στίχος β': ***Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν Σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν Σου ῥῦσαί με.*** *(Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 170)*

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ…

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ὁ δι᾽ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας, Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας

καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ Σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν Σου, ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν Σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μὴ δὴ παραδῴης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην Σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός Σου ἀφ᾿ ἡμῶν, δι᾿ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ Σοῦ, καὶ διὰ ᾿Ισαὰκ τὸν δοῦλόν Σου, καὶ ᾿Ισραὴλ τὸν Ἅγιόν Σου. ***(Δαν. Γ΄, Προσευχὴ Ἀζαρίου, 10-11)***

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 69).

Ἅγιος ὁ Θεός... ***γ' (3).*** **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον ***γ' (3).*** **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δ**ι᾿ εὐχῶν...

Εἴ μεν ἐστὶ Κυριακή, λέγομεν τὴν Ὑπακοὴν τοῦ ἤχου· ἄλλως τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου ἢ τῆς ἡμέρας (σελ. 179-189).

Βλέπων ὁ λῃστὴς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθεὶς ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ᾿ ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

᾿Εν μέσῳ δύο λῃστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης εὑρέθη ὁ Σταυρός Σου· τοῦ μὲν καταγομένου εἰς ᾅδην, τῷ

βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τεκοῦσα ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται ὁρώσης Σου τὴν σταύρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεός μου.

***Κύριε, ἐλέησον** μ' (40).*

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον· τὰ σώματα ἅγνισον· τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον· τὰς ἐννοίας κάθαρον· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν

ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

***Κύριε, ἐλέησον** γ' (3).*

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾿Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Κύριε ᾿Ιησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ᾗ ἐπὶ τοῦ ζωοποιοῦ ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι λῃστῇ τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὁδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις Σου. ῾Ημάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης Σου καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ᾽ ἱκετεύομεν τὴν σὴν ἀνείκαστον ἀγαθότητα. Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ

τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους Σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ Σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότῃ καὶ κηδεμόνι· καὶ οὕτω τοῖς Σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν κατατήσωμεν, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων Σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ Θ' ΩΡΑΣ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μετανοίας γ' (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.[1]

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Προοιμιακὸς Ψαλμὸς ΡΓ' (103).

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα.

Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

[1] *Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως, ἀντὶ τοῦ **Δεῦτε Προσκυνήσωμεν,** ψάλλεται τὸ **Χριστὸς ἀνέστη** γ' (3).*

Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέῤῥιν· ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ.

Ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα.

Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς Σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς Σου δειλιάσουσιν.

Ἀναβαίνουσιν ὄρη καὶ καταβαίνουσι πεδία εἰς τόν τόπον ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.

Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλῦψαι τὴν γῆν.

Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.

Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει, ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῴων αὐτοῦ, ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων Σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ, καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἃς ἐφύτευσας.

Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι· τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἡγεῖται αὐτῶν.

Ὄρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγῳοῖς.

Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρῶσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς Σου.

Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἑρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ζῷα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται, δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ.

Πάντα πρὸς Σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὔκαιρον· δόντος Σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν.

Ἀνοίξαντός Σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος· ἀποστρέψαντος δέ Σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά Σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἤτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται.

Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου· ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν.

Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ· ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα Σοι ὁ Θεός γ' (3), ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, Δόξα Σοι.

Ἀναγινώσκεται τὸ ἐνδιάτακτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ μετὰ ἀρχόμεθα τοῦ Κύριε, ἐκέκραξα, κατὰ τὸν τυχόντα ἦχον τῆς Ἑβδομάδος ἢ τῆς Ἑορτῆς.

Ψαλμὸς ΡΜ' (140).

Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου, εἰσάκουσόν μου, Κύριε· Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς Σέ· εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου, θυσία ἑσπερινή· εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου.

Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις.

Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει, καὶ ἐλέγξει με· ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου.

Ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν· κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἡδύνθησαν· ὡσεὶ πάχος γῆς ἐῤῥάγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὀστᾶ αὐτῶν παρὰ τὸν ᾅδην.

Ὅτι πρὸς Σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί μου· ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλῃς τὴν ψυχήν μου.

Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί, κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἕως ἂν παρέλθω.

Ψαλμὸς ΡΜΑ' (141).

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου· τὴν θλῖψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ Σὺ ἔγνως τὰς τρίβους μου.

Ἐν ὁδῷ ταύτῃ ᾗ ἐπορευόμην, ἔκρυψαν παγίδα μοι.

Κατενόουν εἰς τὰ δεξιά, καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.

Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχήν μου.

Ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύριε· εἶπα· Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῇ ζώντων.

Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Εἰς στίχους ι' (10).

Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί Σου.

Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῷς μοι.

Ψαλμὸς ΡΚΘ' (129).
Εἰς στίχους η' (8).

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά Σοι, Κύριε· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Γενηθήτω τὰ ὦτά Σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Εἰς στίχους στ' (6).

Στιχηρὰ ἐκ τῆς Παρακλητικῆς ἢ τοῦ Μηναίου. Εἰ δὲ μή, τὰ κατωτέρω Προσόμοια γ' (3) ἐκ τῶν Τροπαρίων τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δευτεροῦντες αὐτά.

Στίχος: ***Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ Σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.*** *(Ψαλμ. ΡΚΘ' 3-4)*

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Βουλὴν προαιώνιον ἀποκαλύπτων σοι, Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος καὶ φθεγγόμενος· Χαῖρε γῆ ἄσπορε, χαῖρε βάτε ἄφλεκτε, χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἡ μετάγουσα, καὶ κλῖμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακὼβ ἐθεάσατο· χαῖρε θεία στάμνε τοῦ Μάννα, χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς, χαῖρε Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Στίχος: ***Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου ὑπέμεινά Σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον Σου, ἤλπισεν ἡ ψυχή μου ἐπὶ τὸν Κύριον.*** *(Ψαλμὸς ΡΚΘ' 5-6)*

Βουλὴν προαιώνιον....

Στίχος: ***Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.*** ***(Ψαλμὸς ΡΚΘ' 6)***

Φαίνῃ μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον· μετ᾿ ἐμοῦ, ἔφης γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνώσει ἐν τῇ μήτρᾳ μου, καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἁγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβεὶμ ἐπιβαίνοντος; Μή με δελεάσῃς ἀπάτῃ· οὐ γὰρ ἔγνων ἡδονήν· γάμου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Στίχος: ***Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ᾿ Αὐτῷ λύτρωσις· καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.*** ***(Ψαλμὸς ΡΚΘ' 7-8)***

Φαίνῃ μοι ὡς ἄνθρωπος....

Στίχος: ***Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε Αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.*** ***(Ψαλμὸς ΡΙΣΤ' 1)***

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται. Τοῖς ἐμοῖς πίστευε ἀληθέσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐβόησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥῆμά σου· καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ τὸν ἄνθρωπον, ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα διὰ τῆς συγκράσεως.

Στίχος: ***Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.*** ***(Ψαλμὸς ΡΙΣΤ' 2)***

Θεὸς ὅπου βούλεται....

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὸ ἀπ᾽ αἰῶνος μυστήριον ἀποκαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβὼν μεταδῷ μοι τοῦ βελτίονος. Ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσηται. Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένῳ μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἐπιλύχνιος Εὐχαριστία.[1]

Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης ἀθανάτου Πατρός, Οὐρανίου, Ἁγίου, Μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν. Ἄξιόν Σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς· Διὸ ὁ κόσμος Σὲ δοξάζει.

Τὰ καθ᾽ ἡμέραν Προκείμενα.

Τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου. *(δίς) (Ψαλμ. ΡΛΓ΄ 1)*

[1] *Ποίημα Ἀθηνογένους Μάρτυρος ἢ κατ᾽ ἄλλους Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.*

Στίχος: ***Οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.*** *(Ψαλμ. ΡΛΓ΄ 1, ΡΛΔ΄ 2)*

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον…

Τῇ Δευτέρᾳ ἑσπέρας, Ἦχος δ'.

Κύριος εἰσακούσεταί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν. *(δίς) (Ψαλμ. Δ΄ 4)*

Στίχος: ***Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου.*** *(Ψαλμ. Δ΄ 2)*

Κύριος εἰσακούσεταί μου…

Τῇ Τρίτῃ ἑσπέρας, Ἦχος α'.

Τὸ ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. *(δίς) (Ψαλμ. ΚΒ΄ 6)*

Στίχος: ***Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.*** *(Ψαλμ. ΚΒ΄ 1)*

Τὸ ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με…

Τῇ Τετάρτῃ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. α'.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματι Σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει Σου κρινεῖς με. *(δίς) (Ψαλμ. ΝΓ΄ 3)*

Στίχος: ***Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.*** *(Ψαλμ. ΝΓ΄ 4)*

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματι Σου σῶσόν με…

Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. β'.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. *(δίς) (Ψαλμ. ΡΚ΄ 2)*

Στίχος: Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου. (Ψαλμ. ΡΚ΄ 1)

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου…

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ ἔλεός Σου προφθάσει με. *(δίς) (Ψαλμ. ΝΗ΄ 10-11)*

Στίχος: Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός. (Ψαλμ. ΝΗ΄ 1)

Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ…

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχος: Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν…

Στίχος: Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται. (Ψαλμ. ϞΒ΄ 1)

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν…

Μετὰ τὸ προκείμενον, λέγει ὁ προεστὼς τὴν παροῦσαν εὐχήν, καὶ αὐτοῦ ἀπόντος, ἡμεῖς.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἑσπέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ᾽ ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά Σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε, φώτισόν

με τοῖς δικαιώμασί Σου. Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέπει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὅταν ψάλλωνται Ἀπόστιχα ἐκ τοῦ Μηναίου ἢ τῆς Παρακλητικῆς ἄνευ ἰδίων στίχων, λέγομεν τοὺς κάτωθι:

Στίχος: ***Πρὸς Σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.*** ***(Ψαλμὸς ΡΚΒ' 1-2)***

Στίχος: ***Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.*** ***(Ψαλμὸς ΡΚΒ' 3-4)***

Δόξα... Καὶ νῦν... ***Κατὰ τὴν Τυπικὴν διάταξιν.***

Εἰ δὲ μή, ψάλλομεν τὰ κάτωθι Ἀπόστιχα Προσόμοια ἐκ τῶν Τροπαρίων τῶν Αἴνων τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ἁψίδων ὁ Γαβριὴλ καταπτάς, εἰς Ναζαρὲτ ἐπέστη πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τό, Χαῖρε· συλλήψῃ Υἱὸν τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν τῶν ἁπάντων καὶ λυτρωτὴν τῶν βοώντων σοι τό, Χαῖρε Ἁγνή.

Στίχος: ***Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου. (Ψαλμὸς ΜΔ' 11-12)***

Ὁ Γαβριὴλ τῇ Παρθένῳ τὸ Εὐαγγέλιον ἐξ οὐρανοῦ κομίσας ἀνεβόα τό, Χαῖρε· συλλήψῃ ἐν γαστρί σου τὸν σοὶ χωρητὸν καὶ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητον· καὶ κυοφόρος ὀφθήσῃ τοῦ ἐκ Πατρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἀνατείλαντος.

Στίχος: ***Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ. (Ψαλμὸς ΜΔ' 13)***

Ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ προανάρχου Πατρός, μὴ χωρισθεὶς τῶν ἄνω, νῦν ἐπέστη τοῖς κάτω, δι᾽ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν οἶκτον λαβὼν τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς ὀλισθήματος, καὶ τοῦ Ἀδὰμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβών, ἐμορφώθη τὸ ἀλλότριον.

Στίχος: ***Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν Σοι καὶ ψαλλάτωσάν Σοι. (Ψαλμὸς ΞΕ' 4)***

Ὁ ἐκ Πατρὸς ἀϊδίως καὶ ἐκ Μητρὸς χρονικῶς, φανερωθεὶς τῷ κόσμῳ, Ὑπερούσιος Λόγος, μορφὴν δούλου λαμβάνει καὶ γίνεται σάρξ, μὴ ἐκστὰς τῆς Θεότητος· καὶ τὸν ᾿Αδὰμ ἀναπλάττει ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἀσπόρως συλλαβούσης Αὐτόν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριὴλ τῇ Κεχαριτωμένῃ σήμερον· Χαῖρε, ἀνύμφευτε Κόρη καὶ ἀπειρόγαμε· μὴ καταπλαγῇς τῇ ξένῃ μου μορφῇ, μηδὲ δειλιάσῃς, Ἀρχάγγελός εἰμι· ὄφις ἐξηπάτησεν Εὔαν ποτέ, νῦν εὐαγγελίζομαί σοι τὴν χαράν, καὶ μενεῖς ἄφθορος, καὶ τέξῃ τὸν Κύριον Ἄχραντε.

Νῦν ἀπολύεις τον δοῦλόν Σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά Σου, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν Σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραήλ. ***(Λουκ. Β' 29-32)***

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀναγινώσκεται τὸ ἐνδιάτακτον Θεοτοκάριον τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου κατὰ τὸν τυχόντα ἦχον τῆς Ἑβδομάδος ἢ ἡ Παράκλησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου κατὰ τὸν Δεκαπενταύγουστον. Εἴ δε μή,

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 69).

Ἅγιος ὁ Θεός… *γ' (3).* **Δ**όξα… **Κ**αὶ νῦν… **Π**αναγία Τριάς… **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα… **Κ**αὶ νῦν… **Π**άτερ ἡμῶν… **Δ**ι᾽ εὐχῶν…

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἀνάλογα Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον τῆς Κυριακῆς ἢ τῆς Δεσποτικῆς ἢ τῆς Θεομητορικῆς Ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας ἢ τὸ ἁρμόζον ἐκ τῶν εἰς ἀνωνύμους Ἁγίους, σελ. 179-192. Δόξα, τὸ αὐτὸ Ἀπολυτίκιον ἢ ἕτερον προβλεπόμενον. Καὶ νῦν, τὸ ἀντίστοιχον εἰς τὸν ἦχον τοῦ Ἀπολυτικίου Θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐὰν παρίσταται Ἱερεύς, ἡ Ἀπόλυσις γίνεται οὕτω:

Ὁ Ἱερεύς: Σοφία. **Ὁ Ἀναγνώστης:** Εὐλόγησον. **Ὁ Ἱερεύς:** **Ὁ** ὢν Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ὁ Ἀναγνώστης:** Ἀμήν. **Ὁ Ἱερεύς:** Στερεώσαι, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν ἁγίαν καὶ ἄμωμον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ταύτην καὶ εἰς πᾶσαν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον σου ἅπαντα εἰς αἰῶνας αἰώνων. **Ὁ Ἀναγνώστης:** Ἀμήν. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν. *Δόξα...* **Κ**αὶ νῦν... ***Κ**ύριε, ἐλέησον γ΄ (3),* ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ. (**Εἰς Ἀρχιερέα:** Δέσποτα Ἅγιε, εὐλόγησον), **καὶ οὗτος ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν.**

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ, εἰς τὸ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω Ἀπολυτικίων, ψάλλονται τὰ κάτωθι:

Ἦχος πλ. α'.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη, σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἱκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ Ἅγιοι Πάντες, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων· ὑμᾶς γὰρ θερμοὺς προστάτας πρὸς τὸν Σωτῆρα κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν, Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει, ἀλλ᾽ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἁγνή, μόνη εὐλογημένη.

Κύριε, ἐλέησον, *μ' (40). Ποιοῦμεν τρεῖς μετανοίας.*

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μή μοι δῷς.

Πνεῦμα δὲ ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τὸ Ὅραμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου (Ἀποκ. Δ΄ 1 - Ε΄ 14). Ἀπεικονίζεται συμβολικῶς ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Θεὸς Πατὴρ καθήμενος ἐπὶ Θρόνου, τὸ Ἐσφαγμένον Ἀρνίον, ὁ Χριστός, καὶ αἱ Ἑπτὰ Λυχνίαι, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τοιχογραφία τραπέζης Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾿Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι, Ἁγία Τριάς, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.[1]

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ᾿Ισχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς.[2] ***(τρίς)***

[1]Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ Βασιλεῦ Οὐράνιε δὲν λέγεται.

[2]Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πάσχα, μέχρι καὶ τῆς Ἀποδόσεως, ἀντὶ τοῦ Ἅγιος ὁ Θεός… γ' (3), ψάλλεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη… γ' (3) καὶ συνεχίζομεν μὲ τὸ Δόξα… Καὶ νῦν… Παναγία Τριάς… καὶ τὰ λοιπά.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾽Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον ***ιβ' (12).*** **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν...

Μετανοίας γ' (3).

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Ψαλμὸς ΞΘ' (69).

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον.

Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου.

Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά.

Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι, εὖγε, εὖγε.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ Σοί πάντες οἱ ζητοῦντές Σε, ὁ Θεός.

Καὶ λεγέτωσαν διὰ παντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν Σου.

Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμὶ καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι.

Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ, Κύριε, μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς ΡΜΒ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου.

᾽Εξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

᾽Εν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

῾Υμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε, εὐχαριστοῦμέν Σοι διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, ᾽Ιησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι Σὺ εἶ μόνος Ἅγιος, Σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ’ ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω Σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν Σοι.

Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ Σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεος Σου τοῖς γινώσκουσί Σε.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά Σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί Σου.

Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου μὴ παρίδῃς.

Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέπει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πιστεύω εἰς Ἕνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι᾽ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

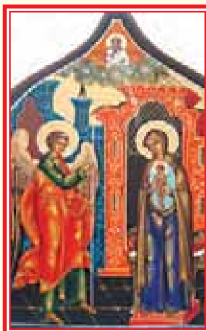
Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν.

Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσὴφ σπουδῇ ἐπέστη ὁ ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· Ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου λαβόντα δούλου μορφήν, ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Κοντάκιον αὐτόμελον (δίχορον). Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

ΟΙ ΚΔ' ΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ

Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε ***(ἐκ τρίτου, καὶ μεθ᾽ ἑκάστην ἐκφώνησιν τοῦ στίχου λέγομεν:* Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς)**· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ σωματούμενόν Σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι᾽ ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία ἑαυτὴν ἐν ἁγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Γνῶσιν ἄγνωστον γνῶναι ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· ἐκ λαγόνων ἁγνῶν Υἱὸν πῶς ἐστι τεχθῆναι δυνατόν; Λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀποῤῥήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλῖμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα· χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀῤῥήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ πῶς μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν· χαῖρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἐπεσκίασε τότε πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ, καὶ τὴν εὔκαρπον ταύτης νηδὺν ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ἔχουσα θεοδόχον ἡ Παρθένος τὴν μήτραν ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης, εὐθὺς ἐπιγνὸν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε· καὶ ἅλμασιν ὡς ᾄσμασιν ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν· χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν ἱλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἑτοιμάζεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν παῤῥησία.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσὴφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν, Ἄμεμπτε· μαθὼν δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἔφη·

Ἀλληλούϊα.

Ἤκουσαν οἱ ποιμένες τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἣν ὑμνοῦντες εἶπον·

Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μῆτερ· χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στεῤῥὸν τῆς πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐγυμνώθη ὁ ᾍδης· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλη· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι᾽ αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν Αὐτῷ βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσί τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένη·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μῆτερ· χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας· χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονότες οἱ Μάγοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκτελέσαντές Σου τὸν χρησμὸν καὶ κηρύξαντές Σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρῴδην ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν·

Ἀλληλούϊα.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος, τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης, Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραὼ τὸν νοητόν· χαῖρε, πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωήν.

Χαῖρε, πύρινε στῦλε ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαῖρε, τρυφῆς ἁγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος τοῦ παρόντος αἰῶνος μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος, διόπερ ἐξεπλάγη Σου τὴν ἄῤῥητον σοφίαν, κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Νέαν ἔδειξε κτίσιν ἐμφανίσας ὁ Κτίστης ὑμῖν τοῖς ὑπ᾽ αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὥσπερ ἦν, ἄφθορον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες·

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ᾽ οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννῶσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παῤῥησίας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς Αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ

μετάβασις δὲ τοπική, γέγονε, καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου ἀκουούσης ταῦτα·

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ Μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβείμ· χαῖρε, οἴκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφείμ.

Χαῖρε, ἡ τἀναντία εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐλύθη παράβασις· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλείς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς Σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον, τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεὸν ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον, ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ῥήτορας πολυφθόγγους ὡς ἰχθύας ἀφώνους ὁρῶμεν ἐπὶ σοί, Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τὸ πῶς καὶ Παρθένος μένεις καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἁλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον ὁ τῶν ὅλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων, ὡς Θεός, δι᾽ ἡμᾶς ἐφάνη καθ᾽ ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεός, ἀκούει·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κατεσκεύασέ σε Ποιητής, Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρα σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχρῶς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἁγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἁρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε ἁγίων·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν Σου· ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδὰς ἂν προσφέρωμέν Σοι, Βασιλεῦ Ἅγιε, οὐδέν τελοῦμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς Σοὶ βοῶσιν·

Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν ὁρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄϋλον ἅπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου· χαῖρε, βολὶς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολύῤῥητον, ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἁμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ῥύπον.

Χαῖρε, λουτὴρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατὴρ κιρνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὀσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων ἐπεδήμησε δι᾿ ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναόν, Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκήσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας.

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἁγίων μείζων.

Χαῖρε, κιβωτὲ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα, βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον, Ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι᾿ ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι᾿ ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Ὦ πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων ἁγίων Ἁγιώτατον Λόγον ***(ἐκ τρίτου, καὶ μεθ᾽ ἑκάστην ἐκφώνησιν τοῦ στίχου λέγομεν:*** ***Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς)***, δεξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας, καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς συμβοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ σωματούμενόν Σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι᾽ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι᾽ ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Κοντάκιον αὐτόμελον (δίχορον). Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι·

Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε.

Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τὰ κάτωθι τροπάρια:
Θεοτοκίον αὐτόμελον (δίχορον). Ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἁγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖον σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον· τὶ δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε, τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἀπολυτίκια ὅμοια. Ἦχος πλ. α'.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν· ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς ἐνίκησαν ἀοράτως· καὶ νῦν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὴν ταχεῖαν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα, ἁγνή, καταπράϋνον τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσαν μου ψυχὴν ἀνάστησον, Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα, Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Χαῖρε, ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε, ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωήν· χαῖρε, ἀκήρατε κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰ δὲ μή, λέγε τὸ **Ἄξιον ἐστιν...** *καὶ τὰ ἐφ᾽ ἑξῆς.*

Ἦχος πλ. α'.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σέ, τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐλπίς μου γλυκυτάτη καὶ ἀναψυχή μου, καὶ τῆς ψυχῆς μου χαρά, Παναγία μου, χαρᾶς ἐκείνης δεῖξόν με μέτοχον, Πάναγνε. Ἀμήν.

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 97).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δι**᾿ εὐχῶν...

Εἴ μεν ἐστὶ Κυριακή, λέγομεν τὴν Ὑπακοὴν τοῦ ἤχου· ἄλλως τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς ἢ τοῦ Ἁγίου ἢ τῆς ἡμέρας (σελ. 179-189).

Κύριε, ἐλέησον *μ' (40).*

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον· τὰ σώματα ἅγνισον· τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον· τὰς ἐννοίας κάθαρον· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον *γ' (3).*

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, Παύλου Μοναχοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μονῆς τῆς Εὐεργέτιδος.

Καὶ σῶσον καὶ βοήθησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἁγνὴ Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα· ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις τῇ παραδόξῳ σου κυήσει ἑνώσασα καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα· ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπὶς καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια· ἡ ἑτοίμη ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον. Μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὅλον ἐμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμίᾳ, γνώμῃ δοῦλον γενόμενον· ἀλλ᾽ ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιλανθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ᾽ ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν· καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παῤῥησίᾳ χρωμένη δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξῃ κἀμοὶ τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα

τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος· καί, παριδών μου τὰ ἀναρίθμητα πταίσματα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι ἀεὶ ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος· ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτειχίζουσα καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόῤῥω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀποῤῥήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἧς καὶ τύχοιμι, Δέσποινα μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ Αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν (παραλείπεται ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις), Ἀντιόχου Μοναχοῦ τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ συγγραφέως τοῦ Πανδέκτου.

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς

ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἡδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ᾽ ἡμῶν δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατάστειλον καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμισον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς Σου, καὶ τὴν μνήμην τῶν Σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν Σὴν δοξολογίαν χάρισαι, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν, τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Σου, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησε ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριὰς Ἁγία, δόξα Σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ΄.
(Παρακλητική, Β΄ Στιχολογία Κυριακῆς)

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναὲ καὶ παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν. Τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Ἄγγελον φύλακα τῆς ψυχῆς.

Ἅγιε Ἄγγελε, ὁ ἐφεστὼς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ ταλαιπώρου μου ζωῆς, μὴ ἐγκαταλείπῃς με τὸν ἁμαρτωλὸν, μηδὲ ἀποστῇς ἀπ᾿ ἐμοῦ διὰ τὴν ἀκρασίαν μου· μὴ δώῃς χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι κατακυριεῦσαί μου τῇ καταδυναστείᾳ τοῦ θνητοῦ τούτου σώματος· κράτησον τῆς ἀθλίας καὶ παρειμένης χειρός μου, καὶ ὁδήγησόν με εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ναί, Ἅγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλαξ καὶ σκεπαστὴς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πάντα μοι συγχώρησον, ὅσα σοι ἔθλιψα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ εἴ τι ἥμαρτον τὴν σήμερον ἡμέραν· σκέπασόν μοι ἐν τῇ παρούσῃ νυκτί καὶ διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα μὴ ἔν τινι ἁμαρτήματι παροργίσω τὸν Θεὸν· καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, τοῦ ἐπιστηρίξαι με ἐν τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἄξιον ἀναδεῖξαι με δοῦλον τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. Ἀμήν.

Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τὰς κάτωθι δύο εὐχάς:

Εὐχὴ εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐπὶ τῇ ἐνοχλήσει πονηρῶν λογισμῶν.

Παναγία Δέσποινά μου Θεοτόκε, ἀποδίωξον ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου, τὴν ἀκηδείαν, τὴν λήθην, τὴν ἄγνοιαν, τὴν ἀμέλειαν καὶ πάντας τοὺς πονηροὺς λογισμούς καὶ αἰσχροὺς καὶ βλασφήμους ἀποσόβησον ἐκ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου μου καρδίας καὶ ἐκ τῆς μεμολυσμένης μου ψυχῆς καὶ τοῦ ἐσκοτισμένου μου νοός, καὶ κατάσβεσόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν καὶ ἐλέησόν με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων, καὶ πασῶν τῶν κακῶν μου ἐλευθέρωσον πράξεων, τῶν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ὅτι ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, καὶ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον δεδοξασμένον εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ πρὸ τοῦ ὑπνῶσαι (παραλείπεται ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις), Ἁγίου Εὐφραὶμ τοῦ Σύρου.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν Ἁγίαν Σου Μητέρα τιμιωτέραν ἀναδείξας πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων· Αὐτός, Πανάγαθε, διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῆς καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων, παρακλήθητι, καὶ συγχώρησόν μοι τῷ ἀναξίῳ δούλῳ Σου, εἴ τι ἥμαρτον ὡς ἄνθρωπος, μᾶλλον δὲ ὡς ἀπάνθρωπος, τὰ ἑκούσιά μου πταίσματα καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ ἐκ συναρπαγῆς καὶ ἀπροσεξίας, καὶ πολ-

λῆς μου ῥαθυμίας, καὶ ἀμελείας γεγενημένα· εἴτε τὸ ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον ὤμοσα, εἴτε ἐπιώρκησα, ἢ ἐβλασφήμησα κατὰ διάνοιαν, ἢ ἔν τινι Σὲ παρώργησα, ἢ ἔκλεψα, ἢ ἐψευσάμην, ἢ φίλος παρέβαλε πρὸς ἐμὲ καὶ παρεῖδον αὐτόν, ἢ ἀδελφὸν ἔθλιψα καὶ παρεπίκρανα, ἢ ἱσταμένου μου ἐν προσευχῇ καὶ ψαλμωδίᾳ, ὁ νοῦς μου ὁ πονηρὸς εἰς τὰ πονηρὰ καὶ βιωτικὰ περιεπόλευσεν, ἢ παρὰ τὸ πρέπον ἐτρύφησα, ἢ εὐτράπελα ἐλάλησα, ἢ ἀφρόνως ἐγέλασα, ἢ ἐκενοδόξησα, ἢ ὑπερηφανευσάμην, ἢ κάλλος μάταιον ἐθεασάμην καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐθέλχθην τὸν νοῦν, ἢ τὰ μὴ δέοντα ἐφλυάρησα, ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀδελφοῦ μου περιεργασάμην καὶ κατέκρινα αὐτόν, καὶ τὰ ἐμαυτοῦ ἀναρίθμητα ἐλαττώματα παρεβλεψάμην, εἴτε τῆς προσευχῆς μου ἠμέλησα, εἴτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρὸς ἠθέτησα, καὶ αὐτὴν οὐκ ἐφύλαξα, εἴτε τι ἄλλο πονηρὸν ἐπενόησα. Ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα, ἅπερ ἔπραξα καὶ οὐ μέμνημαι, συγχώρησόν μοι ὁ Θεὸς τῷ ἀχρείῳ δούλῳ Σου καὶ ἐλέησόν με ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ἵνα ἐν εἰρήνῃ κοιμηθῶ καὶ ὑπνώσω ὁ ἄσωτος ἐγώ, δοξάζων Σε, σὺν τῷ Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰ δὲ μή, εὐθὺς λέγε:

Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε, Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ

εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. *(τρίς)*

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς.

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει, ἀλλ᾽ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἁγνή, μόνη εὐλογημένη.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

***Κύριε, ἐλέησον** γ' (3), **ἐν ὀνόματι Κυρίου, (Πάτερ Ἅγιε), εὐλόγησον.** Καὶ Ἀπόλυσις.*

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

Ἐὰν παρίσταται Ἱερεύς, ἡ Ἀπόλυσις γίνεται οὕτω:

Θεοτόκε Παρθένε... *(τρίς)*

Δόξα... **Κ**αὶ νῦν... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ΄ (3),* **ἐ**ν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ. (**Εἰς Ἀρχιερέα: Δ**έσποτα Ἅγιε, εὐλόγησον), **καὶ οὗτος ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν, μεθ᾽ ἣν ἐπιλέγει: Ε**ὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, κ.λπ.. **Ὁ Ἀναγνώστης, εἰς κάθε αἴτησιν τοῦ Ἱερέως λέγει: Κ**ύριε, ἐλέησον. **Ὁ Ἱερεύς: Ε**ἴπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τὸ Κύριε, ἐλέησον. **Ὁ Ἀναγνώστης: Κ**ύριε, ἐλέησον *γ΄ (3).* **Ἡ**μᾶς δὲ ἐλεήσαι καὶ σώσαι ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου... *(σελ. 118).*

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν, Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει, ἀλλ᾽ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἁγνή, μόνη εὐλογημένη.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ρωσικὴ εἰκὼν ἐπὶ φύλλου μεταλλικοῦ κράματος, ἀρχαὶ 20οῦ αἰῶνος.

Ἡ ἐκ τάφου ἔνδοξος Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου
καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Λάβαρον, Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ρίλας, Βουλγαρία.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

*Κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου, ἀντὶ τοῦ Μεσονυκτικοῦ, τῶν Ὡρῶν, καὶ τοῦ Ἀποδείπνου, μετὰ τὸ **Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς...** λέγονται χῦμα τὰ κάτωθι:*

Ἦχος πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. *γ' (3)*

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτὸς Σοῦ ἄλλον οὐκ οἴδαμεν, τὸ ὄνομά Σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν. Ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. *γ' (3)*

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὑροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ ἀϊδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; Βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σῴζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ ᾅδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ᾅδῃ δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Λῃστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες, Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὡραιότερος ὄντως καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος Σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ Κύριε, ἐλέησον μ' (40), Δόξα... Καὶ νῦν... Τὴν τιμιωτέραν... Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...

Τρισσεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ, ἐν ταῖς Ὥραις, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου δὲν ἀναγινώσκεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Ὄρθρου καὶ ὁ Ἑξάψαλμος οὔτε ὁ Προοιμιακὸς τοῦ Ἑσπερινοῦ. Ἀντ᾽ αὐτῶν δὲ λέγομεν τὰ κάτωθι θυμιάζοντες. Εἰ μὲν παρίσταται Ἱερεύς, ἐκφωνεῖ, ***Δόξα τῇ ἁγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.*** *Εἰ δ᾽ ἄλλως, λέγομεν τὸ* **Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.** *Καὶ αὖθις ψάλλονται τὰ ἀκόλουθα:*

Ἦχος πλ. α'

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τοῦτο τρὶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως καὶ τρὶς ὑπὸ τῶν Χορῶν, ἄνευ στίχων. Μετὰ ταῦτα, λέγει ὁ Ἱερεὺς τοὺς ἑπομένους στίχους καὶ καθ᾽ ἕκαστον στίχον ψάλλεται ὁμοίως τὸ αὐτὸ Τροπάριον ὑπὸ τῶν Χορῶν ἐναλλάξ. Μὴ παρευρισκομένου Ἱερέως, λέγομεν ἡμεῖς ἅπαντα.

Στίχος α΄. ***Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.*** *(Ψαλμ. ΞΖ΄ 2)*

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...

Στίχος β΄. ***Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.*** *(Ψαλμ. ΞΖ΄ 3)*

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν…

Στίχος γ΄. ***Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.*** *(Ψαλμ. ΞΖ΄ 3-4)*

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν…

Στίχος δ΄. ***Αὕτη ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.*** *(Ψαλμ. ΡΙΖ΄ 24)*

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν…

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν…

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν…

Εἶτα ὁ Ἱερεύς, γεγονωτέρᾳ φωνῇ

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας,

Ὁ Χορός

Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Ἀκολούθως εἰς μὲν τὸν Ὄρθρον λέγεται ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, ***«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί…»,*** *εἰς δὲ τὸν Ἑσπερινὸν τὸ* ***Κύριε ἐκέκραξα…*** *καὶ τὸ* ***Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου…*** *μετὰ τῶν Στιχηρῶν, ἀμφότερα ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου. Εἰ δ᾽ ἄλλως,*

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὑπεραγία Θεοτόκος ἡ «Γοργοϋπήκοος», φορητὴ εἰκών, ἔργον Συνοδείας Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, Σκήτη Ἁγίας Ἄννης, Ἅγιον Ὄρος, 1985.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Θεοστηρίκτου Μοναχοῦ,
κατ᾽ ἄλλους δὲ Θεοφάνους.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ᾿Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψαλμὸς ΡΜΒ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

῞Οτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

᾿Εκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

᾿Εμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

Εἶτα ψάλλομεν τετράκις τό:

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.[1]

[1] *Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τοὺς στίχους, σελὶς 66.*

Καὶ εὐθὺς τὰ παρόντα τροπάρια:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ᾽ ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον, ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὸ αὐτὸ ἢ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50), (λέγεται χῦμα).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

῞Οτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Ὁ Κανὼν ψάλλεται εἰς ἦχον πλ. δ'.
Ὠδὴ α'. Ὁ Εἱρμός.

Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω σωτηρίαν ἐπιζητῶν· Ὦ Μῆτερ τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαὶ πολλῆς ἀθυμίας ἐμπιπλῶσαί μου τὴν ψυχήν. Εἰρήνευσον, Κόρη, τῇ γαλήνῃ τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεὸν δυσωπῶ, Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ ἀξίωσον, μόνη Θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

ᾨδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, Σύ με στερέωσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ Σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Προστασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἐμῆς τίθημι σέ, Θεογεννῆτορ Παρθένε· σύ με κυβέρνησον πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη Πανύμνητε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἱκετεύω, Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην διασκεδάσαι μου· σὺ γάρ, Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη Πανάχραντε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ τὸν Χριστὸν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαλεπαῖς ἀῤῥωστίαις καὶ νοσεροῖς πάθεσιν ἐξεταζομένῳ, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γὰρ ἀνελλιπῆ σε γινώσκω θησαυρόν, Πανάμωμε, τὸν ἀδαπάνητον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις Ἱερέως: **Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...** ***καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται. Ἡμεῖς τὸ*** **Κύριε, ἐλέησον** ***γ' (3) εἰς ἑκάστην δέησιν. Μὴ ὄντος Ἱερέως,*** **Κύριε, ἐλέησον** ***ιβ΄(12).***

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγή, τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα, πρόφθασον καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

ᾨδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας Σου τὸ μυστήριον· κατενόησα τὰ ἔργα Σου καὶ ἐδόξασά Σου τὴν Θεότητα.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἡ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἡ τὸν εὔσπλαγχνον κυήσασα καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀπολαύοντες, Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων, εὐχαριστήριον ἀναμέλπομεν ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

ᾨδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί Σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί Σου τῷ ὑψηλῷ τὴν Σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἔμπλησον, Ἁγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαράν, τῆς εὐφροσύνης ἡ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, Θεοτόκε Ἁγνή, ἡ αἰωνίαν τεκοῦσα λύτρωσιν καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ Φῶς τεκοῦσα τὸ Θεῖον καὶ Προαιώνιον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἴασαι Ἁγνὴ τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν τῇ πρεσβείᾳ σου παράσχου μοι.

ᾨδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι, ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσεν, ἑαυτὸν ἐκδεδωκὼς τῷ θανάτῳ, τὴν τῇ φθορᾷ καὶ θανάτῳ μου φύ -

σιν κατασχεθεῖσαν, Παρθένε, δυσώπησον τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ῥύσασθαι.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν· καὶ δέομαι διαπαντός, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναί με.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα· Ὦ Δέσποινα, καὶ νῦν ἡμᾶς τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ᾽ ἡ Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τους δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Αἴτησις Ἱερέως: **Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς…** *καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται. Ἡμεῖς τὸ* **Κύριε, ἐλέησον** *γ' (3) εἰς ἑκάστην δέησιν. Μὴ ὄντος Ἱερέως,* **Κύριε, ἐλέησον** *ιβ´ (12).*

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν ἡ προστατεύουσα ἀεί, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ Δ' Ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον, Σωτήρ μου. ***(δίς)***

Οἱ μισοῦντες Σιὼν αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι. ***(δίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον:

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. ***(δίς)***

Στίχος: ***Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου. (Ψαλμὸς ΜΔ' 11-12)***

Τοῦ ὀνόματός Σου μνησθήσομαι ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Λουκ. Α΄ 39-49, 56)

Ἡμεῖς χῦμα: Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἁγίου Εὐαγγελίου. Ἅγιε Ἀπόστολε καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριὰμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με; Ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ. Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα Σοι Κύριε, Δόξα Σοι.

Ἦχος β'.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριὰς ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος: ***Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.***

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μὴ καταπιστεύσῃς με ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ, Παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι δέησιν τοῦ ἱκέτου σου· θλίψις γὰρ ἔχει με· φέρειν οὐ δύναμαι τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα· σκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδὲ ποῦ προσφύγω ὁ ἄθλιος, πάντοθεν πολεμούμενος, καὶ παραμυθίαν οὐκ ἔχω πλήν σου· Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἐλπὶς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μή μου παρίδῃς τὴν δέησιν, τὸ συμφέρον ποίησον.

Θεοτοκία ὅμοια.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατῃσχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἁγνὴ Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ᾽ αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δώρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῷζε πόλιν, ποίμνην καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ὁ Ἱερεὺς εὐλογῶν μὲ Σταυρόν: ***Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου…*** *καὶ ἡμεῖς,* ***Κύριε, ἐλέησον*** *ιβ΄ (12). Ὁ Ἱερεύς:* ***Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς…*** *καὶ ἡμεῖς,* ***Ἀμήν.*** *Μὴ ὄντος Ἱερέως,* ***Κύριε, ἐλέησον*** *ιβ΄ (12).*

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος τὴν φλόγα τῆς καμίνου κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου κατῴκησας τῷ κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνέδειξας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους ὃν ἐγέννησας, Μῆτερ ἁγνή, δυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας καὶ θύραν μετανοίας τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σωμάτων μαλακίας καὶ ψυχῶν ἀῤῥωστίας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ θεραπεύειν ἀξίωσον, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδῃς, Παρθένε, ὑμνοῦντας καὶ ὑπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δαψιλὲς ἐπιχέεις τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε, Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσι τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατρεύεις καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας, Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τὴν Κεχαριτωμένην.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῶν πειρασμῶν, σύ, τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν ὁ εἱρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε Ἁγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ῥοήν μου τῶν δακρύων μὴ ἀποποιήσῃς, ἡ τὸν παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον ἀφῃρηκότα, Παρθένε, Χριστὸν κυήσασα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν πλήρωσον, Παρθένε, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Λιμὴν καὶ προστασία τῶν σοὶ προσφευγόντων γενοῦ, Παρθένε, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγή τε καὶ σκέπη, καὶ ἀγαλλίαμα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Φωτός σου ταῖς ἀκτῖσι λάμπρυνον, Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Κακώσεως ἐν τόπῳ τῷ τῆς ἀσθενείας ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, ἐξ ἀῤῥωστίας εἰς ῥῶσιν μετασκευάζουσα.

Εἶτα τὰ Μεγαλυνάρια.

Ὁ ἱερεὺς ἢ ἡμεῖς θυμιάζομεν τὰς ἱερὰς εἰκόνας καὶ τὸν λαόν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σέ, τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή· πρὸς σὲ καταφεύγω, τὴν Κεχαριτωμένην· ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, σύ μοι βοήθησον.

Δέσποινα καὶ Μῆτερ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν ἱκετῶν, ἵνα μεσιτεύσῃς πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα. Ὦ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενοῦ μεσίτρια.

Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ᾠδήν, νῦν τῇ πανυμνήτῳ Θεοτόκῳ χαρμονικῶς· μετὰ τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων δυσώπει, Θεοτόκε, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν Σεπτήν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου, τὴν Ὁδηγήτριαν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 34).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δ**ι᾽ εὐχῶν...

Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· Σὺ

γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου, καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἐκτενῆ: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς… Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους ζωῆς… καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται. Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι… Ἡμεῖς: Κύριε, ἐλέησον μ' (40). Ὁ Ἱερεύς: Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι… Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς… Σοφία. Ἡμεῖς: Εὐλόγησον. Ὁ Ἱερεύς: Ὁ ὢν Εὐλογητὸς… Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεὸς… Ἡμεῖς: Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον γ΄ (3), ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν: Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι… Μὴ ὄντος Ἱερέως, Κύριε, ἐλέησον μ' (40), καὶ τὰ ἐξαποστειλάρια:

Εἶτα ψαλλομένων τῶν κάτωθι τροπαρίων, ἀσπαζόμεθα τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου χειρί· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλί-

ψεσιν, ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου· ὅθεν σοι προσπίπτομεν· Ῥῦσαι πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις, Ἄχραντε, σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

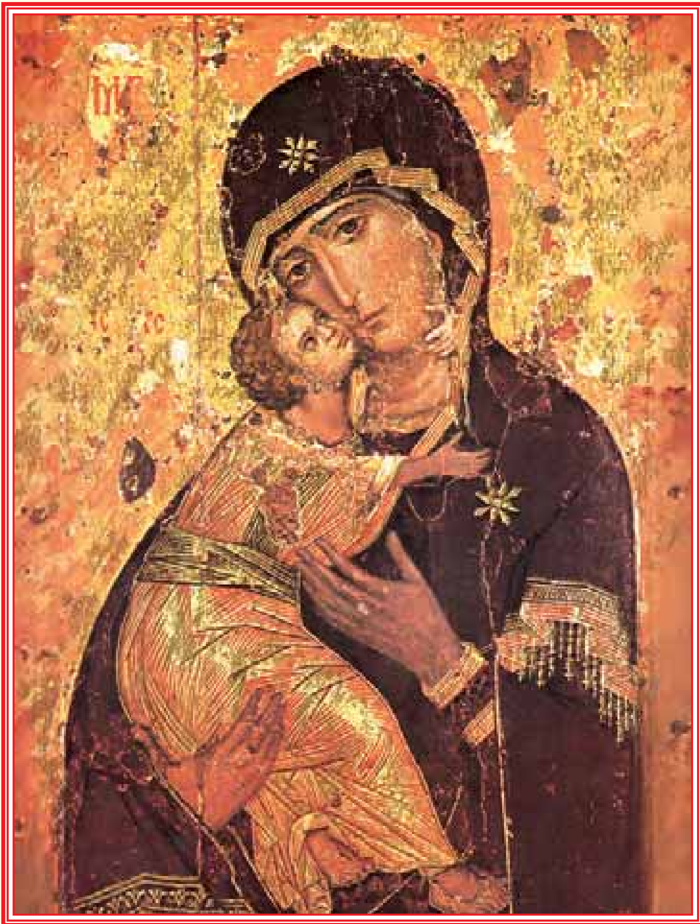
Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἦχος α'.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν Σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ

Ἡ «Παναγία τοῦ Βλαδιμήρ», Βυζαντινὴ εἰκών, ἔργον τοῦ 12ου αἰῶνος, Μουσεῖον Μόσχας.

῾Υπεραγία Θεοτόκος τὸ «Ἄξιον Ἐστίν», σύγχρονος φορητὴ εἰκών, ἐμφαίνουσα καὶ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ βασιλέως Θεοδώρου Δούκα τοῦ Λασκάρεως.

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψαλμὸς ΡΜΒ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

Εἶτα ψάλλομεν τετράκις τὸ

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.[1]

[1] *Εἰ βούλῃ, λέγε καὶ τοὺς στίχους, σελὶς 66.*

Καὶ εὐθὺς τὰ παρόντα τροπάρια:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ᾽ ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον, ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὸ αὐτὸ ἢ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς Ν΄ (50), (λέγεται χῦμα).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Ὁ Κανὼν ψάλλεται εἰς ἦχον πλ. δ'.

ᾨδὴ α'. Ὁ Εἱρμός.

Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγαὶ χειμάζουσι τὴν ταπεινήν μου ψυχήν, καὶ συμφορῶν νέφη τὴν ἐμὴν καλύπτουσι καρδίαν, Θεονύμφευτε· ἀλλ᾽ ἡ Φῶς τετοκυῖα τὸ Θεῖον καὶ Προαιώνιον, λάμψον μοι τὸ φῶς τὸ χαρμόσυνον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐξ ἀμετρήτων ἀναγκῶν καὶ θλίψεων καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν καὶ συμφορῶν βίου λυτρωθείς, Πανάχραντε, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ἀνυμνῶ, μεγαλύνω τὴν ἄμετρόν σου συμπάθειαν καὶ τὴν εἰς ἐμέ σου παράκλησιν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νῦν πεποιθὼς ἐπὶ τὴν σὴν κατέφυγον ἀντίληψιν κραταιάν, καὶ πρὸς τὴν σὴν σκέπην ὁλοψύχως ἔδραμον, καὶ γόνυ κλίνω, Δέσποινα, καὶ θρηνῶ καὶ στενάζω, μή με παρίδῃς τὸν ἄθλιον, τῶν Χριστιανῶν καταφύγιον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οὐ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανώτατα τὰ μεγαλεῖα τὰ σά· εἰ μὴ γὰρ σύ, Κόρη, πάντοτε προΐστασο ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος καὶ δεινῶν κινδύνων ἐῤῥύσατο;

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε καὶ τῆς Ἐκκλησίας Δομῆτορ, Σύ με στερέωσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ Σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀπορήσας ἐκ πάντων, ὀδυνηρῶς κράζω σοι· πρόφθασον, θερμὴ Προστασία καὶ σὴν βοήθειαν δός μοι τῷ δούλῳ σου, τῷ ταπεινῷ καὶ ἀθλίῳ, τῷ τὴν σὴν ἀντίληψιν ἐπιζητοῦντι θερμῶς.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐθαυμάστωσας ὄντως νῦν ἐπ᾽ ἐμοί, Δέσποινα, τὰς εὐεργεσίας σου, Κόρη, καὶ τὰ ἐλέη σου· ὅθεν δοξάζω σε καὶ ἀνυμνῶ καὶ γεραίρω τὴν πολλὴν καὶ ἄμετρον κηδεμονίαν σου.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Καταιγίς με χειμάζει τῶν συμφορῶν, Δέσποινα, καὶ τῶν λυπηρῶν τρικυμίαι καταποντίζουσιν· ἀλλὰ προφθάσασα, χεῖρά μοι δὸς βοηθείας, ἡ θερμὴ ἀντίληψις καὶ προστασία μου.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογῶ, Δέσποινα, σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ἐξαφανίσασαν· ὡς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ᾅδου πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με ῥεύσαντα.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις Ἱερέως: **Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...** *καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται. Ἡμεῖς τὸ* **Κύριε, ἐλέησον** *γ' (3) εἰς ἑκάστην δέησιν. Μὴ ὄντος Ἱερέως,* **Κύριε, ἐλέησον** *ιβ΄(12).*

Κάθισμα. Ἦχος β'. ***Τὰ ἄνω ζητῶν.***

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγή, τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα, πρόφθασον καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, Σύ μου καὶ δύναμις, Σὺ Θεός μου, Σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπὼν καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀμβακούμ, Σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυνάμει Σου δόξα, φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ ποῦ λοιπὸν ἄλλην εὑρήσω ἀντίληψιν; ποῦ προσφύγω; ποῦ δὲ καὶ σωθήσομαι; τίνα θερμὴν ἕξω βοηθόν, θλίψεσι τοῦ βίου καὶ ζάλαις, οἴμοι, κλονούμενος; Εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω καὶ θαῤῥῶ καὶ καυχῶμαι, καὶ προστρέχω τῇ σκέπῃ σου· σῶσον με.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὸν ποταμὸν τὸν γλυκερὸν τοῦ ἐλέους σου, τὸν πλουσίαις δωρεαῖς δροσίσαντα τὴν παναθλίαν καὶ ταπεινήν, Πάναγνε, ψυχήν μου, τῶν συμφορῶν καὶ

τῶν θλίψεων καμίνῳ φλογισθεῖσαν, μεγαλύνω, κηρύττω, καὶ προστρέχω τῇ σκέπῃ σου· σῶσόν με.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σὲ τὴν ἁγνήν, σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω τεῖχος ἀπροσμάχητον, καταφυγήν, σκέπην κραταιάν, ὅπλον σωτηρίας. Μή με παρίδῃς τὸν ἄσωτον, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, ἀσθενῶν συμμαχία, θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀντίληψις.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πῶς ἐξειπεῖν σοῦ κατ᾽ ἀξίαν δυνήσομαι τοὺς ἀμέτρους οἰκτιρμούς, ὦ Δέσποινα, τοὺς τὴν ἐμὴν πάντοτε ψυχήν, δεινῶς πυρουμένην, ὡς ὕδωρ περιδροσίσαντας; Ἀλλ᾽ ὢ τῆς σῆς προνοίας καὶ τῆς εὐεργεσίας, ἧς ἀφθόνως αὐτὸς παραπήλαυσα!

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

Ἵνα τί με ἀπώσω ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; Ἀλλ᾽ ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν Σου τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐχαρίστως βοῶ σοι· χαῖρε, Μητροπάρθενε· χαῖρε, Θεόνυμφε· χαῖρε, θεία σκέπη· χαῖρε, ὅπλον καὶ τεῖχος ἀπόρθητον· χαῖρε, προστασία καὶ βοηθὲ καὶ σωτηρία, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων ἐκ πίστεως.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οἱ μισοῦντες με μάτην βέλεμνα καὶ ξίφη καὶ λάκκον ηὐτρέπισαν, καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ πανάθλιον σῶμα σπαράξαι μου καὶ καταβιβάσαι πρὸς γῆν, Ἁγνή, ἐπιζητοῦσιν· ἀλλ᾽ ἐκ τούτων προφθάσασα σῶσόν με.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, θλίψεως καὶ νόσου καὶ βλάβης με λύτρωσαι· καὶ τῇ σῇ δυνάμει ἐν τῇ σκέπῃ σου φύλαξον ἄτρωτον, ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ ἐξ ἐχθρῶν τῶν πολεμούντων καὶ μισούντων με, Κόρη Πανύμνητε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τί σοι δῶρον προσάξω τῆς εὐχαριστίας, ἀνθ᾽ ὧν περ ἀπήλαυσα τῶν σῶν δωρημάτων καὶ τῆς σῆς ἀμετρήτου χρηστότητος; Τοιγαροῦν δοξάζω, ὑμνολογῶ καὶ μεγαλύνω σοῦ τὴν ἄμετρον πρός με συμπάθειαν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ Αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι, ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν καὶ καρδίαν, καὶ σκοτασμὸν ἐμποιοῦσί μοι,

Κόρη· ἀλλ᾽ ἡ γεννήσασα Φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἀπέλασον ταῦτα μακρὰν τῇ ἐμπνεύσει τῆς θείας πρεσβείας σου.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Παράκλησιν ἐν ταῖς θλίψεσιν οἶδα, καὶ τῶν νόσων ἰατρόν σε γινώσκω, καὶ παντελῆ συντριμμὸν τοῦ θανάτου, καὶ ποταμὸν τῆς ζωῆς ἀνεξάντλητον, καὶ πάντων τῶν ἐν συμφοραῖς ταχινὴν καὶ ὀξεῖαν ἀντίληψιν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οὐ κρύπτω σου τὸν βυθὸν τοῦ ἐλέους καὶ τὴν βρύσιν τῶν ἀπείρων θαυμάτων καὶ τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον ὄντως τῆς πρὸς ἐμὲ συμπαθείας σου, Δέσποινα· ἀλλ᾽ ἅπασιν ὁμολογῶ καὶ βοῶ καὶ κηρύττω καὶ φθέγγομαι.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὥσπερ μέλισσαι κηρίον, Παρθένε, καὶ τὴν ἐμὴν κατασχοῦσαι καρδίαν, κατατιτρώσκουσι βέλει τῶν θλίψεων· ἀλλ᾽ εὕροιμί σε βοηθὸν καὶ διώκτην καὶ ῥύστην, Πανάχραντε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Αἴτησις Ἱερέως: **Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς...** *καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται. Ἡμεῖς τὸ* **Κύριε, ἐλέησον** *γ' (3) εἰς ἑκάστην δέησιν. Μὴ ὄντος Ἱερέως,* **Κύριε, ἐλέησον** *ιβ´ (12).*

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεί, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ Δ' Ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον, Σωτήρ μου. ***(δίς)***

Οἱ μισοῦντες Σιὼν αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι. ***(δίς)***

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον:

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. ***(δίς)***

Στίχος: Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου. (Ψαλμὸς ΜΔ' 11-12)

Τοῦ ὀνόματός Σου μνησθήσομαι ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Λουκ. Ι' 38-42, ΙΑ' 27-28)

Ἡμεῖς χῦμα: **Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἁγίου Εὐαγγελίου. Ἅγιε Ἀπόστολε καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.**

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά· γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθήσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τῶν λόγων αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει Σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν

τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦν γε, μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Δόξα Σοι Κύριε, Δόξα Σοι.

Ἦχος β'.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριὰς ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος: ***Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.***

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μὴ καταπιστεύσῃς με ἀνθρωπίνῃ προστασία, Παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι δέησιν τοῦ ἱκέτου σου· θλίψις γὰρ ἔχει με· φέρειν οὐ δύναμαι τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα· σκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδὲ ποῦ προσφύγω ὁ ἄθλιος, πάντοθεν πολεμούμενος, καὶ παραμυθίαν οὐκ ἔχω πλήν σου· Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἐλπὶς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μή μου παρίδῃς τὴν δέησιν, τὸ συμφέρον ποίησον.

Θεοτοκία ὅμοια.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατῃσχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἁγνὴ Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ᾽ αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δώρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῷζε πόλιν, ποίμνην καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ὁ Ἱερεὺς εὐλογῶν μὲ Σταυρόν: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου... καὶ ἡμεῖς, Κύριε, ἐλέησον ιβ´ (12). Ὁ Ἱερεύς: Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς... καὶ ἡμεῖς, Ἀμήν. Μὴ ὄντος Ἱερέως, Κύριε, ἐλέησον ιβ´ (12).

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Φῶς ἡ τεκοῦσα, Θεοτόκε, σκοτισθέντα με νυκτὶ ἁμαρτημάτων, φωταγώγησον σύ, Φωτὸς οὖσα δοχεῖον τὸ καθαρὸν καὶ ἄμωμον, ἵνα πόθῳ σε δοξάζω.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σκέπη γενοῦ καὶ προστασία καὶ ἀντίληψις καὶ καύχημα, Παρθένε, γυμνωθέντι μοι νῦν ἁπάσης βοηθείας, ἀβοήθητων δύναμις καὶ ἐλπὶς ἀπηλπισμένων.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὅλῃ ψυχῇ καὶ διανοίᾳ καὶ καρδίᾳ σε καὶ χείλεσι δοξάζω, ἀπολαύσας τῶν σῶν μεγάλων χαρισμάτων· ἀλλ᾽ ὢ τῆς σῆς χρηστότητος καὶ ἀπείρων σου θαυμάτων!

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Βλέψον ἱλέῳ ὄμματί σου καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἣν ἔχω· καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ βλάβης καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν με λύτρωσαι, ἀμετρήτῳ σου ἐλέει.

ᾨδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωυσεῖ μυστήριον γνωρίσαντα Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τους αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, Παρθένε, μὴ παρίδῃς, Σεμνή, ποντούμενόν με σάλῳ βιοτικῶν κυμάτων· ἀλλὰ δίδου μοι χεῖρα βοηθείας, καταπονουμένῳ κακώσεσι τοῦ βίου.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Περιστάσεις καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗροσάν με, Ἁγνή, καὶ συμφοραὶ τοῦ βίου, καὶ πειρασμοί με πάντοθεν ἐκύκλωσαν· ἀλλὰ πρόστηθί μοι καὶ ἀντιλαβοῦ μου τῇ κραταιᾷ σου σκέπῃ.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν.

Ἐν ταῖς ζάλαις ἐφεῦρον σε λιμένα, ἐν ταῖς λύπαις χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἐν ταῖς νόσοις ταχινὴν βοήθειαν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ῥῦστιν, καὶ προστάτιν ἐν τοῖς πειρατηρίοις.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χαῖρε, θρόνε πυρίμορφε Κυρίου· χαῖρε, θεία καὶ μανναδόχε στάμνε· χαῖρε, χρυσὴ λυχνία, λαμπὰς ἄσβεστε· χαῖρε, τῶν παρθένων δόξα, καὶ μητέρων ὡράϊσμα καὶ κλέος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν ὁ εἱρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωυσεῖ μυστήριον γνωρίσαντα Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾨδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς ὤφθη τοῖς ἄνθρωποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν εὐρυχωρο-

τέρα τῶν οὐρανῶν· δι᾽ ὅ σε, Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Τροπάρια.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην, Ἁγνή; ποῦ προσδράμω λοιπὸν καὶ σωθήσομαι; ποῦ πορευθῶ; ποίαν δὲ ἐφεύρω καταφυγήν; ποίαν θερμὴν ἀντίληψιν; ποίαν ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; Εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω· εἰς σὲ μόνην καυχῶμαι· καὶ ἐπὶ σὲ θαῤῥῶν κατέφυγον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οὐκ ἔστιν ἀριθμήσασθαι δυνατὸν μεγαλεῖα τὰ σά, Θεονύμφευτε, καὶ τὸν βυθὸν τὸν ἀνεξερεύνητον ἐξειπεῖν τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου, τῶν τετελεσμένων διηνεκῶς τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι καὶ πίστει προσκυνοῦσιν, ὡς ἀληθῆ Θεοῦ λοχεύτριαν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐν ὕμνοις εὐχαρίστοις δοξολογῶ καὶ γεραίρω τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν δύναμίν σου πᾶσιν ὁμολογῶ· καὶ τὰς εὐεργεσίας σου ἃς ὑπερεκένωσας εἰς ἐμὲ κηρύττω, μεγαλύνω, ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ καὶ λογισμῷ καὶ γλώσσῃ πάντοτε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὴν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχράν, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδῃς καὶ δάκρυα καὶ στεναγμόν, ἀλλ᾽ ἀντιλαβοῦ μου, ὡς ἀγαθή, καὶ τὰς αἰτήσεις πλήρωσον· δύνασαι γάρ πάντα, ὡς πανσθενοῦς Δεσπότου Θεοῦ

Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἔτι μόνον πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκτρὰν ταπείνωσιν.

Εἶτα τὰ Μεγαλυνάρια.

Ὁ ἱερεὺς ἢ ἡμεῖς θυμιάζομεν τὰς ἱερὰς εἰκόνας καὶ τὸν λαόν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σέ, τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή· πρὸς σὲ καταφεύγω, τὴν Κεχαριτωμένην· ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, σύ μοι βοήθησον.

Δέσποινα καὶ Μῆτερ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν ἱκετῶν, ἵνα μεσιτεύσῃς πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα. Ὦ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενοῦ μεσίτρια.

Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ᾠδήν, νῦν τῇ πανυμνήτῳ Θεοτόκῳ χαρμονικῶς· μετὰ τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων δυσώπει, Θεοτόκε, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν Σεπτήν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου, τὴν Ὁδηγήτριαν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ (βλέπε σελ. 34).

Ἅγιος ὁ Θεός... *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**αναγία Τριάς... **Κ**ύριε, ἐλέησον *γ' (3).* **Δ**όξα... **Κ**αὶ νῦν... **Π**άτερ ἡμῶν... **Δ**ι᾽ εὐχῶν...

Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου, καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἐκτενῆ: ***Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς… Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους ζωῆς…*** *καὶ μνημονεύει τῶν ὀνομάτων περὶ ὧν ἡ Παράκλησις τελεῖται.* ***Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι…*** *Ἡμεῖς:* ***Κύριε, ἐλέησον*** *μ' (40). Ὁ Ἱερεύς:* ***Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι… Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς… Σοφία.*** *Ἡμεῖς:* ***Εὐλόγησον.*** *Ὁ Ἱερεύς:* ***Ὁ ὢν Εὐλογητὸς… Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεὸς…*** *Ἡμεῖς:* ***Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον*** *γ' (3),* ***ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.*** *Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν:* ***Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι…*** *Μὴ ὄντος Ἱερέως,* ***Κύριε, ἐλέησον*** *μ' (40), καὶ τὰ ἐξαποστειλάρια:*

Ψαλλομένων τῶν κάτωθι Ἐξαποστειλαρίων, ἀσπαζόμεθα τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Ἐξαποστειλάρια ἰδιόμελα. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά, Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένε, Μῆτερ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι τῶν αἰωνίων βασάνων.

Καὶ σὲ μεσίτριαν ἔχω πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν· μή μου ἐλέγξῃ τὰς πράξεις ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· παρακαλῶ σε, Παρθένε, βοήθησόν μοι ἐν τάχει.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην;

Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ

Ἡ Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ, φορητὴ εἰκὼν 14ου αἰῶνος, Μουσεῖον Μπενάκη, Ἀθῆναι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, ΘΕΟΤΟΚΙΑ, ΥΠΑΚΟΑΙ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΗΧΩΝ

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν Σου Σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωήν· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων Σοι, Ζωοδότα· Δόξα τῇ Ἀναστάσει Σου, Χριστέ, δόξα τῇ βασιλείᾳ Σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ Σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον, Ἦχος α'.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε, τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ Κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ὑπακοή, Ἦχος α'.

Ἡ τοῦ Ληστοῦ μετάνοια τὸν Παράδεισον ἐσύλησεν, ὁ δὲ θρῆνος τῶν Μυροφόρων τὴν χαρὰν ἐμήνυσεν· ὅτι ἀνέστης, Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἅδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Θεοτοκίον, Ἦχος β'.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σά, Θεοτόκε, μυστήρια· τῇ ἁγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὑπακοή, Ἦχος β'.

Μετὰ τὸ Πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά Σου αἱ γυναῖκες, Χριστὲ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας ᾅδου ἐῤῥύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον, Ἦχος γ'.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ὑπακοή, Ἦχος γ'.

Ἐκπλήττων τῇ ὁράσει, δροσίζων τοῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἄγγελος ταῖς μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν γνῶτε τὸν ἀναλλοίωτον· εἴπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀποῤῥίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος· ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον, Ἦχος δ'.

Τὸ ἀπ᾽ αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἑνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἑκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι᾽ οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὑπακοή, Ἦχος δ'.

Τὰ τῆς Σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Χριστέ, ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι ηὐδόκησε σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι τοὺς τεθνεῶτας ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Θεοτοκίον, Ἦχος πλ. α'.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ὑπακοή, Ἦχος πλ. α'.

Ἀγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. β΄.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνῆμά Σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἵστατο Μαρία ἐν τῷ

τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν Σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν Ἅδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωήν· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα Σοι.

Θεοτοκίον, Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας Σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἑκουσίᾳ βουλῇ, λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὑρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή· ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα Σοι.

Ὑπακοή, Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἑκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ Σου θανάτῳ, Χριστέ, πύλας τοῦ Ἅδου συντρίψας, ὡς Θεός, ἤνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον· καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐῤῥύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρύς.

Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ Σου τὸν θάνατον· ἠνέῳ - ξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον· τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες, καὶ τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον, Ἦχος βαρύς.

Ὡς τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ

ἁμαρτίᾳ ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον πάλιν οὖσα Παρθένος.

Ὑπακοή, Ἦχος βαρύς.

Ὁ ἡμετέραν μορφὴν ἀναλαβών, καὶ ὑπομείνας Σταυρὸν σωματικῶς, σῶσόν με τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐξ ὕψους κατῆλθες ὁ εὔσπλαγχνος· ταφὴν κατα-δέξω τριήμερον· ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν, ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε, δόξα Σοι.

Θεοτοκίον, Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ δι᾽ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου καὶ σταύρω-σιν ὑπομείνας, Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυ-λεύσας καὶ Ἔγερσιν δείξας, ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὓς ἔπλασας τῇ χειρί Σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν Σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν Σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ὑπακοή, Ἦχος πλ. δ'.

Αἱ Μυροφόροι, τοῦ Ζωοδότου ἐπιστᾶσαι τῷ μνή-ματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνα-τον· καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνυον· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, ΘΕΟΤΟΚΙΑ, ΚΟΝΤΑΚΙΑ
(ψαλλόμενα καθ᾽ ἡμέραν ὅταν δὲν εἶναι ἑορτή)

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾼ, τῶν Ἀρχαγγέλων

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι, τειχίσητε ἡμᾶς, σκέπῃ τῶν πτερύγων, τῆς ἀΰλου ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Θεοτοκίον, Ἦχος δ'.

Τῇ ἀνατραφείσῃ ἐν τῷ ναῷ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, τῇ περιβεβλημένῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἄμεμπτον παρθενίαν, ὁ ἀρχιστράτηγος Γαβριὴλ, προσέφερεν οὐρανόθεν τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὸ χαῖρε· Χαῖρε εὐλογημένη· Χαῖρε δεδοξασμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Τῇ ΤΡΙΤῌ, τοῦ Τιμίου Προδρόμου

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Μνήμη δικαίου μετ᾽ ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ

ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ῥείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν ᾅδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον, Ἦχος β'.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον τέτοκας· διὸ κατὰ χρέος σὲ πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σωματικὴν σου παρουσίαν δεδοικὼς ὁ Ἰορδάνης, τρόμῳ ὑπεστρέφετο, τὴν πνευματικὴν δὲ λειτουργίαν ἐκπληρῶν ὁ Ἰωάννης, φόβῳ ὑπεστέλλετο· τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις ἐξεπλήττοντο, ὁρῶσαί σε ἐν ῥείθροις σαρκὶ βαπτιζόμενον, καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ σκότει κατηυγάζοντο, ἀνυμνοῦντές σε τὸν φανέντα, καὶ φωτίσαντα τὰ πάντα.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῌ καὶ ΠΑΡΑΣΚΕΥῌ, τοῦ Σταυροῦ

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Σταυροθεοτοκίον, Ἦχος α'.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἄχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ

Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σὲ πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἑκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ Σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς Σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεὸς εὔφρανον ἐν τῇ δυνάμει Σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν Σήν, ὅπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Τῇ ΠΕΜΠΤΗ͂, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσετε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἕτερον, τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον, Ἦχος δ'.

Τὸν Λόγον τοῦ Πατρός, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἁγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἦχος β΄.

Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν Σου, Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν Σου καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν θάνατον ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὁλοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἕτερον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Ἦχος γ'.

Ἐν τοῖς Μύροις, Ἅγιε, ἱερουργὸς ἀνεδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γάρ, Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ λαοῦ σου· ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῼ, πάντων τῶν ἑορταζομένων Ἁγίων καὶ τῶν Κεκοιμημένων

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παῤῥησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν Αὐτὸν ὡς Ἀγαθὸν ἱκετεύσατε· σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἕτερον τῶν κεκοιμημένων, Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων Σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἥμαρτον, συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰμὴ Σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον, Ἦχος β'.

Μῆτερ Ἁγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, ἀγγελικοῖς σὲ ὕμνοις τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΑΞΙΝ ΑΓΙΩΝ

Εἰς Προφήτην, Ἦχος β'.

Τοῦ προφήτου Σου (. . .) τὴν μνήμην, Κύριε, ἑορτάζοντες, δι᾽ αὐτοῦ Σε δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Ἀπόστολον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε (. . .), πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστήν, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε καὶ Εὐαγγελιστὰ (. . .), πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς Ἱεράρχην, Ἦχος δ'.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ

ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα (. . .)· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Ἱερομάρτυρα, Ἦχος δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε εἰς θεωρίας ἐπίβασιν. Διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς (. . .)· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Μάρτυρα, Ἦχος δ'.

Ὁ Μάρτυς Σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ Σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν Σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Μάρτυρας, Ἦχος δ'.

Οἱ Μάρτυρές Σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ Σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν Σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Ὅσιον, Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν

(. . .)· νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ, προσευχῇ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς Ὅσιον ἕτερον, Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασιν· (. . .), πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Ὁσίους ἕτερον, Ἦχος δ'.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ᾽ ἡμῶν κατὰ τὴν Σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός Σου ἀφ᾽ ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίας ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Εἰς Μάρτυρα γυναῖκα, Ἦχος δ'.

Ἡ ἀμνάς Σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ Σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ Σου· καὶ πάσχω διὰ Σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν Σοί, καὶ θνῄσκω ὑπὲρ Σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν Σοί· ἀλλ᾽ ὡς θυσίαν ἄμωμον προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν Σοι· Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῷσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς Ὁσίαν γυναῖκα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ᾽ εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ καὶ πράττουσα ἐδίδασκες· ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία (. . .), τὸ πνεῦμά σου.

Εἰς Ἀρχάγγελον, Ἦχος δ'.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσωποῦμέν σε ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπῃ τῶν πτερύγων τῆς ἀΰλου σου δόξης, φρουρῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσε ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Εἰς Ὁμολογητάς, Ἦχος πλ. δ'.

Ὀρθοδοξίας Ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν Μοναζόντων [1] θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, (….) σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[1] Εἰς περιπτώσεις Ἱεραρχῶν Ὁμολογητῶν, ἀντὶ ***τῶν Μοναζόντων*** *λέγε* ***Ἀρχιερέων.***

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΑΝΗΡ

Ψαλμοὶ Α', Β', Γ' (1, 2, 3) ψαλλόμενοι *πρὸ τοῦ Κύριε, ἐκέκραξα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ εἰς τὰς Παννυχίδας.*

Ἀνήρ, Ἀλληλούϊα.

Μακάριος ἀνὴρ ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν. **Ἀλληλούϊα.**

Ἀλλ᾽ ἤ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός. **Ἀλληλούϊα.**

Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, **Ἀλληλούϊα.**

Ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀποῤῥυήσεται, καὶ πάντα ὅσα ἂν ποιῇ κατευοδωθήσεται. **Ἀλληλούϊα.**

Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως, ἀλλ ἢ ὡσεὶ χνοῦς ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. **Ἀλληλούϊα.**

Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων· **Ἀλληλούϊα.**

Ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολεῖται. **Ἀλληλούϊα.**

Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; **Ἀλληλούϊα.**

Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. **Ἀλληλούϊα.**

Διαῤῥήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀποῤῥίψωμεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. **Ἀλληλούϊα.**

Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. **Ἀλληλούϊα.**

Τότε λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταράξει αὐτούς. **Ἀλληλούϊα.**

Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ Σιὼν ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. **Ἀλληλούϊα.**

Κύριος εἶπε πρός με· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. **Ἀλληλούϊα.**

Αἴτησαι παρ᾽ ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. **Ἀλληλούϊα.**

Ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς. **Ἀλληλούϊα.**

Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. **Ἀλληλούϊα.**

Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. **Ἀλληλούϊα.**

Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. **Ἀλληλούϊα.**

Ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτῷ. **Ἀλληλούϊα.**

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ᾽ ἐμέ· **Ἀλληλούϊα.**

Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. **Ἀλληλούϊα.**

Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου. **Ἀλληλούϊα.**

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ. **Ἀλληλούϊα.**

Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου. **Ἀλληλούϊα.**

Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων μοι. **Ἀλληλούϊα.**

Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με, ὁ Θεός μου, ὅτι Σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἁμαρτωλῶν συνέτριψας. **Ἀλληλούϊα.**

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν Σου ἡ εὐλογία Σου. **Ἀλληλούϊα.**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.
Ἀλληλούϊα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. **Ἀλληλούϊα.**

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, **Δόξα Σοι ὁ Θεός.** **Ἀλληλούϊα.**

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, **Δόξα Σοι ὁ Θεός.** **Ἀλληλούϊα.**

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, **Δόξα Σοι ὁ Θεός, ἡ Ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, Δόξα Σοι.**

ΑΝΟΙΞΑΝΤΑΡΙΑ

*ψαλλόμενα πρὸ τοῦ **Κύριε, ἐκέκραξα** εἰς τὰς Παννυχίδας*

Ἀνοίξαντός Σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος. Ἀποστρέψαντος δέ Σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσι. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά Σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Δόξα Σοι Πάτερ, Δόξα Σοι Υἱέ, Δόξα Σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἤτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Δόξα Σοι Ἅγιε, Δόξα Σοι Κύριε, Δόξα Σοι Βασιλεῦ Οὐράνιε, **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται. Δόξα Σοι Ἅγιε, Δόξα Σοι Κύριε, Δόξα Σοι Βασιλεῦ Οὐράνιε, Δόξα Σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

ᾎσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου, ἕως ὑπάρχω. Δόξα Σοι Τρισυπόστατε Θεότης, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα. Σὲ προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου, ἐγὼ δὲ εὐφραν-

θήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ. Δόξα Σοι Πάτερ Ἄναρχε, Δόξα Σοι Υἱὲ Συνάναρχε, Δόξα Σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ Ὁμοούσιον καὶ Ὁμόθρονον, Τριὰς Ἁγία Δόξα Σοι. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Δόξα Σοι Πάτερ, Δόξα Σοι Υἱέ, Δόξα Σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριὰς Ἁγία Δόξα Σοι. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ, ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ. Δόξα Σοι Βασιλεῦ Ἐπουράνιε, Δόξα Σοι Παντοκράτορ σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Δόξα Σοι Πάτερ ἀγέννητε, Δόξα Σοι Υἱὲ γεννητέ, Δόξα Σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, Τριὰς Ἁγία Δόξα Σοι. **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, **Δόξα Σοι ὁ Θεός, Ἀλληλούϊα.**

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, **Δόξα Σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε Δόξα Σοι.**

ΤΡΙΑΔΙΚΑ ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς τὴν ὑπέρθεον ὑμνεῖν Τριάδα, Ἄναρχον Πατέρα καὶ Παντουργόν, Συνάναρχον Λόγον, πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀῤῥεύστως τεχθέντα, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκπορευόμενον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς τοῦ δοξάζειν Σε τὸν Θεὸν Λόγον, ὃν φρίττει καὶ τρέμει τὰ Χερουβεὶμ καὶ δοξολογοῦσιν αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, φόβῳ δοξάσωμεν.

Ὑμνήσωμεν πάντες Θεοπρεπῶς, ᾄσμασιν ἐνθέοις, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τρισυπόστατον κράτος, τὴν μίαν Βασιλείαν καὶ Κυριότητα.

Ἣν ὑμνοῦσι πάντες οἱ γηγενεῖς καὶ δοξολογοῦσιν αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, τὴν ὑπὸ τῶν πάντων πιστῶν προσκυνουμένην, Μονάδα κατ᾽ οὐσίαν τὴν Τρισυπόστατον.

Τὴν Κυριαρχίαν τῶν Χερουβεὶμ καὶ τὴν Θεαρχίαν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαιρέτως Τριάδα ἐν Μονάδι, τὴν ὄντως Θεαρχίαν, Σὲ μεγαλύνομεν.

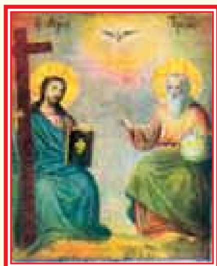
Πατέρα τὸν ἄναρχον καὶ Θεόν, Συνάναρχον Λόγον, σὺν τῷ Πνεύματι προσκυνῶ, Ἀχώριστον Μίαν ἑνουμένην οὐσίαν, Τρισάριθμον Μονάδα, ὕμνοις τιμήσωμεν.

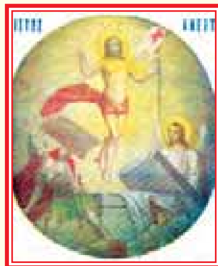
Τὰς ἀκτινοβόλους Σου ἀστραπὰς λάμψον μοι, Θεέ μου, Τρισυπόστατε Παντουργέ, καὶ οἶκόν με δεῖξον Σῆς ἀπροσίτου δόξης, φαιδρὸν καὶ φωτοφόρον καὶ ἀναλλοίωτον.

Ὃν φρίττει καὶ τρέμει τὰ Χερουβεὶμ καὶ δοξολογοῦσι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου ἀφράστως σαρκωθέντα, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην φόβῳ δοξάσωμεν.

Ἐκ νεκρῶν ἰδοῦσα τὸν σὸν Υἱόν, ἄχραντε Παρθένε, ἀναστάντα Θεοπρεπῶς, χαρᾶς ἀνεκφράστου ἡ κτίσις ἐπληροῦτο, Αὐτὸν δοξολογοῦσα καὶ σὲ γεραίρουσα.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἡ Ἁγία Τριὰς καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, φορηταὶ εἰκόνες δημοσιευθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Βρεσθένης Ματθαίου, καὶ τὸ Ἅγιον Μανδήλιον, ἔργον τοῦ ἰδίου.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν Σε ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτὴρ τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἅᾳδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τί τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ Μαθήτριαι, κιρνᾶτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις. Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἥσθητε· ὁ Σωτὴρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Λίαν πρωΐ, Μυροφόροι ἔδραμον πρὸς τὸ μνῆμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ᾽ ἐπέστη πρὸς αὐτὰς ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε· θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται, μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δὲ Ἀποστόλοις εἴπατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Μυροφόροι γυναῖκες μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι πρὸς τὸ μνῆμά Σου, Σῶτερ, ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανῶς πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου· Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα Πατρὶ... **Τριαδικόν.**

Προσκυνοῦμεν Πατέρα καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφείμ κράζοντες· τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἐλυτρώσω, Παρθένε, τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίας· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὔᾳ ἀντὶ λύπης παρέσχες· ῥεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς ταύτην δὲ ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ Ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, Δόξα Σοι.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου. (Φορητὴ εἰκών, εὐλογία τοῦ Παναγίου Τάφου, Ἱεροσόλυμα)

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΑ

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς εὗρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου· εὕρω κἀγὼ τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγώ εἰμι· ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ κηρύξαντες καὶ σφαγιασθέντες ὥσπερ ἄρνες, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω, Ἅγιοι, καὶ ἀΐδιον μετατεθέντες, τοῦτον ἐκτενῶς, Μάρτυρες, αἰτήσασθαι, ὀφλημάτων λύσιν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὸν ὁδὸν τὴν στενὴν βαδίσαντες τεθλιμμένην πάντες οἱ ἐν βίῳ· οἱ τὸν Σταυρὸν ὡς ζυγὸν ἀράμενοι καὶ ᾿Εμοὶ ἀκολουθήσαντες ἐν πίστει· δεῦτε ἀπολαύετε, ἃ ἡτοίμασα ὑμῖν βραβεῖα καὶ στέφη τὰ οὐράνια.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἰκών εἰμι τῆς ἀῤῥήτου δόξης Σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτείρησον τὸ Σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον Σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ὁ πάλαι μὲν ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με καὶ εἰκόνι Σου θείᾳ τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεός, τοὺς δούλους Σου καὶ κατάταξον αὐτοὺς ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς φωστῆρες· τοὺς κεκοιμημένους δούλους Σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτῶν πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα Πατρὶ... Τριαδικόν.

Τὸ τριλαμπὲς τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς πίστει Σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε, σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὕρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὕροιμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἁγνὴ εὐλογημένη.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Δόξα σοι ὁ Θεός· ἀνάπαυσον, Κύριε, τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων δούλων Σου.

ΥΜΝΟΙ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ

ψαλλόμενοι πρὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὰς Παννυχίδας

Βασίλισσα τοῦ κόσμου

Ἰδιόμελος ὕμνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Βασίλισσα τοῦ κόσμου, Δέσποινα τ' οὐρανοῦ,
Μυριοχαριτωμένη, Παρθένε εὐλογημένη,
Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃς, Μῆτερ Παρθέν' Ἁγνή,
ἐγκαταλελειμένα ὡς καὶ ἀπορριμένα,
Μάνα μας ποθητή.

Ὦ βρύσις εὐσπλαχνίας, ὢ χάριτος Πηγή,
ἐσὺ εἶσαι ἡ χαρά μας καὶ ἡ παρηγοριά μας
ἐλπὶς παντοτεινή.

Προστάτις Ὀρθοδόξων, τῶν ὀρφανῶν, πτωχῶν,
πάντων τῶν θλιβομένων καὶ καταπληγωμένων
πιστῶν Χριστιανῶν.

Μὴ μᾶς ἀλησμονήσῃς στὰ πέρατα τῆς γῆς,
ἰδὲ τοὺς ἀναστεναγμούς μας, τοὺς πόνους κι ὀδυρμούς
μας γιὰ νὰ μᾶς λυπηθῇς.

Ὡς σπλαχνικὴ ποὺ εἶσαι, Μῆτερ μας Παναγία,
τραυμάτων σωματός μας, μολυσμῶν τοῦ νοός μας,
εἶσαι παρηγορία.

Ὦ Μάνα, γλυκειὰ Μάνα, Μάνα εὐσπλαχνική,
ἡμῶν τῶν πικραμένων, τῶν μετανοημένων,
σπλαχνίσου τὴν ψυχήν.

Πολύτιμον ψυχήν μας, ἀθάνατον ψυχήν,
Μῆτερ μου, μᾶς λυτρώσῃς, ταρτάρ' ἐλευθερώσῃς,
κολάσεως δεινῆς.

Τὰ εὔσπλαχνά σου μάτια στρέψον δὲ πρὸς ἡμᾶς,
ἰδέ, βοήθησέ μας, τρέξε καὶ σκέπασέ μας,
τὰ ξένα κι' ὀρφανά.

Πτωχὰ κι' ἀπορριμένα, ξένα καὶ ὀρφανά,
πρόφθασον νὰ μᾶς σώσῃς, παθῶν ἐλευθερώσῃς,
γλυκειά μας Παναγιά.

Καὶ ὅταν ἡ ψυχή μας ἀπ' τὸ κορμί μας βγῇ
δεῖξον μας τὸν Υἱόν σου, τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου,
τὴν Δόξαν τὴν ἀληθινήν.

Κι' ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου, φρικτῇ καὶ φοβερᾷ,
Μῆτερ μου, λύτρωσέ μας, καὶ ἐλευθέρωσέ μας,
στιγμῇ τ' ὀδυνηρᾷ.

Καὶ κρᾶξον τότε ὅλους μαζὶ στὸν οὐρανόν,
γιὰ νὰ δοξολογοῦμε καὶ γιὰ νὰ προσκυνοῦμε,
μαζί σου τὸν Θεόν.

Μετὰ ψυχῆς ζεούσης, χαρᾶς μας τῆς καρδιᾶς,
γονυκλινῶς νὰ ὑμνοῦμε καὶ νὰ Σὲ προσκυνοῦμε,
Ἁγία μου Τριάς.

Δεόμεθά σου Μῆτερ, Κόρη, Παρθέν' Ἁγνή,
πόθον μας ἐκληρώσῃς, Παράδεισον μᾶς δώσῃς,
Κυρία μου Σεμνή.

Γένοιτο, Παναγία μου, πόθοι μας πληρωθῶσιν,
αἱ ταπειναὶ δεήσεις μας, ὅπως εἰσακουσθῶσιν.

Ἀξίωσόν μας, Δέσποτα

Ἦχος β'. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθομεν.

Ἀξίωσόν μας, Δέσποτα, τυχεῖν Σῆς Βασιλείας,
ἵνα καὶ συμμεθέξωμεν δικαίων τῆς χορείας.

Δι᾽ ἱκεσιῶν τῆς Σῆς Μητρός, Ἀχράντου Παναγίας,
προστάτιδός μας σώματος, ψυχῆς μας σωτηρίας.

Καὶ ποθητὸν παράδεισον, Χριστέ μου, νὰ μᾶς δώσῃς,
ἐγκάρδιον δὲ πόθον μας ταχέως ἐκπληρώσῃς.

Γένοιτο, Παναγία μου, πόθοι μας πληρωθῶσιν,
αἱ ταπειναὶ δεήσεις μας ὅπως εἰσακουσθῶσιν.

Οὐράνιε Πατέρα μου

Ἦχος β'. Τιβεριάδος θάλασσα.

Οὐράνιε Πατέρα μου, γλυκύτατε Χριστέ μου,
τὸ Ἅγιόν Σου ὄνομα δὲν λησμονῶ ποτέ μου.

Σὺ ποὺ κατέβης εἰς τὴν γῆν ὡσὰν μικρὸν παιδίον,
Σὺ βάλε στὴν καρδία μου τὸν φόβον σου τὸν θεῖον.

Ὅταν ἡ ὥρα ἐπιστῇ, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου,
πάρε μας κεῖ στοὺς οὐρανούς, πάρε μας κεῖ κοντά σου.

Ἐκεῖ ψηλὰ στοὺς οὐρανούς, στὰς χώρας τῶν Ἀγγέλων,
νὰ ψάλλωμεν τὸν ὕμνο σου μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων.

Κυρία μου καὶ Δέσποινα, παρηγορήτριά μου,
ὁπόταν σὲ παρακαλῶ, φθάνεις Βασίλισσά μου.

Εὐχαριστῶ σοι, Δέσποινα, ποὺ σ᾽ ἔχω βοηθεία
στὴν θάλασσαν ὑπέρμαχον, στὴν γῆ παρηγορία.

Ὢ! χάρισαί μας, Δέσποινα, εἰρήνη καὶ ἀγάπη
ὅπου παρευρισκόμεθα στὴν Ἐκκλησία ταύτη.

«Τὸ Τρίμορφον», ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, Ρωσικὴ φορητὴ εἰκών, ἔργον 20οῦ αἰῶνος.

ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

(Ἄνευ Ἱερέως)

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Μεσημβρινοῦ γεύματος.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ Γεῦμα.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς τῶν ἐπιγείων Σου ἀγαθῶν. Μὴ στερήσῃς ἡμᾶς καὶ τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας, ἀλλ᾽ ὡς ἐν μέσω τῶν Μαθητῶν Σου παρεγένου, Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθὲ καὶ μεθ᾽ ἡμῶν καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Δείπνου.

Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἀμήν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μετὰ τὸν Δεῖπνον.

Εὔφρανας ἡμᾶς, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί Σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν Σου ἠγαλλιασάμεθα. Ἐσημειώθη ἐφ᾽ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου, Κύριε. Ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν· ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, αὐτῶν ἐνεπλήσθημεν. Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθησόμεθα καὶ ὑπνώσωμεν· ὅτι Σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ᾽ ἐλπίδι κατῴκησας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον γ' (3).

Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

*Ἐν ἡμέραις νηστείας, ἀντὶ τοῦ **Εὔφρανας ἡμᾶς,** μετὰ τὸ Δεῖπνον λέγεται τὸ **Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Χριστὲ...***

ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ (Μετὰ Ἱερέως)

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Μεσημβρινοῦ γεύματος.

Ἡμεῖς: Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ...Κύριε, ἐλέησον **γ' (3),** ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ, τὰ παρατιθέμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης. **Ὁ Ἱερεύς εὐλογῶν:** Χριστὲ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν δούλων Σου, ὅτι Ἅγιος εἶ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν... Ἀμήν.

Μετὰ τὸ Γεῦμα.

Ἡμεῖς: Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον **γ' (3),** ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ, τὰ περισσεύματα τῶν κλασμάτων τῆς Τραπέζης ταύτης. **Ὁ Ἱερεύς εὐλογῶν:** Χριστὲ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὰ περισσεύματα τῶν κλασμάτων τῆς Τραπέζης ταύτης καὶ πλήθυνον αὐτὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦτον (ἢ ἐκκλησίαν ἢ μονὴν ταύτην) καὶ εἰς πᾶν οἶκον εὐσεβῶν καὶ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ εἰς τὸν κόσμον Σου ἅπαντα εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν. **Ἡμεῖς:** Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν... Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον **γ' (3),** ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. **Ὁ Ἱερεύς:** Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ ἐλεῶν καὶ τρέφων ἡμᾶς ἐκ τῶν πλουσίων Αὐτοῦ δωρεῶν τῇ Αὐτοῦ Θείᾳ Χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοῦς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. **Ἀπόλυσις.** Δόξα Σοι, Χριστὲ ὁ Θεός, ἡ Ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα Σοι...

Εἶτα λέγομεν τὸ τυχὸν τροπάριον, καὶ ὁ Ἱερεύς: Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εὐχὴ πρὸ τοῦ Δείπνου.

Ἡμεῖς: Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἀμήν. Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ...Κύριε, ἐλέησον **γ' (3),** ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ, τὰ παρατιθέμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης. **Ὁ Ἱερεύς εὐλογῶν:** Χριστὲ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν... Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...Ἀμήν.

Μετὰ τὸ Δεῖπνον.

Ἡμεῖς: Εὔφρανας ἡμᾶς, Κύριε...Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον **γ' (3),** ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ, τὰ περισσεύματα τῶν κλασμάτων τῆς τραπέζης ταύτης. **Ὁ Ἱερεύς εὐλογῶν:** Χριστὲ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὰ περισσεύματα... **Ἡμεῖς:** Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.... Κύριε, ἐλέησον **γ' (3),** ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. **Ὁ Ἱερεύς:** Μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεὸς τῇ Αὐτοῦ Θείᾳ Χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. **Ἀπόλυσις.** Δόξα Σοι, Χριστὲ ὁ Θεός, ἡ Ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα Σοι... **Εἶτα ψάλλομεν τὸ τυχὸν τροπάριον, καὶ ὁ Ἱερεύς:** Δι᾽ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν... Ἀμήν.

ΠΕΡΙ ΣΧΙΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων Ἀπαγορεύει τὴν Συμπροσευχὴν καὶ Πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Πνευματικὴν Ἐπικοινωνίαν μετὰ Σχισματικῶν καὶ Αἱρετικῶν

Ὅπως προανεφέρθη εἰς τὴν Εἰσαγωγήν, ἡ μὲν ψυχικὴ ἀνάγκη διὰ προσευχὴν εἶναι ἐκ Θεοῦ ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ τῆς προσευχῆς, **ἡ Σωτηρία, εἶναι ἀδύνατος ἔξω ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ.** Διὰ τοῦτο, ἀναπόσπαστον συμπλήρωμα τοῦ Προσευχηταρίου ἑνὸς Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐπισήμανσις τῶν **«συνόρων»** τῆς Ἐκκλησίας. Πέραν τούτων εὑρίσκονται **τὰ Σχίσματα καὶ αἱ Αἱρέσεις**, ὅπου δὲν ἐνεργεῖ ἡ Θεία Χάρις, δὲν ὑπάρχουν ἔγκυρα Μυστήρια, καὶ αἱ προσευχαὶ δὲν εἶναι ἀποδεκταὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὡς ἁγιαστικὰ μέσα.

Προσεύχονται καὶ οἱ **Ἀλλόθρησκοι:** Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι, Ἰνδουϊσταί, καὶ λοιποί. Προσεύχονται καὶ οἱ **Αἱρετικοί:** Παπικοί, Προτεστάντες, Μονοφυσῖται, Νεστοριανοί καὶ λοιποί. Προσεύχονται καὶ οἱ **Εἰδωλολάτραι**, καὶ οἱ **Σατανολάτραι**, καὶ οἱ **Ἑβραιομασόνοι**, καὶ λοιποί. Καὶ αὐτοὶ «μυ-

στήρια» τελοῦν καὶ θυσίας, καὶ μαρτύρια πολλάκις ὑπομένουν, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι δεκτὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἁγιαστικὰ μέσα. Δὲν προσεύχονται εἰς τὸν Ἀληθινὸν καὶ Ζῶντα Θεόν, οὔτε προσεύχονται ὀρθοδόξως, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀπαγγέλουν ὀρθοδόξους προσευχάς, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἀνήκουν εἰς **τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.** Χαρακτηριστικὰ παραδείγματα εἶναι ἡ περίπτωσις τῶν **Οὐνιτῶν**, οἱ ὁποῖοι εἶναι Αἱρετικοὶ Παπικοὶ καὶ τελοῦν Λειτουργίας καὶ λοιπὰ Μυστήρια κατὰ τὸ Ὀρθόδοξον Τυπικόν, καὶ ἡ περίπτωσις Νεοημερολογιτῶν κληρικῶν οἱ ὁποῖοι ἑορτάζουν τὴν ἰδίαν ἑορτὴν καὶ μὲ τὸ Νέον καὶ μὲ τὸ Παλαιόν. Ἡ Ἐκκλησία ἀπορρίπτει ἀκόμη καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Αἱρετικοῦ καὶ Σχισματικοῦ καὶ ἀσεβοῦς, πόσο μᾶλλον τὰς προσευχὰς καὶ δεήσεις αὐτοῦ: ***«Ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν»*** (Ψαλμ. ΡΗ΄ 7), λέγει ὁ Προφήτης Δαυίδ.

Αὐτοθυσίαι καὶ Μαρτύρια, ὡς εἶναι γνωστόν, γίνονται ἀπὸ οἱονδήποτε ἄνθρωπον, **δι᾽ οἱονδήποτε λόγον--θρησκευτικόν, ἐθνικόν, ἰδεολογικόν, πολιτικόν, οἰκογενειακόν, προσωπικὸν ἢ ἄλλον**--καὶ εἰς οἱανδήποτε θρησκείαν ἢ αἵρεσιν καὶ ἐὰν ἀνήκῃ, διότι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τεραστίας δυνάμεις καὶ δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τὸ σῶμα εἰς τὸν θάνατον καὶ εἰς τὸ μαρτύριον. Τοιαῦτα περιστατικὰ ἡ Ἱστορία ἔχει καταγράψει ἀμέτρητα. Ἕνας Ἀλλόθρησκος ἢ Αἱρετικὸς δὲν καθίσταται Ὀρθόδοξος οὔτε Ἅγιος ὅταν ὑπομένῃ

μαρτύριον καὶ θάνατον διὰ τὴν πίστιν του. Ὅποιος δὲν εἶναι μέλος τῆς **Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ**, καὶ νὰ μαρτυρήσῃ ἐμμένων εἰς τὴν Αἵρεσίν του, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἅγιος. Δὲν τοῦ ἀπαλείφεται ἡ Αἵρεσις λόγῳ τοῦ μαρτυρίου του διὰ νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ἁγιότης. **Τότε θὰ ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Ἀλλόθρησκοι Ἅγιοι, καὶ Αἱρετικοὶ Ἅγιοι, καὶ Σχισματικοὶ Ἅγιοι, ὅπερ βλάσφημον.** Ὁ μὴ ὢν ἐν ζωῇ Ὀρθόδοξος δὲν καθίσταται διὰ τοῦ μαρτυρίου Ὀρθόδοξος. Τὸ μαρτύριον δὲν καθιστᾶ τὴν Αἵρεσιν Ὀρθοδοξίαν οὔτε εἶναι κριτήριον ἢ ἀπόδειξις Ὀρθοδοξίας. **Δὲν προσδίδει ἁγιότητα τὸ μαρτύριον αὐτὸ καθ᾽ ἑαυτό, ἀλλ᾽ ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις ἐν τῇ ὁποίᾳ ἢ χάριν τῆς ὁποίας, ὑπομένεται τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον.** Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀναγνωρίσει ὡς Ἁγίους Μάρτυρας οἱ ὁποῖοι πρότερον μὲν δὲν ἦσαν Χριστιανοί, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν τοῦ Μαρτυρίου ὡμολόγησαν πίστιν εἰς τὸν Ἀληθινὸν Θεόν, εἰς τὸν Χριστόν, π.χ. ***«Πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Δημητρίου».*** Καὶ ναὶ μὲν αὐτοὶ δὲν εἶχον βαπτισθῆ, ἀλλὰ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐλογίσθη εἰς Βάπτισμα, ὅπως καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ Ληστοῦ εἰς τὸν Σταυρόν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾶ τὸν Μάρτυρα Ἅγιον εἶναι τὸ διὰ τὴν **Ὀρθόδοξον Πίστιν** μαρτύριον. Ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἅγιον ἕνα μάρτυρα ἀποτελεῖ ὁ ὅρος **νὰ εἶναι μέλος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἢ νὰ**

μαρτυρήσῃ διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, ὄχι νὰ μαρτυρήσῃ ὑπέρ τῆς Αἱρέσεώς του ἢ εὑρισκόμενος ἐν τῇ Αἱρέσει του. Δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ λέγεται «Χριστιανός», ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἢ νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως.

Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅλοι ὅτι **οἱ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ προσευχόμενοι δὲν λαμβάνουν ἁγιαστικὴν χάριν:** ***«Θυσίαι ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίῳ»*** (Παροιμ. ΙΕ΄ 8). Δὲν ἀποδέχεται τὰς προσφορὰς τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, οὐδὲ ἁγιάζει αὐτούς: ***«Τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος… πατεῖν τὴν αὐλήν μου οὐ προσθήσεσθαι· ἐὰν φέρητε σεμίδαλιν, μάταιον· θυμίαμα, βδέλυγμά μοί ἐστι· τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἡμέραν μεγάλην οὐκ ἀνέχομαι· νηστείαν καὶ ἀργίαν καὶ τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἑορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου»*** (Ἡσ. Α΄ 11-14).

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπηγόρευσαν πᾶσαν συμπροσευχὴν μετὰ Σχισματικῶν καὶ Αἱρετικῶν, πολλῷ δὲ μᾶλλον μετὰ Ἑβραίων καὶ λοιπῶν ἀλλοθρήσκων: ***Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινώνητός ἔσται*** (Ι΄ & ΜΕ΄ Ἀποστολικοὶ Κανόνες, Β΄ Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου). ***«Ὅτι οὐ δεῖ Αἱρετικοῖς ἢ Σχισματικοῖς συνεύχεσθαι»*** (Λαοδικείας ΛΓ΄ Κανών). ***«Ὅτι οὐ δεῖ Αἱρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἵτινές εἰσιν ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογίαι»*** (Λαοδικείας ΛΒ΄

Κανών). ***«Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος Αἱρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, Ἀφοριζέσθω, ἢ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω»*** (Ἀποστολικὸς Κανὼν ΜΕ΄). Δὲν συμπροσευχόμεθα μετ᾽ αὐτῶν οὔτε ἐν τῷ Ναῷ, οὔτε κατ᾽ οἶκον, οὔτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Δὲν ἀνταλλάσσομε δῶρα εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτῶν, οὔτε εἰς τοὺς τάφους τῶν Αἱρετικῶν Μαρτύρων προσκυνοῦμεν, εἰ δ᾽ ἄλλως συμμετέχομεν εἰς τὴν Αἵρεσιν αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἀρὰν τοῦ Θεοῦ: ***«Ὅτι οὐ δεῖ πάντα Χριστιανὸν ἐγκαταλείπειν Μάρτυρας Χριστοῦ, καὶ ἀπιέναι πρὸς τοὺς ψευδομάρτυρας τοῦτ᾽ ἔστιν Αἱρετικῶν... Ἔστωσαν οὖν Ἀνάθεμα οἱ ἀπερχόμενοι πρὸς αὐτούς»*** (Λαοδικείας ΛΔ΄ Κανών). ***«Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν εἰς τὰ κοιμητήρια τῶν Αἱρετικῶν ἀπιέναι ἢ εἰς τὰ λεγόμενα Μαρτύρια πάντων τῶν Αἱρετικῶν ἀπιέναι.... τοὺς τοιούτους Ἀκοινωνήτους γίνεσθαι»*** (Λαοδικείας Θ΄ Κανών).

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶναι ἀνάγκη νὰ καταδειχθοῦν **τὰ Σχίσματα καὶ αἱ Αἱρέσεις** τοῦ **20οῦ** καὶ **21ου** αἰῶνος, μέσῳ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς γενέσεώς των καὶ τῆς **καταδίκης των ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ**, ὥστε νὰ γνωρίζουν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὅτι οὔτε μετ᾽ αὐτῶν ἐπιτρέπεται ἡ Συμπροσευχὴ ἢ ἡ Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία, ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ μετὰ τῶν Αἱρετικῶν καὶ Σχισματικῶν τῶν προηγουμένων αἰώνων.

Τέσσαρα θηρία ἀνέβησαν ἀπὸ τὴν ἄβυσσον κατὰ τὰ τελευταῖα **100** ἔτη καὶ ἠγέρθησαν ἐναντίον **τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ** διὰ νὰ θύσουν καὶ ἀπωλέσουν, διὰ νὰ ἀποκόψουν ἀπὸ τὸ Σῶμά της πολυτίμους ψυχὰς διὰ νέων Σχισμάτων καὶ νέων Αἱρέσεων (ἢ μᾶλλον **πέντε** ἐὰν λάβωμεν ὑπ᾽ ὄψιν μας καὶ τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγέννησε τὸν Νεοημερολογιτισμόν).

1) Ἡ Σχισματοαίρεσις τοῦ Νέου, Παπικοῦ, Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ ἐπιβληθέντος τὸ **1924** ὑπὸ τῆς Ἑβραιοσιωνιστικῆς Μασονίας καὶ τοῦ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ.

2) Τὸ Σχίσμα τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν, τοὺς ὁποίους ἐκτρωματικῶς ἀπεκύησεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς τὸ **1937** καὶ ἀνέθρεψε μὲ ἀθέσμους καὶ παρανόμους χειροτονίας τὸ **1960** καὶ **1962**, ὄντων αὐτῶν φύσει καὶ ἔργῳ **Οὐνιτῶν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ.**

3) Ἡ Ἀντίχριστος Αἵρεσις τῆς Νεοεικονομαχίας τὸ **1995.**

4) Ἡ Θεομάχος Αἵρεσις τῶν Ἀντιχρίστων Ἐκκλησιομάχων, Χριστομάχων καὶ Τριαδομάχων τὸ **2002.**

Τὸ ἱστορικὸν καὶ ἡ καταδίκη τῶν συγχρόνων αὐτῶν Σχισμάτων καὶ Αἱρέσεων ἀναπτύσσονται εἰς τὰ ἑπόμενα **4** κεφάλαια.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν χρησιμοποιεῖ τὸ ἡμερολόγιον διὰ νὰ τηροῦνται αἱ διάφοροι ἑορταὶ καὶ νηστεῖαι **ὁμοιοχρόνως, ὁμοιομόρφως καὶ ὁμοιοτρόπως** πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συνοχῆς καὶ ἑνότητος τῶν μελῶν αὐτῆς. Οὐσιαστικῶς τὸ Ἡμερολόγιον χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι διὰ καθ᾽ ἑαυτὸ χρονομετρικὸν σκοπόν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁμοφωνίαν καὶ συμφωνίαν καὶ ἑνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ λειτουργικοὺς λόγους, ὅπως ὁ καθορισμὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν τοῦ ἔτους, τῶν κινητῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τῶν τεσσάρων νηστειῶν, καὶ ὅλων τῶν Τυπικῶν Διατάξεων τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν. Τὴν Ἐκκλησίαν δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ἀκρίβεια τοῦ χρόνου **ὡς αὐτοσκοπός,** ἀλλ᾽ ὡς μέσον τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Ἑνότητος τοῦ Σώματος αὐτῆς, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι: **Ἡ Ἐκκλησία οὐκ οἶδεν ἀκρίβειαν χρόνου· ἓν μόνον οἶδε, τὴν Ἑνότητα τῆς Πίστεως, ΔΟΓΜΑ ΓΑΡ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ἐστὶν ἡ Ἑνότης τῆς Πίστεως.** ***«Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκρίβειαν οἶδεν... τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, κατεδέξατο τὸ ἐπιταχθέν»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 48, 871-2). Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν Ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιούργησε

Σχίσμα καὶ Διαίρεσιν, πρᾶγμα Θεοστηγὲς καὶ Θεομίσητον. ***«Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι... Οὐδὲ Μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν»*** (ὁ αὐτός, P.G. 62, 85).

Κάθε ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀπηγορευμένη καὶ καταδικασμένη δι᾽ Ἀναθέματος ὑπὸ **τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ** ὡς ἀντιβαίνουσα πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν τάξιν, προκαλοῦσα θόρυβον, σάλον, διάσπασιν, μερισμόν.

Ἡ πρώτη **Καταδίκη** τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Γρηγορίου ΙΓ', ἐγένετο ὑπὸ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ **1583**: ***«Ὅποιος δὲν ἀκολουθᾶ τὰ ἔθημα (sic) τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ Ἑπτὰ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθᾶ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον, καὶ Νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθημα (sic) τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχῃ τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ, καὶ ΕΞΩ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι.... καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύνετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ Ὁμολογίαν σας...»***

Ἡ αὐτὴ καταδίκη ἐπεκυρώθη κατ᾽ ἐπανάληψιν **Συνοδικῶς καὶ Πανορθοδόξως** τὸ **1587,** τὸ **1593,** τὸ **1722,** τὸ **1756,** τὸ **1836,** τὸ **1848,** τὸ **1895** καὶ τὸ **1904.** Ἐπεκυρώθη

ἀκόμη καὶ διὰ τῆς πρακτικῆς τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐν τῇ πράξει ἐπὶ **341** ἔτη (ἀπὸ τὸ **1583** ἕως τὸ **1924**), ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐδέχθη τὴν ἀλλαγήν, δεσμευομένη ὑπὸ τῶν **Πανορθοδόξων Συνόδων,** τῶν ὁποίων αἱ Ἀποφάσεις ἔχουν **κῦρος Οἰκουμενικόν.**

Τὸ **1924** ὅμως, ὅσα Πατριαρχεῖα ἐδέχθησαν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ ὅσα ἐκράτησαν τὸ Παλαιὸν ἀλλὰ παρέμειναν εἰς κοινωνίαν μετ᾽ αὐτῶν, ἀντιβαίνοντα ὅλα πρὸς τὰς Πανορθοδόξως εἰλημμένας Ἀποφάσεις καὶ πρὸς τὴν Πανορθόδοξον ὑπεραιωνόβιον πρακτικήν, **ἀπεκόπησαν** τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τὸ **1924,** ἡ γενομένη κατ᾽ ἐφαρμογὴν τῆς **Διαβοήτου Αἱρετικῆς καὶ Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**, ἐγένετο ὅλως πραξικοπηματικῶς, χωρὶς ἀπόφασιν Πανορθοδόξου ἢ Τοπικῆς Συνόδου, χωρὶς κἂν προσχήματα νομιμότητος. Ἀκόμη καὶ μὲ ἀπόφασιν τοιαύτης Συνόδου νὰ εἶχε γίνει, θὰ ἦτο ἀντορθόδοξος καὶ ἄκυρος, ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς ἤδη εἰλημμένην Ἀπόφασιν ἐπὶ **Ἐκκλησιαστικῶς Δεδικασμένου** θέματος.

Ἐὰν μία Πανορθόδοξος Σύνοδος ἠδύνατο νὰ ἀναιρέσῃ Ἀπόφασιν προηγουμένης, εἰλημμένην ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τότε καὶ αὐτῆς ἡ Ἀπόφασις θὰ ἦτο ἀναιρετέα ὑπὸ ἄλλης νεωτέρας. Ὅλαι θὰ ἐστεροῦντο τοῦ δεσμευτικοῦ κύρους

τοῦ ἐπιφοιτοῦντος καὶ συνεδριάζοντος καὶ συναποφασίζοντος ἐν αὐταῖς Ἁγίου Πνεύματος. Τότε οὐδεμία Ἀπόφασις Πανορθοδόξου Συνόδου θὰ ἦτο ὑποχρεωτικὴ καὶ δεσμευτικὴ διὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. **Πρὸς τί ὁ λόγος, λοιπόν, καὶ ποῖον τὸ νόημα τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξων Συνόδων ὅταν αἱ Ἀποφάσεις των δύνανται νὰ ἀναιρεθοῦν ἀπὸ ἑπομένην;** Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως, συμφώνως πρὸς τὴν Πράξιν καὶ τὸ **ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ** τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι εἶναι **ἰσόκυροι** μὲ τὰς Οἰκουμενικὰς καὶ μὴ ἀναιρέσιμοι. Ὅλαι αἱ Ἀποφάσεις των εἶναι **ὁριστικαί, τελεσίδικοι, ἀμετάκλητοι, δεσμευτικαί,** καὶ ἀποτελοῦν πηγὴν **Κανονικοῦ Δικαίου. Οὐδεμία Ἀπόφασις Πανορθοδόξου Συνόδου ἀνῃρέθη ποτὲ ὑπὸ ἄλλης τοιαύτης Συνόδου.**

Ὡς ἐκ τούτου, εἰς τὸ θέμα τῆς Ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑπάρχει περιθώριον διὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ δικολαβικοῦ καὶ σοφιστικοῦ ὅρου ***«Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ»,*** ὅτι δῆθεν Ἐκκλησίαι δεχθεῖσαι τὴν Ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν εἶναι ***«Δυνάμει»*** καὶ ὄχι ***«Ἐνεργείᾳ»*** Σχισματικαί.

Ἀκόμη καὶ πρὶν ὁ Πάπας ἀλλάξῃ τὸ Ἡμερολόγιον τὸ **1582,** ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχουσα γνῶσιν περὶ τῆς ἀνακριβείας τοῦ ἐν χρήσει Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἤδη ἀπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶχεν ἀπορρίψει κάθε πρότασιν διορθώσεώς του. Τοῦτο φαίνεται εἰς κείμενα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Θεοδωρήτου

τὸν **5ον** αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν **14ον** αἰῶνα εἰς κείμενα τοῦ Πατριάρχου Ματθαίου Βλαστάρεως καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ πρεσβυτέρου, ὅστις ἀναφέρει ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ **1341** ***«Σεσιγημένον ἀφῆκε τὸ πρᾶγμα ἵνα μὴ μερισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπάγῃ».*** Παρομοίως ἐκφράζεται καὶ ὁ Βλάσταρις διὰ τοὺς κινδύνους τοὺς προερχομένους ἐκ μιᾶς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, ὅτι αὕτη ***«πρόξενος γενήσεται στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ».***

Τὸ Ἱερὸν ***Πηδάλιον*** (σελ. 9) ἀναφέρει ὅτι καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες **ἐγνώριζον ὅτι τὸ ἐν χρήσει Ἡμερολόγιον δὲν ἐμέτρα μὲ ἀκρίβειαν τὸν χρόνον, ἀλλ᾽ ὡς σοφοὶ ὅπου ἦσαν, δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸ διορθώσουν προτιμῶντες τὴν συμφωνίαν καὶ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου καὶ τὸ Σχίσμα ἐκ τῆς ἀκριβείας.**

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων Πανορθοδόξων Συνοδικῶν Ἀποφάσεων καὶ ἐκ τῆς ὑπεραιωνοβίου πρακτικῆς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ διὰ φρικτῶν **Ἀναθεμάτων Κατεδίκασεν** ὁριστικῶς, ἀμετακλήτως καὶ δεσμευτικῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου καὶ **Ἀπηγόρευσε** πᾶσαν χρῆσιν Νέου Ἡμερολογίου.

Ἡ υἱοθέτησις τοῦ Νέου Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου τὸ 1924, ἡ κατ᾽ εὐφημισμὸν τροποποίησις καὶ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ, **δὲν ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,** ἀλλ᾽ ἐπεβλήθη **Ἐξωσυνοδικῶς, Ἀντικανονικῶς καὶ Πραξικοπηματικῶς** ὑπὸ ὀργάνων

τῆς **Ἑβραιομασονίας,** τοιούτων ὄντων τῶν πρωταγωνιστῶν, **Μελετίου Δ' Μεταξάκη,** πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, **Γρηγορίου Ζ' Ζερβουδάκη,** πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου,** Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς στρατιωτικῆς κυβερνήσεως **Στυλιανοῦ Γονατᾶ.**

Τὸ Ἡμερολόγιον δὲν τὸ ἄλλαξε ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ· δὲν ἦτο ἔργον Θεοῦ. Τὸ ἄλλαξε ἡ Ἑβραιοσιωνιστικὴ Μασονία, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ· ἦτο ἔργον τοῦ Διαβόλου.

Αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὴν **Ἐξωεκκλησιαστικὴν** καὶ **Ἀντικανονικὴν** εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, καθὼς καὶ ὅσαι δὲν τὴν ἐδέχθησαν ἀλλὰ παρέμειναν εἰς κοινωνίαν μετ᾿ αὐτῶν, **ἐμπίπτουν εἰς τὰ φρικτὰ Ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπίπτουν τῆς Θείας Χάριτος, καθίστανται Σχισματοαιρετικαί, δὲν ἔχουν Θείαν Χάριν εἰς τὰ Μυστήριά των, δὲν παρέχουν Σωτηρίαν εἰς τὰ μέλη των, δὲν γεννοῦν τέκνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ λειτουργοῦν ὡς πύλαι Κολάσεως.**

Εἶναι ἡλίου φαεινότερον καὶ πρέπει νὰ γίνῃ τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι **Ἐκκλησία δεχθεῖσα τὸ Νέον, Γρηγοριανόν, Παπικὸν Ἡμερολόγιον κατέστη ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ καί, ὡς ἐκ τούτου, τὰ Μυστήριά της στεροῦνται τῆς Θείας Χάριτος.**

Ἡ ἀντορθόδοξος ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου βεβαίως δὲν ἀπετέλεσε μίαν μεμονωμένην πλάνην ἢ μίαν μεμο-

νωμένην Σχισματικὴν ἐνέργειαν. Ἀπετέλεσε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν **Παναίρεσιν τοῦ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, τὴν Πανθρησκείαν καὶ τὴν Παγκόσμιον Κυριαρχίαν τοῦ Ἀντιχρίστου,** τὴν προετοιμαζομένην ὑπὸ τοῦ **Διεθνοῦς Ἑβραιοσιωνισμοῦ.** Ἐξ ἄλλου, περιλαμβάνεται καὶ εἰς **τὴν Αἱρετικὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον** τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ **1920,** καὶ εἰς τὰς Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει **Ληστρικοῦ**--καὶ ὄχι Πανορθοδόξου--**Συνεδρίου τὸν Μάϊον -Ἰούνιον τοῦ 1923.**

Ἡ **Διαβόητος Αἱρετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920,** ἡ ὁποία ἔχει τὸν Βλάσφημον τίτλον ***«Πρὸς τὰς Ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»*** καὶ ἀποτελεῖ τὸν **Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ,** προβλέπει εἰς τὸ πρῶτον Ἄρθρον της τὴν προώθησιν **τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς ἑνότητος τῶν Αἱρετικῶν Ἐκκλησιῶν** ***« διὰ τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου Ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν »,*** αἵτινες, κατὰ τὸ δεύτερον μέτρον τὸ ὁποῖον προωθεῖ, ***« εἶναι Συγκληρονόμοι καὶ Σύσσωμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ ».***

Ὁ **ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ,** εἰς πρώτην φάσιν, προωθεῖ τὴν **Διαχριστιανικὴν** Ἕνωσιν ὅλων τῶν Αἱρέσεων καί, εἰς δευτέραν φάσιν, τὴν **Διαθρησκειακὴν** Ἕνωσιν ὅλων τῶν Θρησκειῶν, ἀπὸ ὅπου θὰ προκύψῃ ἡ Θρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ Εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἦτο

τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν Ἀντίχριστον **Πανθρησκείαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.** Δι᾽ αὐτὸ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ἁπλῶς μία ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις. Εἶναι πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου καὶ ***πρόξενος στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐγένετο*****, καὶ Σχίσματα προεξένησε, καὶ τὸ Κράτος διετάραξε, καὶ τὴν Κοινωνίαν διέφθειρε, καὶ τὴν Λογικὴν διεστρέβλωσε, καὶ Αἱρέσεις εἰσήγαγεν.**

Ἡ διατήρησις, λοιπόν, τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παρέδωκεν εἶναι ὑποχρεωτική. Ἡ δὲ ἀλλαγή του ἀποτελεῖ **ἄμεσον ἀποκοπὴν καὶ ἔξοδον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἄμεσον χωρισμὸν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἄμεσον ἀπώλειαν τῆς Θείας Χάριτος, καὶ ἄμεσον συγκατάταξιν εἰς τὴν συναγωγὴν τοῦ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου καὶ πλάνου Σατανᾶ. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται οὐδεμία Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία ἢ Συμπροσευχὴ μετὰ τῶν ἀκολουθούντων τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς, διότι ἀποτελεῖ ἀπώλειαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.**

Παρατίθενται ἐν συνεχείᾳ ἐκ χειρογράφων **τὰ δύο Ἱστορικὰ Σιγίλλια,** ἤτοι αἱ Ἀποφάσεις **τῆς Καταδίκης καὶ τοῦ Ἀναθεματισμοῦ** τοῦ Νέου Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ **1583** καὶ **1593.**

ἐπιτίμ. ἀφορισμοῦ

Ὅποιος δὲν ἀκολουθᾷ τὰ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, καὶ καθὼς
οἱ ἑπτὰ ἅγιαι οἰκουμενικαὶ σύνοδοι ἐθέσπισαν· καὶ
τὸ ἅγιον πάσχα, καὶ τὸ μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτη-
σαν νὰ ἀκολουθοῦμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθᾷ τὸ νεοε-
φευρεθὲν πασχάλιον, καὶ νέον μηνολόγιον τῶν ἀθέων
ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιούμενος εἰς αὐτὰ ὅλα,
καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαρά-
δοτα

(16)

δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, ἂς ἔχῃ
τὸ ἀνάθεμα, καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, καὶ
τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἂς εἶναι. Ὀρθόδοξ-
οι Ὑμεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, μέ-
νετε ἐν οἷς ἐμάθετε, καὶ ἐγεννήθητε, καὶ ἀνετρά-
φητε· καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, καὶ αὐ-
τὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύνετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατρο-
παράδοτον πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας· καὶ φυλάγεσθε ἀ-
πὸ τῶν τοιούτων, καὶ προσέχετε· ἵνα καὶ ὁ Κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθῇ, καὶ ἡ εὐχὴ τῆς
ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

ἀμήν.

Αἱ Ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583 καὶ 1593 διὰ τῶν ὁποίων ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΤΑΙ τὸ Νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον. Εὑρίσκονται εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Μονὴν Παντελεήμονος ἀρ. βιβλ. 772, καὶ εἰς τὴν Σκήτην Καυσο - καλυβίων Κελλίον Ἀκάθιστος Ὕμνος, ἀρ. κώδ. 285, καθὼς καὶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σινᾶ. Τὸ 1880 καὶ 1881 ἐδημοσιεύθησαν ἐν μεταφράσει εἰς δύο ἐπίσημα περιοδικὰ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας.

ἐπικρίσεως ·

Ἃ παραστῆσαι λαμβάνειν βουλόμεθα τοῖς πατράσι
διοριστὸν περὶ τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Πάσχα ·
ἔχει δὲ οὕτως. Ἅπαντας τοὺς δογματίζοντας παρὰ
τὰ ὅρον τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς πρώτης
Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης · ἐπὶ παρουσίᾳ
τοῦ εὐσεβοῦς καὶ θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου
περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηρίου Πάσχα, ἀκοινω-
νήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς ἐκκλησίας, εἰ ἐπι-
μένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς
δεδογμένα. καὶ ταῦτα εἴρηται περὶ τῶν λαϊκῶν.
Εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας, ἐπίσκο-
πος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, μετὰ τὸν ὅρον
τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ
ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν, καὶ μετὰ

(ιη)

Ἰουδαίων, καὶ ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα · τοῦτον
ἡ ἁγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε
τῆς ἐκκλησίας · Δεῖ δὲ στοιχεῖν τῷ τῶν
πατέρων κανόνι · μέχρι καὶ σήμερον ὅπερ χάριτι
ὅ,τι καὶ ὁ δὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἡ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία
διαφυλάττει · (κοσμικῶς)

ἐν ἔτει σωτηρίῳ · ζρα΄ : αφϙγ΄ :
φεβρουαρίου ιβ΄ : 1593 :

ἀπόφασις ·

Ἱερεμίας ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
Σύλβεστρος Ἀλεξανδρείας, καὶ Σωφρόνιος
Ἱεροσολύμων, καὶ ἡ ἁγία Σύνοδος τῶν
θεοπνεύστων, ἐπιθυμοῦντες, ἐπέχει διὰ [illegible]

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΦΛΩΡΙΝΟΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ἀπόρροια τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Σχίσματος τοῦ **1924** εἶναι ἡ γένεσις τοῦ **Φλωρινοσεραφειμικοῦ Σχίσματος** τοῦ προκληθέντος τὸ **1937.** Ὀνομάζεται δὲ οὕτω τὸ Σχίσμα τοῦτο διότι χαρακτηρίζεται, ἀφ᾽ ἑνός, ἀπὸ τὸ κακόδοξον φρόνημα τοῦ πρώην **Φλωρίνης** Χρυσοστόμου Καβουρίδου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἶναι **μόνον** ***Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ Σχισματική,*** καί, ἀφ᾽ ἑτέρου, ἀπὸ τὴν ἄκρως ἀντικανονικὴν ἀπόκτησιν ἱεραρχίας ἐπισκόπων διὰ χειρῶν τοῦ Οἰκουμενιστοῦ ἐπισκόπου Σικάγου καὶ Ντητρόϊτ **Σεραφεὶμ** Ἰβάνωφ τὸ **1960** (εἰς τὴν ὁποίαν συμμετεῖχε καὶ ὁ Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος Γαλλίας Θεόφιλος Ἰονέσκου).

Τὸ **1924,** διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, ἐξέπεσε τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ σύνολον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία **κατέστη Σχισματική.** Μετὰ τὸ Σχίσμα, Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ **τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.),** οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου καὶ διέκοψαν κάθε Πνευματικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς.

Τὸν Μάϊον τοῦ **1935** προσεχώρησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα προβλέπουν οἱ

Ἱεροὶ Κανόνες, **τρεῖς** Μητροπολίται: **α) ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομάτης, β) ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης, καὶ γ) ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος Δημητρίου,** ἀφοῦ, δημοσίως καὶ ἐγγράφως καὶ πρωτίστως διὰ Δικαστικοῦ Κλητῆρος, **ἀπεκήρυξαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Σχισματικὴν καὶ στερουμένην τῆς Θείας Χάριτος ἤτοι ΕΝΕΡΓΕΙᾼ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗΝ.** Κατόπιν προέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν **τεσσάρων** ἐπισκόπων: **α) τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, β) τοῦ Μεγαρίδος Χριστοφόρου Χατζῆ, γ) τοῦ Διαυλείας Πολυκάρπου Λιώση, καὶ δ) τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου Καρπαθάκη.**

Ἡ Σχισματικὴ Ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου προέβη εἰς καθαίρεσιν καὶ τῶν ἑπτὰ ἐπισκόπων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπέβαλεν πενταετεῖς ἐξορίας ἢ περιοριστικὰ μέτρα.

Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος ἐδήλωσεν ἀμέσως μετάνοιαν καὶ μεταμέλειαν διὰ τὰς πράξεις του καὶ ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Μητρόπολίν του.

Ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος ἀπεδέχθησαν τὴν ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου καθαίρεσιν καὶ τὸν ὑποβιβασμόν των εἰς τὴν τάξιν τοῦ Ἱερέως, καὶ ἀπεσύρθησαν ἰδιοτεύοντες ὡς Νεοημερολογῖται ἱερεῖς ἐπὶ δεκαετίαν.

Οἱ Δημητριάδος καὶ πρώην Φλωρίνης ἔπειτα ἀπὸ **4** μὲ **5** μῆνας ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν κατόπιν μυστικῆς συμφωνίας μὲ τὴν Σχισματικὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ σύντομα ἤρχισαν νὰ διακηρύττουν **νέαν δοξασίαν, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι μόνον *Δυνάμει* Σχισματικὴ καὶ *ὄχι Ἐνεργείᾳ* Σχισματική.** Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου

δὲν κατέστησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὄντως Σχισματικήν, ἤτοι ***Ἐνεργείᾳ*** Σχισματικὴν καὶ ἄμοιρον τῆς Θείας Χάριτος. Μπορεῖ ὅμως, ὡς ἔλεγον, νὰ κηρυχθῇ ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία Σχισματικὴ ὑπὸ μιᾶς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου. Δηλαδή, ἕως τότε θὰ εἶναι μόνον ***Δυνάμει*** Σχισματικὴ καὶ θὰ παραμένῃ Ὀρθόδοξος, Κανονική, Ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος, ἔχουσα ἔγκυρα τὰ Μυστήρια μὲ Χάριν Πνεύματος Ἁγίου καὶ παρέχουσα Σωτηρίαν!

Αὐτὴ ἡ δοξασία βεβαίως, ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, ἀναιρεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν Πίστεως τὴν ὁποίαν διεκήρυξαν ἐπισήμως ὅταν προσῆλθον εἰς τὴν **Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.** τὸν Μάϊον τοῦ **1935.** Τότε ἐχαρακτήρισαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν **Ἐνεργείᾳ Σχισματικὴν** καὶ μάλιστα προέβησαν καὶ εἰς τὰς χειροτονίας τῶν τεσσάρων Ἐπισκόπων. Ἐὰν εἶναι μόνον Δυνάμει Σχισματική, τότε ἡ πράξις τῶν χειροτονιῶν αὐτῶν **ἐπέσυρε Κανονικὴν Καθαίρεσιν.** Μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἠρνήθησαν αὐτὴν τὴν Ὁμολογίαν καὶ ἐχαρακτήρισαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν μόνον **Δυνάμει Σχισματικήν. Πότε ἐσκέπτοντο Ὀρθοδόξως, ὅταν ἐκήρυττον τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν <u>Ἐνεργείᾳ</u> Σχισματικὴν καὶ ἔκαναν χειροτονίας ἢ ὅταν τὴν ἐκήρυττον <u>Δυνάμει</u> Σχισματικήν;** Σύμφωνα μὲ τὴν νέαν των διακήρυξιν, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι μόνον Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ Σχισματική, τότε εἶναι Κανονικὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ Καθαιρέσεις τὰς ὁποίας τοὺς ἐπέβαλε τὸν Ἰούνιον τοῦ **1935** εἶναι Κανονικαὶ καὶ ἔγκυροι. Ὁπότε αὐτοὶ ἀπὸ τὸ **1935** δὲν εἶναι Ἐπίσκοποι ἀλλὰ Μοναχοί, καὶ ἐξαπατοῦν τοὺς ἑαυτούς των καὶ τὸν λαόν.

Αὐτὴ ἡ ἀντίφασις ἀποτελεῖ καὶ ἰδιάζοντα παραλογισμόν, διότι θεωρεῖ **Πανορθόδοξον** μίαν μέλλουσαν Σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συνεδριάζουν Ἐκκλησίαι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ Ἐκκλησίαι τοῦ Παλαιοῦ κοινωνοῦσαι μετ᾽ αὐτῶν διὰ νὰ δικάσουν τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. **Εἶναι δυνατὸν οἱ ὑπόδικοι νὰ γίνουν δικασταὶ καὶ νὰ δικάσουν τὸν ἑαυτόν των κατὰ πόσον εἶναι ἔνοχοι;** Τοιαύτη Σύνοδος βεβαίως δὲν ἔχει συγκληθῆ ἕως σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐὰν συνεκαλεῖτο δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς Καταδίκας τῶν προηγουμένων Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ **16ου** αἰῶνος. Ἐὰν τὰς ἀνεκάλει, θὰ ἦτο **ΛΗΣΤΡΙΚΗ.** Ἀλλὰ καὶ πάλιν, διατὶ ζητοῦν μέλλουσαν Πανορθόδοξον Σύνοδον αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν σέβονται καὶ ἀγνοοῦν τὰς Ἀποφάσεις τῶν προηγηθεισῶν τριῶν μεγάλων Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ **16ου** αἰῶνος; **Ἐμπαίζουν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους.**

Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, τὴν **2-12-1935** ἀλλὰ καὶ κατ᾽ ἐπανάληψιν, πολλάκις ἐζήτησεν ἐγγράφως τὴν ἀποκατάστασίν του εἰς τὴν Μητρόπολιν Δημητριάδος τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Ἀπέστειλε δὲ πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Σύνοδον **τρεῖς** Λιβέλλους διὰ τῶν ὁποίων δηλώνει εἰλικρινῆ μετάνοιαν διὰ τὰς χειροτονίας τοῦ Μαΐου **1935.**

Ἐπίσης καὶ **ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος,** ἀναγνωρίσας ὡς ἔγκυρον τὴν καθαίρεσίν του ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς δι᾽ αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Σχισματοαιρετικὸν Νεοημερολογιτικὸν Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως!!! Δηλαδή, ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία δι᾽ αὐτὸν εἶναι Ὀρθόδοξος.

Ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς καὶ **ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος** ἀντέδρασαν, μὴ δεχθέντες αὐτὴν τὴν παλινδρόμησιν εἰς

τὴν Κακοδοξίαν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν Καινοτομιῶν. Κατόπιν δὲ πολλῶν συναντήσεων, συσκέψεων, δημοσιεύσεων, καὶ ἀνταλλαγῶν ἐγγράφων μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, ὁ Κυκλάδων καὶ ὁ Βρεσθένης προέβησαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ **1937** εἰς τὴν Καταγγελίαν καὶ Ἀποκήρυξιν τοῦ Δημητριάδος καὶ τοῦ πρώην Φλωρίνης μὲ δύο **Ἐγκυκλίους Ἀποκηρύξεως,** τὴν ἀπὸ **5-9-1937** καὶ τὴν ἀπὸ **19-9-1937,** ὅθεν διεκόπη πᾶσα μετ᾽ αὐτῶν Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία. Εἰς τὰς **14-10-1937** ὁ Κυκλάδων καὶ ὁ Βρεσθένης συνεδρίασαν μὲ **30** περίπου Ἱερομονάχους καὶ ὀλίγους Μοναχούς. Ἐκεῖ ἐξετάσθησαν αἱ ἐξελίξεις καὶ ἐξεδόθη **Πρακτικὸν Συνόδου,** συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος δὲν εἶναι Ὀρθόδοξοι καὶ ἀπαγορεύεται πᾶσα πνευματικὴ μετ᾽ αὐτῶν ἐπικοινωνία. **Κατεδικάσθησαν συνάμα αἱ κακοδοξίαι των:** ***Ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐνεργείᾳ Σχισματική, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μυρώνωνται οἱ ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου προσερχόμενοι, ὅτι τὸ Μῦρον τοῦ Πατριαρχείου ἔχει ἁγιαστικὴν Χάριν, καὶ ὅτι τὰ Μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν εἶναι ἔγκυρα καὶ ἔχουν τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.***

Ἱστορικῆς ἀξίας ἐπίσης εἶναι ἡ ἐκδοθεῖσα τὸν Νοέμβριον τοῦ **1937** **Ἐπιστολὴ** ἑπτὰ Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν Ἱερομονάχων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ **Ἀκακίου Παππᾶ,** οἱ ὁποῖοι ἀποκηρύττουν, ἀναθεματίζουν καὶ καταδικάζουν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος Γερμανὸν καὶ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον, καὶ πάντας τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς ***«ὡς Σχισματικοὺς καὶ σεσηπότα μέλη καὶ ξένους τῆς Ὀρθοδοξίας».***

Τὸ Σχίσμα τῶν Φλωρινικῶν εἶναι πλέον γεγονὸς τὸ **1937** καὶ ἡ κακοδοξία των μένει γνωστὴ ὡς **Φλωρινισμός,** οἱ δὲ ὀπαδοὶ αὐτῆς **ὡς Φλωριναῖοι.**

Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐζήτησαν μὲ κοινὴν αἴτησιν τὴν ἀποκατάστασίν των ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, τὸ ὁποῖον διεβίβασε τὸ αἴτημά των τὴν **15ην** Ἰανουαρίου **1938** διὰ τοῦ ὑπ᾽ Ἀριθ. Πρωτ. **1613** ἐγγράφου. Δι᾽ αὐτῆς ὑπόσχοντο πλήρη συμμόρφωσιν μὲ τὴν ἀπόφασιν μιᾶς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου περὶ Παλαιοῦ καὶ Νέου Ἡμερολογίου, **οἱαδήποτε ἤθελεν εἶναι αὐτή,** αἰτοῦντες τὴν ἄρσιν ὅλων τῶν ἐναντίον των καταδικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς καθαιρέσεώς των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποκάστασίν των εἰς Μητροπόλεις.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, **ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς** ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ καὶ αὐτὸς **Φλωρινικὰ** φρονήματα, φθάνων νὰ δηλώνῃ γραπτῶς εἰς ἐπιστολάς του πρὸς Μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ὅτι ἀπὸ τὸν πρώην Φλωρίνης καὶ τὸν Δημητριάδος **δὲν τὸν ἐχώρισαν τὸ 1937 λόγοι πίστεως.**

Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος, ἔχων ζητήσει ἐξηγήσεις περὶ τῶν ἀνωτέρω τοποθετήσεων τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, καὶ μὴ λαβὼν οὔτε ἀπάντησιν οὔτε διάψευσιν, οὔτε γραπτὴν οὔτε προφορικήν, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄλλους παρεμφερεῖς λόγους Πίστεως, διέκοψεν δι᾽ Ἐγκυκλίου τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μετ᾽ αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν τὴν **12ην** Ὀκτωβρίου τοῦ **1943.**

Τὴν **6/19-3-1944** ἀπέθανεν ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τοῦ Νέου

Ἡμερολογίου μὲ τιμὰς κανονικοῦ μέλους τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου.

Τὴν **1/14-6-1944** ὁ πρώην Φλωρίνης ἐξέδωσεν πολυσέλιδον Ἐγκύκλιον διακηρύσσων ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι Κανονικὴ καὶ Ὀρθόδοξος, θέσεις τὰς ὁποίας ἐπανέλαβεν εἰς τὴν **15**σέλιδον ***Διασάφησίν*** του, τὴν ἀπὸ **18-1-1945.**

Τὴν **11-6-1945** ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος προσεχώρησαν πάλιν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὅστις τοὺς ἐδέχθη ὡς ἐπισκόπους, ἐνῶ εἶχεν ὁ ἴδιος δημοσιεύσει ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνουν δεκτοὶ ποτὲ ὡς ἐπίσκοποι ἐπειδὴ εἶχον ἀρνηθῆ τὴν Ἀρχιερωσύνην των τὸ **1935,** δεχόμενοι τότε τὸν ὑποβιβασμόν των εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἱερέως.

Τὴν **14-11-1945** οἱ ἀνωτέρω **3** ἐδημοσίευσαν εἰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν **Διαβεβαίωσιν** πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Κυβερνητικὰς Ἀρχάς ὅτι ***«οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει»*** θὰ προβοῦν εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων, διότι αὐτὸ θὰ ἦτο ἐπαναστατικὴ πρᾶξις κατὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος κατέβαλε πολυετεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλους προσπαθείας νὰ πείσῃ τὸν πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον νὰ ἀποδεχθῇ καὶ νὰ διακηρύξῃ δημοσίως τὴν Ὁμολογίαν τοῦ **1935,** ὅτι δηλαδή ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι **ἐνεργείᾳ** Σχισματική. Τὴν **9-7-1948** τοῦ ἀπέστειλε τελευταίαν ἐπιστολήν, ζητῶν τὴν ἐπὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας τοῦ **1935** Ἕνωσιν καὶ τὴν δημιουργίαν Συνόδου διὰ τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπων. Ὁ πρώην Φλωρίνης ἀντέτεινε τὴν ἄνευ ὅρων ἕνωσιν.

Τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον τοῦ 1948 ὁ **87** ἐτῶν Βρεσθένης Ματθαῖος, ὑλοποιῶν τὴν Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς **26ης** Αὐγούστου, ἐχειροτόνησε **4** ἐπισκόπους, τοῦ καθ᾿ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν συμμετέχοντος εἰς τὴν χειροτονίαν τῶν ἑπομένων: Τὸν **Τριμυθοῦντος Σπυρίδωνα** Πάσιον **(1-9-48),** τὸν **Πατρῶν Ἀνδρέαν** Ἀνέστην **(13-9-48)**, τὸν **Θεσσαλονίκης Δημήτριον** Ψαροθεοδωρόπουλον **(16-9-48)**, καὶ τὸν **Κορινθίας Κάλλιστον** Μακρῆν **(25-10-48)**.

Εἰς τὰ τέλη τοῦ **1949** ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς προσεχώρησεν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πρώην Φλωρίνης, τοῦ Μεγαρίδος, καὶ τοῦ Διαυλείας. Τὴν **6ην** Ἰανουαρίου **1950** συνελειτούργησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων καὶ προέβησαν κατόπιν εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ γεγονότος, τονίζοντες ὅτι **ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ ἕνωσις τῶν ἄνευ λόγου διϊσταμένων ἀρχιερέων!** Ἐδικαιώθη οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος διὰ τὴν ἀπὸ **12-10-1943** Ἐγκύκλιόν του, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκοπτε τὸν Κυκλάδων Γερμανόν.

Τὴν **14ην Μαΐου 1950** ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ὁμολογητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ματθαῖος Α' (Καρπαθάκης).

Τὴν **26ην Μαΐου 1950** μία ἀναπάντεχος δικαίωσις τῶν χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης ἀπὸ τοὺς πολεμίους του: Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος, καὶ ὁ πρὸ τινος Μεγαρίδος ἀλλὰ νῦν Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, οἱ τέσσαρες Φλωρινικοὶ ἐπίσκοποι, ἐξαπέλυσαν **Ἐγκύκλιον** ***(ἀριθ. 13/26-5-1950,*** δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ περιοδικὸν ***«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας»***, τεῦχος **86, 12** Ἰουνίου **1950,** σελ. 7), διὰ τῆς ὁποίας ἐδήλωναν **ὅτι** ἐπανέρχονται εἰς τὴν Ὁμολογίαν τοῦ **1935, ὅτι** ἀπορρί-

πτουν τὰ περὶ ***«Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ», ὅτι*** οἱ προερχόμενοι ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου πρέπει νὰ Μυρώνωνται, καὶ **ὅτι** ἀνακαλοῦν ὅλας τὰς ἀπὸ **1937** ἕως **1950** Πράξεις, Ἐγκυκλίους, καὶ Δημοσιεύσεις των περὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Αὐτὴν τὴν Ὁμολογίαν διατί δὲν τὴν ἔκαναν τὸ **1948,** ὅταν ἐζήτει αὐτὴν ὁ Βρεσθένης διὰ νὰ προχωρήσουν ἀπὸ κοινοῦ εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων;

Τὴν **11ην Δεκεμβρίου 1950** ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, μὲ δημοσίευμά του εἰς τὴν Ἐφημερίδα ***«Βραδυνή»***, ἀνακαλεῖ τὴν ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον τῆς **26-5-1950** ἀποκαλῶν αὐτὴν πρᾶξιν ἀμύνης καὶ ὄχι Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογικὴν Διακήρυξιν. Ἀναγνωρίζει δὲ τὴν Σχισματικὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Κανονικὴν καὶ Ὀρθόδοξον. Λέγει δὲ εἰς αὐτὸ τὸ δημοσίευμα ὅτι ***ἔπρεπε ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία νὰ στείλῃ ἕνα Μητροπολίτην νὰ ὑποκριθῇ τὸν Παλαιοημερολογίτην καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἰς αὐτήν.***

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ **1951** οἱ **τέσσαρες** Φλωρινικοὶ ἐπίσκοποι ἐδημοσίευσαν νέαν Ἐγκύκλιον, μὲ πανηγυρικὴν διατράνωσιν τοῦ ***«Δυνάμει καὶ Ὄχι Ἐνεργείᾳ»,*** συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ ζήτημα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ πάλιν ***«τυγχάνει ἐπίδικον ἐνώπιον τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου».*** Ἐδήλωσαν δὲ ὅτι οἱ ἴδιοι θὰ ἀναμείνουν ***«μέχρι τῆς ὁριστικῆς καὶ ἐγκύρου διευθετήσεως ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ σοβαροῦ καὶ σκανδαλώδους τούτου ζητήματος».*** Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δι᾽ αὐτοὺς ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία θὰ εἶναι ἕως τότε Ὀρθόδοξος, θὰ ἔχῃ Χάριν εἰς τὰ Μυστήριά της καὶ θὰ παρέχῃ Σωτηρίαν. **Ἐπὶ πλέον ὅμως σημαίνει ὅτι:**

α) Αἱ χειροτονίαι ἐπισκόπων εἰς τὰς ὁποίας προέβησαν τὸν Μάϊον τοῦ **1935** οἱ Δημητριάδος, Ζακύνθου καὶ πρώην Φλωρίνης ἀποτελοῦν πραξικοπηματικὴν ἐνέργειαν καὶ πρᾶξιν ἀνταρσίας ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποίαν αὐτοὶ θεωροῦν Κανονικὴν καὶ Ὀρθόδοξον καὶ μόνον Δυνάμει Σχισματικήν.

β) Αἱ καθαιρέσεις λοιπὸν τὰς ὁποίας ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς χειροτονηθέντας ὑπ᾿ αὐτῶν ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἰούνιον τοῦ **1935** εἶναι **κανονικαὶ καὶ ἰσχυραί,** δηλαδή, **αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον Ἐπίσκοποι ἀλλὰ Μοναχοί,** καὶ μάλιστα Μοναχοὶ οἱ ὁποῖοι κάνουν **Ἀντιποίησιν Ἀρχῆς** ἐνεργοῦντες πράξεις Ἐπισκοπικὰς καὶ **ἀπατῶντες τὸν λαόν.**

γ) Ὅταν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐκήρυττε τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν Ἐνεργείᾳ Σχισματικήν, ἐχειροτόνησεν Ἐπισκόπους τὸ **1948,** αὐτοὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ὁμολογίας των δὲν ἦσαν κἂν Ἐπίσκοποι καὶ ἐκεῖνος ἦτο ὁ μόνος Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος.

Τὴν **24-3-1951** ἀπέθανεν ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος ἐμμένων εἰς αὐτὸ τὸ κακόδοξον φρόνημα.

Τὴν **3-11-1952** οἱ τρεῖς ἐναπομείναντες Φλωρινικοὶ ἐπίσκοποι (πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος) κατέθεσαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων **2**σέλιδον ***ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ*** διὰ τοῦ ὁποίου παρῃτήθησαν ἀπὸ Ἀρχηγοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν!!! Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ σχετικαὶ δημοσιεύσεις εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ **1953** ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος Χατζῆς καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος Λιώσης προ-

σεχώρησαν εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ «ἀπεκαταστάθησαν» ὡς ἐπίσκοποι.

Τὴν **15-6-1954** ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὢν πλέον μόνος, ἐδημοσίευσε τὸ κύκνειον ᾆσμά του, μίαν **8**σέλιδον Ἐγκύκλιον, εἰς τὴν ὁποίαν καταφέρεται κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν ἀπὸ Βρεσθένης Ματθαίου προερχομένων, καὶ τονίζει πάλιν ὅτι μόνον μία Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ λύσῃ ἁρμοδίως τὸ Ἡμερολογιακόν θέμα. Βαβαί, τῆς πλάνης τοῦ ἀνδρός! Διότι ὅταν τὸν Μάϊον τοῦ **1935** προέβαινεν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μετὰ τοῦ Δημητριάδος καὶ τοῦ Ζακύνθου, ΔΕΝ εἶχε γίνει Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ ΔΕΝ εἶχε καταδικάσει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Ἐὰν ὄντως προαπαιτεῖτο ἡ σύγκλησις μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, τότε **ὁ πρώην Φλωρίνης θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε σπεύσει δρομέως νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν** παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου διὰ τὰς χειροτονίας του τὸν Μάϊον τοῦ **1935.**

Τὴν **7ην** Σεπτεμβρίου **1955** ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἄνευ Διαδόχων Ἐπισκόπων, ἀποδεικνύων ἐμπράκτως ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Ὀρθόδοξον καὶ Κανονικήν. Συνολικῶς αἱ παλινδρομήσεις τοῦ πρώην Φλωρίνης καὶ τῶν συνοδοιπόρων του θυμίζουν μᾶλλον τὴν **παλίρροιαν** εἰς τὸν Πορθμὸν τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας παρὰ ὑπευθυνότητα καὶ συνείδησιν Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ἀπὸ τὸ **1948** οἱ Φλωρινικοὶ κατηγοροῦσαν καὶ κατηγοροῦν τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον ὅτι ἐχειροτόνησεν ἐπισκόπους μόνος του, ἐνῶ δῆθεν τότε ὑπῆρχον

καὶ ἄλλοι Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, ἰσχυρισμὸν τὸν ὁποῖον οἱ ἴδιοι ἀνέτρεψαν μὲ τὴν Ἐγκύκλιον τῆς **26ης Μαΐου 1950.** **Αὐτοὶ ὅμως, οἱ δῆθεν Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τέσσαρες, διατί δὲν ἐχειροτόνησαν οὔτε ἕνα ἐπίσκοπον;** Ἁπλούστατα, διότι ἦσαν **Κακόδοξοι, Σχισματικοί,** καὶ ἔργῳ ὑπεργολάβοι καὶ μυστικοὶ πράκτορες καὶ **Οὐνῖται τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας,** τὴν ὁποίαν ἀνεγνώριζον ὡς Ὀρθόδοξον καὶ μὴ Σχισματικήν.

Ἐπὶ πλέον, ἐφ᾽ ὅσον οἱ **4** Φλωρινικοὶ Ἐπίσκοποι πιστεύουν ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι ΔΥΝΑΜΕΙ Σχισματικὴ καὶ ἄρα Ὀρθόδοξος καὶ Κανονική, αὐτοὶ οὐσιαστικῶς ἀνήκουν εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.. Ὡς ἐκ τούτου, καὶ ὡς ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΙ μάλιστα ὑπὸ τῆς μητρός των Ἐκκλησίας τὸ **1935**, δὲν δικαιοῦνται νὰ ἔχουν λόγον περὶ τῶν Χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τὸ **1948** καὶ νὰ ἐξαπατοῦν τὸν λαὸν ὑποκρινόμενοι τοὺς Ὀρθοδόξους.

Καταδικάζονται λοιπὸν ἐκ τῶν ἔσω οἱ Φλωρινικοὶ καὶ διὰ τὰς πράξεις των καὶ διὰ τὰς παραλήψεις των, καὶ διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων των καὶ διὰ τὴν μὴ ἀπόδοσιν λόγου.

Ἡ ἀπὸ **26ης Μαΐου 1950** Ἐγκύκλιος Ὁμολογία τοῦ πρώην Φλωρίνης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν ἐπισκόπων καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτοὶ δὲν ἐχειροτόνησαν ἐπισκόπους πρὸς ἐκκλησιαστικὴν διαδοχὴν ἀπέδειξαν ὅτι **ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος (Καρπαθάκης) ἦτο ὁ μόνος Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1948 ὅταν προέβη εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων.** Τὸν ἐδικαίωσαν κατὰ κράτος ἀποδεικνύοντες ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ἀλλὰ ἐγκάθετοι **Οὐνῖται τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ** καὶ ὑποκριταί.

Οἱ πλανηθέντες ἀπὸ τὸν πρώην Φλωρίνης Παλαιοημερολογῖται ἔμειναν ἀκέφαλοι καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ διάφορα Πατριαρχεῖα νὰ τοὺς χειροτονήσουν ἐπισκόπους, ἀλλὰ ἀπερρίφθησαν. Κατέληξαν δὲ εἰς μίαν ἐκ τῶν πέντε ἐν Ἀμερικῇ Συνόδων τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, τὴν ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἀναστάσιον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπερρίφθησαν κατ᾽ ἐπανάληψιν.

Τὴν **9ην Δεκεμβρίου 1960** ὁ Φλωρινικὸς Ἀρχιμανδρίτης **Ἀκάκιος Παππᾶς** ἐχειροτονήθη **κρυφίως, ἄνευ Συνοδικῆς ἐγκρίσεως, καὶ παρὰ τὴν Συνοδικὴν ἀπαγόρευσιν,** ἐπίσκοπος Ταλαντίου εἰς τὸ Ντητρόϊτ τοῦ Μίσιγκαν τῶν Η.Π.Α. ὑπὸ τοῦ Σικάγου καὶ Ντητρόϊτ **Σεραφεὶμ Ἰβάνωφ** καὶ τοῦ Νεοημερολογίτου ἐπισκόπου Γαλλίας **Θεοφίλου Ἰονέσκου,** ἀμφοτέρων μελῶν τῆς ἀνωτέρω Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία Σύνοδος **ὑπήγετο εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, συλλειτουργοῦσε μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ εἶχε δύο μέλη Νεοημερολογίτας Ἐπισκόπους.** Ὁ Σεραφεὶμ ὅμως δὲν ἔδωσε Χειροτονητήριον εἰς τὸν Ἀκάκιον, διότι ἦτο παράνομος ἡ Χειροτονία καὶ εἶχεν ἀπαγορευθῆ ἀπὸ τὴν Σύνοδόν του. Τοῦ ἔδωσε μόνον ἓν μικρὸν σημείωμα, Βεβαίωσιν, ἡ ὁποία φέρει τὴν ὑπογραφὴν **ἑνὸς ἐπισκόπου,** τοῦ Σεραφείμ. Αὐτὴν δὲ τὴν Βεβαίωσιν δὲν τὴν ἐδημοσίευσαν ποτὲ οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ μέχρι σήμερον.

Τὸν **Μάϊον τοῦ 1962** ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος προσεκάλεσε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Λατινόφρονα Χιλῆς Λεόντιον Φιλίπποβιτς τῆς ἀνωτέρω Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς. Οὗτος, λάθρα ἐλθὼν καὶ ἄνευ Συνοδικῆς ἀδείας, συνέπραξε μὲ τὸν Ἀκάκιον καὶ ἐχειροτόνησαν **τρεῖς** ἐπισκόπους: Τὸν Κυκλάδων Παρθένιον Σκουρλῆν, τὸν Γαρ-

δικίου Αὐξέντιον Πάστραν, καὶ τὸν Μαγνησίας Χρυσόστομον Νασλίμην.

Οὕτω, ὅλως παρανόμως, οἱ **Φλωρινοσεραφειμικοί** ἀπέκτησαν Σύνοδον Κακοδόξων ἐπισκόπων καὶ ὄχι Ὀρθοδόξων, καθότι **ἡ Σύνοδος των χωλαίνει πολλαπλῶς, καὶ ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸ φρόνημα, καὶ ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν προέλευσιν τῶν χειροτονιῶν, διότι:**

1) Προῆλθεν ἄνευ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως καὶ ἐνάντια εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἀπόφασιν τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὅπου ἀνῆκον οἱ χειροτονήσαντες Σεραφείμ καὶ Θεόφιλος, τὴν ἀπαγορεύουσαν τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ, ἤτοι, προῆλθεν ἐξωσυνοδικῶς, ἀνυποτάκτως, αὐθαιρέτως, παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς.

2) Προῆλθε διὰ χειρῶν Νεοημερολογιτῶν, ὅπως ἦτο ὁ Θεόφιλος, καὶ κοινωνούντων μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἦτο ὁ Σεραφεὶμ καὶ ὁ Λεόντιος ἀντιστοίχως. Σημειωτέον ὅτι ὁ Θεόφιλος, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπέγραψε τὴν Βεβαίωσιν τοῦ Σεραφείμ, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἔγγραφον ὁμολογίαν ἐμνημόνευε τὸν Ἀθηναγόραν καὶ τὸν Πάπαν, ἠρνεῖτο μέχρι τοῦ θανάτου του ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου ἢ ὅτι ἐγνώριζε κάτι περὶ αὐτῆς.

3) Προῆλθεν **ὑπερορίως καὶ κρυφίως,** τόσον ἡ χειροτονία Ἀκακίου τὸ **1960** ὅσον καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι τὸ **1962.**

Ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου τὸ **1960** δὲν ἀνεγνωρίσθη ποτὲ ἐπισήμως καὶ Συνοδικῶς ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου τῶν Ρώσων. Μάλιστα δὲ ὑπάρχουν **τέσσαρα ἐπίσημα ἔγγραφα** εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Σύνοδος αὐτὴ δηλώνει ὅτι τῆς εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου.

Οἱ χειροτονηθέντες τὸ **1960** καὶ τὸ **1962** δὲν ἔχουν δημοσιεύσει ποτὲ τὰ Χειροτονητήριά των. Ἡ ἀρχή των κρύπτεται ἐν σκοτίᾳ καὶ παρανομίᾳ πολλῇ, ἡ δὲ ἱερωσύνη των εἶναι **ἀνυπόστατος καὶ ἀναπόδεικτος.**

Μία Ἐπιστολὴ τοῦ **1969** τῆς ἀνωτέρω Συνόδου τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ **πάσχει Κανονικότητος,** δὲν ἀποδεικνύει τὴν νομιμότητά των, καὶ ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν καὶ ἀντίφασιν πρὸς τὰ τέσσαρα προηγηθέντα ἐπίσημα Συνοδικὰ Ἔγγραφα αὐτῆς τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν Χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω καθιστοῦν τοὺς Φλωρινοσεραφειμικοὺς αὐτόχρημα ἀνιέρους καὶ ΟΥΝΙΤΑΣ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς προερχομένους παρ᾽ αὐτοῦ.

Καμμία ἐκ τῶν μεταγενεστέρων διασπάσεών των δὲν ἐπανώρθωσε τὸ ἄκυρον τῆς προελεύσεώς των οὔτε τὸ ἀντορθόδοξον ἀντιφατικὸν φρόνημά των. Ὡς ὁμόφρονες καὶ προερχόμενοι ἐκ τῶν Σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν **δὲν ἔχουν οὔτε Ἀποστολικὴν Πίστιν οὔτε Ἀποστολικὴν Διαδοχήν.** Ἐὰν τινὲς ἐξ αὐτῶν λέγουν ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται εἶναι ἐνεργείᾳ Σχισματικοί, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνουν καὶ ἀποδεικνύουν εἶναι ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ εἶναι Σχισματικοί, ἐφόσον αἱ χειροτονίαι των προέρχονται ἀπὸ Νεοημερολογίτας.

Περισσότερα στοιχεῖα περὶ τῶν ἀνωτέρω παρατίθενται εἰς τὸ περιοδικὸν ***«Κ.Ε.Ο.»*** τεῦχος **35, 2008.**

Ἐν συνόψει, ἐπειδὴ οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι αἱ Νεοημερολογιτικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ κοινωνοῦσαι αὐταῖς ἔχουν ἔγκυρα, πραγματικὰ Μυστήρια καὶ τὴν Χάριν

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοῦσαν ἐν αὐταῖς (εἶναι δηλαδὴ κατὰ τὸ φρόνημά των καθῃρημένοι), καὶ ἐπειδὴ αἱ χειροτονίαι των προέρχονται ἐξ αὐτῶν μὲ κάθε ἀντικανονικότητα καὶ παρανομίαν, διὰ τοῦτο, **ΔΕΝ ἔχουν λόγον ὑπάρξεως** χωριστὰ ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας, **ΔΕΝ ἀνήκουν** εἰς τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, **τελοῦν ὑπὸ τὰ Ἀναθέματα καὶ τὰς Καταδίκας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,** καὶ δικαίως **τυγχάνουν** ἀπὸ τὸ **1937** καὶ ἐντεῦθεν **κεχωρισμένοι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος,** τῶν ἀπὸ Βρεσθένης Ματθαίου ἑλκόντων τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, ἔστω καὶ ἐὰν ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Αἱ πολλαπλαῖ διακυμάνσεις καὶ ἀντιφάσεις τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν, τὰ κακόδοξα φρονήματά των, καὶ ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως Παράνομος, Ἀντικανονική, Ἀντορθόδοξος καὶ Σχισματικὴ προέλευσις τῶν ἐπισκόπων των, τοὺς κατατάσσει εἰς τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν θέσιν μετὰ τῶν Σχισματικῶν Νεοημερολογιτῶν **ὡς Οὐνίτας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.** Ἐπιφέρει δὲ ἐπ᾽ αὐτῶν τὰς αὐτὰς Ἀρὰς καὶ Καταδίκας αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς προερχομένων ἐξ αὐτοῦ καὶ στερουμένων Ἱερωσύνης καὶ Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἀπαγορεύεται πᾶσα συμπροσευχὴ καὶ πᾶσα πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν Σχισματικῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν. Ὅστις ἐπικοινωνεῖ πνευματικῶς μετ᾽ αὐτῶν, χάνει τὴν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν Πίστεως καὶ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΟΣ

Πλάναι περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ περὶ τῆς Εἰκονογραφίας ἐνεφανίσθησαν πολλάκις μὲ ποικίλους τρόπους καὶ ἡ κατάληξίς των εἰς τὴν **Αἵρεσιν τῆς Εἰκονομαχίας** ἀποτελεῖ ἱστορικὴν πραγματικότητα. Νέον κροῦσμα Εἰκονομαχίας μὲ πολλαπλᾶς αἱρετικὰς καὶ βλασφήμους θεωρίας ἐνεφανίσθη εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, κατὰ μεταπήδησιν ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν, τὴν δεκαετίαν τοῦ **᾿70**. Αὐταὶ αἱ Αἱρέσεις ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν ἀντικανονικῶν ἐξωσυνοδικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων καὶ ἐγένοντο αἰτία δημιουργίας Σχίσματος τὸ **1995.**

Οἱ πρωτεργάται τῆς **Νεοεικονομαχίας,** μὲ τὴν κάλυψιν τοῦ Ἀθηνῶν Ἀνδρέου, τοῦ Πειραιῶς Νικολάου, τοῦ Ἀργολίδος Παχωμίου, καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Κιτίου Ἐπιφανίου, **ἐπολέμησαν** Ὀρθοδόξους Ἱερὰς Εἰκόνας ἀποδεκτὰς ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί προσκυνητὰς ἀπὸ αἰώνων. Τὰς ἐχαρακτήρισαν **Αἱρετικὰς καί Εἴδωλα· τὰς κατήργησαν καὶ τὰς κατέστρεψαν·** τοὺς δὲ προσκυνοῦντας αὐτὰς ἐκήρυξαν **Αἱρετικούς, Λατινόφρονας, Εἰδωλολάτρας, καὶ Παγανιστάς**.

Κατὰ τὰς Αἱρετικὰς καὶ βλασφήμους διακηρύξεις τῶν **Νεοεικονομάχων** ἀπορρίπτεται ἡ **ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ** εἰκόνισις τοῦ Θεοῦ Πατρός, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅλων τῶν Θεοφανειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐν γένει τοῦ ἀοράτου, ἀΰλου, ἀσωμάτου, ἀπεριγράπτου, ἀσχηματίστου, πνευματικοῦ κόσμου, ὅπως παρουσιάζεται **ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ** εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἀπορρίπτονται συγχρόνως καὶ αἱ Ἄκτιστοι Ἐνέργειαι διὰ τῶν ὁποίων τελοῦνται αἱ Θεοφάνειαι, ὁπότε οἱ Νεοεικονομάχοι εἶναι καὶ Βαρλααμῖται, οἵτινες κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ **1341.**

Οἱ Αἱρετικοὶ Νεοεικονομάχοι ἐπολέμησαν ἐπίσης τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ πᾶσαν ἀπεικόνισιν πέραν τῆς Βυζαντινῆς τεχνοτροπίας, ὅπως εἶναι ἡ Κλασσική. Εἰσήγαγον δὲ βλασφήμους καὶ ἀντιευαγγελικὰς παραστάσεις εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μαίας καὶ λουτρόν, πράγματα καταδικασμένα ὑπὸ τοῦ **79ου** Κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ **691.** Εἰς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς εἰσήγαγον ἀνιστορήτους ἀντιαγιογραφικὰς παραστάσεις, προσθέτοντας ἀπόντα τότε πρόσωπα, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἄλλα, ἀπαλείφοντας παρόντα πρόσωπα, ὅπως ἡ Παναγία, καὶ μὴ εἰκονίζοντες μηδὲ ὀνομάζοντες τὴν πραγματικὴν Δωδεκάδα τῶν ἐκλεγμένων Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Αἱρετικοὶ Νεοεικονομάχοι ἀρνοῦνται τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, **ἐναντιού-**

μενοι οὕτω εἰς τὴν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία τὴν δέχεται καὶ τὴν θεσμοθετεῖ.

Πολλαὶ αἱ Αἱρέσεις τῶν Νεοεικονομάχων καὶ ἐκ τῶν σοφιστικῶν βλασφήμων διατυπώσεών των δημιουργοῦνται ἀκόμη περισσότεραι. Ἐκ τῶν πολλαπλῶν **βλασφήμων Αἱρέσεων τὰς ὁποίας διακηρύσσουν** ἀναφέρονται κατωτέρω δειγματολειπτικῶς ὀλίγαι μόνον, διὰ τῶν ὁποίων διαπιστώνεται ἡ ἀλλοτρίωσίς των ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἡ ἀποξένωσίς των ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ χωρισμός των ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

1) **Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι** ***Ἐκτὸς τῆς Σαρκώσεως οὐδεμία Εἰκόνισις ἐπιτρέπεται.*** Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι μόνον ὅ,τι ἔχει σάρκα μπορεῖ νὰ εἰκονισθῇ. Ἀντιφάσκουν ὅμως πρὸς τοῦτο, διότι εἰκονίζουν πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ ἀΰλου κόσμου, ἤτοι Ἀγγέλους, Δαίμονας, Ἁγίους εἰς τὸν Παράδεισον, κολασμένους εἰς τὴν Κόλασιν, ψυχὰς εἰς τὴν εἰς Ἅδου Κάθοδον, καὶ ἄλλας καταστάσεις ἄνευ σαρκός. Τὰς εἰκονίζουν μὲ ὑλικὰς μορφὰς τοῦ κόσμου τούτου αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ. Ἐναντιοῦνται δὲ καὶ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων: ***«Οἴδαμεν οὖν, ὅτι οὔτε Θεοῦ, οὔτε ψυχῆς, οὔτε δαίμονος δυνατὸν θεαθῆναι φύσιν, ἀλλ᾽ ἐν μετασχηματισμῷ τινὶ θεωροῦνται ταῦτα, τῆς Θείας Προνοίας τύπους καὶ σχήματα περιτιθείσης τοῖς ἀσωμάτοις καὶ ἀτυπώτοις... καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, P.G. 94, 1344D-1345A).

2) **Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι** ***Ὅ,τι δὲν ἔχει ὑλικὸν πρωτότυπον, εἶναι Εἴδωλον καὶ δὲν εἰκονίζεται.*** Δηλαδή, πι-

στεύουν ὅτι δὲν εἰκονίζεται ὁ Θεὸς Πατήρ, ὁ Θεὸς Λόγος πρὸ τῆς Σαρκώσεως, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Πῶς ὅμως δέχονται νὰ εἰκονίζουν πρόσωπα, πράγματα καὶ καταστάσεις τοῦ ἀΰλου καὶ ἀσχηματίστου κόσμου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ὑλικὸν πρωτότυπον, ὅπως εἶναι οἱ Ἄγγελοι, οἱ Δαίμονες, αἱ ψυχαί, ὁ Παράδεισος, ἡ Κόλασις, καὶ λοιπά; Ἡ φρενοβλάβεια εἰς ὅλην τὴν ἔξαρσίν της. Συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν των, οὔτε ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος θὰ πρέπει νὰ εἰκονίζεται, οὔτε οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν Φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραάμ, οὔτε ἡ Φιλοξενία νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς Ἁγία Τριάς, οὔτε νὰ ὑπάρχῃ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος. **Ὅμως ἡ Ἁγία Ζ´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐντέλλεται τὴν εἰκονογράφησιν τῆς Ἁγίας Τριάδος:** ***«Πιστεύοντες εἰς Ἕνα Θεὸν ἐν ΤΡΙΑΔΙ ἀνυμνούμενον, τὰς τιμίας Αὐτοῦ Εἰκόνας ἀσπαζόμεθα»*** (*Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,* τόμ. Γ´ σελ. 383/883).

3)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι *Αἱ κλασσικαὶ εἰκόνες δὲν εἶναι Ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου. Μέχρι τὸν **7ον** αἰῶνα ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἡ Βυζαντινὴ τέχνη καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶχε μόνον Κλασσικὰς εἰκόνας. Ἦτο Αἱρετικὴ τότε ἡ Ἐκκλησία; Ὀρθόδοξα ἔθνη τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ τὴν Βυζαντινὴν τεχνοτροπίαν, εἶναι ὡς ἐκ τούτου Αἱρετικά; Διὰ τοὺς Νεοεικονομάχους καὶ αὐτὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων ἦσαν εἰς τὴν Αἵρεσιν. Ὅπως γνωρίζομεν ὅμως, οὐδεμία Οἰκουμενικὴ ἢ Τοπικὴ Σύνοδος καὶ οὐδεὶς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας διενοήθη ποτὲ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν Βυζαντινὴν ὡς τὴν μόνην Ὀρθόδοξον τεχνοτροπίαν ἢ νὰ ἀπορρίψῃ ὡς Αἱρετικὰς τὰς εἰκόνας

τῆς Κλασσικῆς ἢ κάποιας ἄλλης συγκεκριμένης τεχνοτροπίας. Μάλιστα ὁ Ἅγιος Φώτιος ἀπαντῶν εἰς τὸ εἰρωνικὸν ἐρώτημα τῶν Εἰκονομάχων, «Ποίας τεχνοτροπίας αἱ εἰκόνες εἶναι Ὀρθόδοξοι, τῶν Ρωμαίων, τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Αἰγυπτίων», λέγει ὅτι ἀπὸ μόνο του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τοὺς καθιστᾶ Εἰδωλολάτρας: ***«ὅτι λελήθασιν ἑαυτούς, δι᾽ ὧν ταῦτα λέγουσιν, εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων τάξιν ἑαυτοὺς ἐντάττοντες»*** (Ἅγιος Φώτιος, P.G. 101, 948D-949A), καὶ ὅτι ἡ τεχνοτροπία οὔτε καθορίζει οὔτε ζημιώνει τὴν Ὀρθοδοξίαν τῆς εἰκόνος: ***«Ὅτιπερ οὐ πάντως λυμαίνεται τῶν εἰκονισμάτων τὸ ἀνόμοιον τὴν τῆς Εἰκόνος φύσιν καὶ τὴν Ἀλήθειαν»*** (αὐτόθι, 952A).

4)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι** ***Διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ὁ Χριστὸς εἰκονίζεται ὡς Θεάνθρωπος, ἐνῶ διὰ τῆς Κλασσικῆς μόνον ὡς ἄνθρωπος!!! Δι᾽ αὐτῆς τῆς θέσεως **διακηρύσσουν βλασφήμως ὅτι εἰς τὴν Βυζαντινὴν εἰκόνα εἰκονίζεται καὶ ἡ Θεϊκὴ Φύσις τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα πρέπει νὰ ἀποδίδεται λατρεία, καὶ ὅτι ἡ Θεϊκὴ Φύσις εἶναι περιγραπτή, ἐνῶ αὕτη εἶναι Ἀπερίγραπτος.** Δι᾽ αὐτοῦ ὁδηγοῦνται εἰς τὴν **Εἰκονολατρείαν** καὶ **Βυζαντινολατρείαν,** ἀποδίδοντες εἰς τὴν Βυζαντινὴν εἰκόνα καὶ τέχνην ὑπερφυσικάς, Θεϊκὰς Δυνάμεις καί, ὡς λέγει ὁ Μέγας Φώτιος, καταλήγουν εἰς τὴν **Εἰδωλολατρείαν,** ποιοῦντες Θεὸν τὴν κάθε Βυζαντινὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Συνεπῶς ἡ Βυζαντινὴ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ λατρεύεται κατὰ τὴν θεωρίαν των. Ἀπ᾽ ἐναντίας, εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν αἱ εἰκόνες πρέπει νὰ

τιμῶνται καὶ ὄχι νὰ λατρεύωνται, διότι δὲν ἀπεικονίζουν τὴν Θείαν φύσιν. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διδάσκουν ὅτι οὐδεμία φύσις εἰκονίζεται, οὔτε ἡ Θεϊκὴ οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη: ***«Παντὸς εἰκονιζομένου, οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ᾽ ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται»*** (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, 405A).

5)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι *Ὅσοι εἰκονίζουν τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Κλασσικὴν τέχνην, τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὴν Θεότητά του καὶ γίνονται αἱρετικοὶ Νεστοριανοί. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι διὰ νὰ εἶναι Ὀρθόδοξος μία εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ εἰκονίζῃ καὶ τὴν Θεϊκήν του φύσιν, θέσις βλάσφημος καὶ Αἱρετική, διότι ἡ Θεϊκὴ φύσις οὔτε ὁρᾶται οὔτε εἰκονίζεται, καθάπερ ***«ἄπειρον, καὶ ἀόριστον, καὶ ἀσχημάτιστον, καὶ ἀναφές, καὶ ἀόρατον, καὶ ἁπλοῦν, καὶ ἀσύνθετον»* τὸ Θεῖον** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *Ἔκδοσις Ἀκριβὴς Ὀρθοδόξου Πίστεως*, κεφ. 4, P.G. 94, 797B). Οἱ Αἱρετικοὶ ὅμως Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι διὰ τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης εἰκονίζεται ἡ Θεϊκὴ Φύσις! **Ὦ τῆς παρανοίας, τῆς φρενοβλαβείας καὶ τῆς ἄκρας παραφροσύνης** τῶν Αἱρετικῶν Νεοεικονομάχων!

6)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι *Ἡ Θεοτόκος διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης παρουσιάζει τὸ Δόγμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, ἐνῶ διὰ τῆς Κλασσικῆς παρουσιάζει «τὴν ἁπλῆν παρθένον τῆς Ναζαρέτ». Δηλαδή, οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουν ὅτι τὸ Δόγμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία ἔτεκε Θεὸν καὶ εἶναι Θεοτόκος, παρουσιάζεται μόνον εἰς τὰς Βυζαντινὰς Εἰκόνας, ἐνῶ εἰς τὰς Κλασσικὰς φαίνεται ὅτι Αὔτη δὲν ἔτεκε Θεόν, ἔτεκεν ἄνθρωπον καὶ

εἶναι ἀνθρωποτόκος. Διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, καὶ μάλιστα μόνον διὰ τῆς Βυζαντινῆς κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς των, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπεικονισθῇ τὸ Θεῖον! Ἀποδεικνύονται οὕτω καὶ Ἀντίθεοι καὶ **Βυζαντινολάτραι καὶ Εἰκονολάτραι** καὶ παράλογοι οἱ Αἱρετικοὶ Νεοεικονομάχοι.

7)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν ὅτι Εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, καὶ μόνον τῆς Βυζαντινῆς, παρουσιάζεται ἡ Πνευματικὴ ἀλλαγὴ ἡ ὁποία συντελεῖται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἁγίων. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι διὰ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἀπεικονίζεται ἡ ἁγιωσύνη καὶ ἡ Χάρις τῶν εἰκονιζομένων, ἐνῶ διὰ τῆς Κλασσικῆς ἀπεικονίζεται ἡ φυσική των μορφή. Ξεχνοῦν ὅμως οἱ παράφρονες νέοι Αἱρετικοὶ ὅτι εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην εἰκονίζονται καὶ Διῶκται καὶ Δήμιοι καὶ Εἰδωλολάτραι καὶ Αἱρετικοὶ καὶ Δαίμονες καὶ ὁ Ἰούδας καὶ οἱ Σταυρωταί; Μήπως καὶ αὐτοί, ἐπειδὴ εἶναι ἁγιογραφημένοι εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην, ἔχουν ἀλλοιωθῆ πνευματικῶς ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος; Μήπως ὁ Χριστός, ἡ Παναγία, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι, ὅσον εὑρίσκοντο ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, εἶχον Βυζαντινὴν μορφὴν καὶ ἐμφάνισιν καὶ ἐνδυμασίαν;Ἢ μήπως ἐπειδὴ δὲν εἶχον Βυζαντινὴν ἐμφάνισιν δὲν ἦσαν πνευματικῶς ἠλλοιωμένοι;Ἡ Βυζαντινὴ ὅμως τεχνοτροπία δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον ἀπὸ μία διαφορετικὴ ἀνθρωπίνη νοοτροπία καὶ προσέγγισις εἰς τὴν ἐν γένει ζωγραφικήν, καὶ ὄχι ἕνα ἀποκλειστικῶς Χριστιανικὸν φαινόμενον. Εἶναι ἕνα κρᾶμα Ἑλληνιστικῆς τεχνοτροπίας καὶ

ἐκείνης τῶν Σασσανιδῶν τῆς Περσίας, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἐζωγραφίζοντο καὶ ζωγραφίζονται σκηναὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, μορφαὶ τῆς εἰδωλολατρικῆς ἀρχαιότητος πρὸ Χριστοῦ, καθὼς καὶ Ἐκκλησιαστικὰ θέματα μὲ μορφὰς Ἁγίων. Ἡ Βυζαντινὴ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴν μέθοδον ἀπεικονίσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε ἔχει ὑπερβατικὰς δυνατότητας νὰ ἀπεικονίσῃ τὸ Θεῖον, ὡς ἀνοήτως διακηρύσσουν οἱ πλανεμένοι. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ τελευταῖα ἔτη μὲ ἐντολὴν τοῦ Πάπα ζωγραφίζονται Παπικοὶ ψευτοάγιοι κατὰ τὴν Βυζαντινὴν τεχνοτροπίαν δεσμεύει τοὺς Νεοεικονομάχους-Βυζαντινολάτρας νὰ ἀποδεχθοῦν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι πνευματικῶς ἀλλοιωθέντες καὶ θεωθέντες Ἅγιοι. Ἡ Βυζαντινὴ τέχνη δὲν ἁγιοποιεῖ τοὺς εἰκονιζομένους οὔτε ἀπεικονίζει κάποιαν πνευματικὴν ἀλλαγὴν τῶν εἰκονιζομένων.

8)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι *Εἶναι Δογματικὸν Λάθος καὶ Αἵρεσις ἡ διατύπωσις «Ἔνσωμος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου». Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου, ὅτι ἡ Ψυχή Του δὲν ἐπανενώθη μετὰ τοῦ Σώματός Του. Τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν κρύπτειν βούλονται ὑπὸ γῆς ὡς καὶ οἱ Ἀντίχριστοι Ἑβραῖοι Σταυρωταί Του. ***«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν»*** (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 17).

9)* Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι *Ἡ Σωματικὴ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου εἶναι ἕνα ὑποθετικὸν γεγονός, διότι δὲν τὸν εἶδε κανεὶς νὰ ἀνασταίνεται, καὶ δι᾽

αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ εἰκονίζεται. Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι δὲν εἶναι πραγματικότης ἀλλὰ **ὑπόθεσις** ἡ ἐκ τοῦ Τάφου Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀντ᾽ αὐτῆς ἐπιβάλλουν ὡς Εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς Ἅδου Κάθοδον. Τὸ ἐπιχείρημά των ὅμως καταρρίπτεται, διότι κανεὶς δὲν εἶδε τὸν Χριστὸν νὰ ἀνασταίνεται ἐκ τοῦ Ἅδου, ὁπότε κατὰ τὴν θεωρίαν των οὔτε καὶ ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος μπορεῖ νὰ εἰκονίζεται. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἰκονίζεται, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντικαθιστᾶ τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως, διότι ***«Ἀνάστασις καὶ εἰς Ἅδην κατάβασις μεγάλην ἔχουσι τὴν διαφοράν»*** (*Ἱερὸν Πηδάλιον*, σελ. 320). ***«Ὅτι δὲ ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις Σώματος Ἀφθαρτισθέντος καὶ Ψυχῆς Ἕνωσις ἦν, ταῦτα γὰρ τὰ διαιρεθέντα, δῆλον»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *Ἔκδοσις Ἀκριβὴς Ὀρθοδόξου Πίστεως*, Ε.Π.Ε. τόμ. 1, σελ. 566, P.G. 94, 1224C). Ὄχι μόνο ὑποθετικὸν γεγονὸς δὲν εἶναι ἡ ἐκ Τάφου Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ Δόγμα Δογμάτων καὶ Ἀλήθεια ἐπὶ τῆς ὁποίας πᾶσα ἡ Πίστις ἐστερέωται: ***«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν»*** (Α´ Κορ. ΙΕ´ 17). Διὰ τοῦτο εἰκονίζεται εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ ἐκ Τάφου Ἔγερσις τοῦ Χριστοῦ. ***«Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν... Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος Αὐτοῦ. Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς»*** (Ἰωάν. Β´ 19-22). ***«Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ΤΑΦΟΥ καθὼς***

προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος» (Τροπάριον Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ψαλλόμενον τὰς Κυριακάς).

10) **Οἱ Νεοεικονομάχοι** ***πιστεύουν*** **ὅτι** ***Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀνεστήθη ἀπὸ τὸν Ἅδην.*** Δηλαδή, πιστεύουν ὅτι ἡ ἀθάνατος καὶ ἀναμάρτητος καὶ **τεθεωμένη** ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ, κατελθοῦσα εἰς τὸν Ἅδην, εἶχεν ἀποθάνει!!! Αἱ ψυχαὶ ὅμως δὲν ἀποθνήσκουν καὶ ὅταν ὁμιλοῦμε περὶ θανάτου ψυχῆς ἐννοοῦμε τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστὸς ὅμως, κατὰ τὸν προφήτην Ἠσαΐαν, ***«ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ»*** (Ησ. ΝΓ΄ 9), κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ***«ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ»*** (Α΄ Πέτρ. Β΄ 22), καὶ κατὰ τὸ ἀψευδὲς Αὐτοῦ στόμα, ***«τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;»*** (Ἰωάν. Η΄ 46). Ἐφ᾽ ὅσον ὁ Χριστὸς δὲν ἡμάρτησε, δὲν ἀπέθανεν ἡ ψυχή του καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῇ κανείς, ὅπως οἱ ἐν λόγῳ Αἱρετικοί, περὶ Ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς κατῆλθεν εἰς τὸν Ἅδην ἵνα ἀναστήσῃ ψυχὰς καὶ ὄχι διότι ἀπέθανεν ἡ ψυχή Του καὶ ἐκ τοῦ Ἅδου ἀνέστη.

11) **Οἱ Νεοεικονομάχοι** ***πιστεύουν*** **ὅτι** ***Δὲν εἰκονογραφοῦνται αἱ Θεοφάνειαι τῆς Ἁγίας Γραφῆς.*** Δηλαδή, ἐὰν καὶ συγκαταβὰς ὁ Θεὸς κατεδέχθη νὰ ἀποκαλύψῃ ἑαυτὸν τοῖς ἀνθρώποις **ἀνθρωπομορφικῶς** μὲ σχήματα πεπερασμένα, αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι αἱ Θεοφάνειαι δὲν πρέπει νὰ ἁγιογραφοῦνται. Αἱ Θεοφάνειαι ὅμως ἀποτε-

λοῦν τὸ κύριον περιεχόμενον τῶν Προφητικῶν Ὁράσεων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰκονίζονται. Ἀντιτάσσονται οὕτω οἱ Νεοεικονομάχοι εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διὰ τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου **μακαρίζει** τοὺς εἰκονίζοντας αὐτάς: ***«Τῶν τὰς Προφητικὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ Θεῖον αὐτὰς ἐσχημάτιζε καὶ διετύπου, εἰδότων, καὶ ἀποδεχομένων, καὶ πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν Προφητῶν χορὸς ἑωρακότες διηγήσαντο... καὶ διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ Ἅγια, καὶ τιμώντων, Αἰωνία ἡ μνήμη. (γ΄)»*** (*Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων*, τόμ. Γ΄, στήλη 405-406/905-906). **Καταδικάζει** δὲ καὶ **Ἀναθεματίζει** τοὺς ἀρνουμένους τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Προφητικῶν ὁράσεων: ***« Τοῖς τὰς μὲν Προφητικὰς ὁράσεις, κἂν μὴ βούλοιντο, παραδεχομένοις, τὰς δ᾽ ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ὢ θαῦμα! καὶ πρὸ σαρκώσεως τοῦ Λόγου μὴ καταδεχομένοις... εἰκονογραφεῖν δὲ ἐνανθρωπήσαντα τὸν Λόγον, καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, Ἀνάθεμα, (α΄)»*** (αὐτόθι, στήλη 407/907). Ἀπεκάλυψεν ἑαυτὸν ὁ Θεὸς καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ ὁραμάτων, διότι Αὐτὸς ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ἀλήθεια οὐ κρύπτεσθαι φιλεῖ: ***«Ἐγὼ δὲ Κύριος ὁ Θεός σου... καὶ λαλήσω πρὸς Προφήτας, καὶ ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα καὶ ἐν χερσὶ Προφητῶν ὡμοιώθην»*** (Ὠσηὲ ΙΒ΄ 10-11).

Ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ φανεὶς εἰς τοὺς Ἁγίους Του συχνάκις δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντολὴν νὰ γράψουν ὅσα βλέπουν: ***«Καὶ ἀπεκρίθη πρός με Κύριος καὶ εἶπε· γράψον ὅρασιν καὶ σαφῶς εἰς πυξίον, ὅπως διώκῃ ὁ ἀναγινώσκων***

αὐτά» (Ἀμβακ. Β΄ 2). Ἀλλαχοῦ δέ, ***«ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος λεγούσης· ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις»*** (Ἀποκ. Α΄ 10-11). ***«Γράψον οὖν ἃ εἶδες, καὶ ἅ εἰσι καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα»*** (Ἀποκ. Α΄ 19). Οἱ δὲ Ἅγιοι ὡς τοὺς ἀπεκάλυπτεν ὁ Θεὸς τὰ ὁράματα τὰ ἔγραφον εἰς βιβλίον: ***«Δανιὴλ ἐνύπνιον εἶδε, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν· ἐγὼ Δανιὴλ ἐθεώρουν ἐν ὁράματί μου τῆς νυκτός....»*** (Δαν. Ζ΄ 1-2). Τὸ ἐρώτημα βεβαίως ἐγείρεται ἀβιάστως καὶ ἡ ἀπάντησις προκύπτει ἀκωλύτως: **Καθ᾽ ἣν στιγμὴν ὁρῶνται καὶ περιγράφονται διὰ λόγου εἰς βιβλίον ὅσα ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει εἰς τὰς ὁράσεις, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν εἰκονίζωνται;** Ὤφθη ὁ Θεὸς τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ λαβὼν σχήματα ἀλλότρια τῆς φύσεώς Του, περιγραπτὰ ὁ ἀπερίγραπτος, ἡ δὲ Ἁγία Γραφὴ διὰ λόγου καταγράφει αὐτὰ καὶ ὁ κάθε ἀναγνώστης εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀπεικονίσῃ καὶ σχηματίσῃ αὐτὰ νοερῶς. **Ποῖον τὸ ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ ἀπεικονισθοῦν ταῦτα καὶ διὰ χρωμάτων; Οὐδέν. Ποία βλασφημία προκύπτει ἐκ τῆς εἰκονογραφίας τῶν Θεοφανειῶν; Οὐδεμία.** Δὲν ἔγινε κανεὶς Εἰδωλολάτρης ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρωπομορφικῶν περιγραφῶν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. **Ἡ φρενοβλάβεια τῶν συγχρόνων Εἰκονομάχων ὅμως τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἐπιρρίψουν τελικῶς εὐθύνην εἰς τὸν Θεὸν διότι συγκαταβαίνει νὰ ἐμφανίζεται ἀνθρωπομορφικῶς!!!**

Δὲν εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη τόλμη αὐτὴ ἡ ὁποία ἀποδίδει εἰς τὸν ἀπερίγραπτον Θεὸν ἀνθρωπίνην περιγραφήν. Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἕνεκεν τῆς ὁποίας, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀναφέρεται εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀποκαλύπτεται καὶ φανερώνεται ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ καὶ ΑΝΘΡΩΠΟΠΑΘΩΣ, κατὰ συγκατάβασιν, ὡς ἔχων πρόσωπον, ὀφθαλμούς, στόμα, καρδίαν, γαστέρα ἡ ὁποία γεννᾶ υἱόν, ὀπίσθια, χεῖρας, πόδας, πτέρυγας, θρόνον, ψυχήν, ὡς ὁμιλῶν μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν, ὡς μεταμελούμενος, ὡς μισῶν, ὡς ὀργιζόμενος, ὡς ὁρκιζόμενος, ὡς καθήμενος, ὡς βαδίζων, ὡς ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων, ὡς ὀσφραινόμενος, ὡς παλεύων μετὰ τοῦ Ἰακώβ, ὡς στηριζόμενος εἰς σκάλαν, καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους τρόπους. Ἀνθρωπομορφικῶς καὶ ἀνθρωποειδῶς ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεὸν ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή, ὅλοι οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι, καθὼς καὶ ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, αἱ Ἀκολουθίαι τῶν Μυστηρίων καὶ αἱ Νεκρώσιμοι Ἀκολουθίαι. Μήπως θὰ πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν καὶ τὰ Ἱερὰ Βιβλία τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ παρουσιάζουν τὸν Θεὸν ἀνθρωπομορφικῶς;

Διὰ τοῦτο δὲν ξενίζει τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς οὔτε ἡ εἰκονογράφησις τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ὡς Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν, οὔτε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἴδει Περιστερᾶς, οὔτε τοῦ Ἀοράτου κόσμου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν τῇ Ε΄ αὐτῆς Πράξει **Ἀναθεμάτισεν** ὡς Εἰκονομάχον τὸν Πέρσην Ἐπίσκοπον Ξεναΐαν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδέχετο ***«νὰ ζωγραφῆται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον***

καθὼς ἐφάνη ἐν εἰδώλῳ περιστερᾶς... ἀναθεμάτισεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων Εἰκονομάχων» (Προλεγόμενα Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, *Ἱερὸν Πηδάλιον*, σελ. 320). Ἀλλὰ καὶ ***«ὁ Ἄναρχος Πατὴρ πρέπει νὰ ζωγραφίζεται καθὼς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ ὡς Παλαιὸς Ἡμερῶν»*** (αὐτόθι). ***«Εἰ γὰρ μὴ ἐζωγραφοῦμεν Αὐτὸν ὁλοτελῶς, διὰ τί νὰ ζωγραφοῦμεν τόσον τὸν Πατέρα ὅσον καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν εἴδει Ἀγγέλων, ἀνδρῶν νέων, καθὼς ἐφάνηκαν εἰς τὸν Ἀβραάμ;»*** (αὐτόθι). Ἄσαρκος ὁ Θεὸς Πατήρ, Ἄσαρκον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἄπειρος ὁ Πατήρ, Ἄπειρον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐφάνησαν ὅμως ἐν πεπερασμένῃ μορφῇ καὶ περιεγράφησαν εἰς τὴν Θείαν Γραφὴν διὰ τοῦ λόγου ἐν ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ. Εἰκονίζονται λοιπὸν καὶ διὰ χρωμάτων ὡς ἡ Ἐκκλησία διακελεύεται. **Πᾶσα Θεοφάνεια εἰκονιστή.** Ἐν κατακλείδι, ἡ Ἐκκλησία ΟΥΔΕΠΟΤΕ διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπηγόρευσε τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐναντίας τὴν καθιέρωσε. Μόνον οἱ Εἰκονομάχοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καθὼς καὶ οἱ σημερινοὶ ἐπολέμησαν τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν.

12) **Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι** ***Εἰς τὰς Θεοφανείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς Πατήρ, ἀλλὰ ὁ Υἱός.*** Δηλαδή, πιστεύουν οἱ Νεοεικονομάχοι ὅτι οὔτε εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην οὔτε εἰς τὴν Καινὴν ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Πατήρ, ἰσχυρισμὸς **ἀντιφατικός, ἀντιαγιογραφικός, ἀντιπατερικὸς καὶ ἀντίθεος.**

Εἶναι **ἀντιφατικὸς** πρὸς τὴν θεωρίαν των ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Φιλοξενείας τοῦ Ἀβραὰμ εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος,

διότι τότε θὰ πρέπει νὰ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἀβραὰμ ὁ Θεὸς Πατήρ. Ἐὰν ὅμως δὲν ἐνεφανίσθη ποτὲ ὁ Θεὸς Πατήρ, ὅπως ἰσχυρίζονται, τότε οὔτε εἰς τὴν Δρῦν τὴν Μαμβρῆ ἐνεφανίσθη, ὁπότε οὔτε ἡ εἰκὼν τῆς Φιλοξενίας εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἶναι **ἀντιαγιογραφικὸς** διότι κατὰ τὰς Γραφὰς ἐνεφανίσθη ὁ Πατὴρ καὶ ἀκουστικῶς καὶ ὀπτικῶς. Ἐφάνη ὁ Θεὸς Πατὴρ πολλάκις, ὅπως εἰς τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀβραάμ, Ἰακώβ, Μωυσῆν, Ἡσαΐαν, Ἱερεμίαν, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ, Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, Πρωτομάρτυρα Στέφανον, Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, καὶ λοιπούς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, περὶ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς λαλῶν, μᾶς λέγει: ***«Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ»*** (Ἑβρ. Α΄, 1-2). Ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ δὲν ἀφήνει ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Πατὴρ ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις: ***«Τότε ἐλάλησας ἐν ὁράσει τοῖς υἱοῖς σου καὶ εἶπας· ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατόν, ὕψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου.... αὐτὸς ἐπικαλέσεταί με· Πατήρ μου εἶ σύ, Θεός μου καὶ ἀντιλήπτωρ τῆς σωτηρίας μου· κἀγὼ πρωτότοκον θήσομαι αὐτόν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς»*** (Ψαλμ. ΠΗ΄ 20, 27-28). Ὁ δὲ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος περιγράφει συγκεκριμένην ἐμφάνισιν τοῦ Θεοῦ Πατρός: ***«ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ Παλαιὸς Ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἔνδυμα Αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών, καὶ ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρόν, ὁ θρό-***

νος Αὐτοῦ φλὸξ πυρός.... ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως τοῦ Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον Αὐτοῦ προσηνέχθη» (Δαν. Ζ΄ 9, 13).

Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ὅπου πρωτοστατεῖ ἡ ἐμφάνεια τοῦ Υἱοῦ, **ὁ Θεὸς Πατὴρ ἐμφανίζεται** συχνὰ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ Υἱοῦ. **Ἐμφανίζεται διὰ φωνῆς,** ὅπως εἰς τὴν Βάπτισιν καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ **ἐμφανίζεται καὶ ἐν ὁράσει.** Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης διαβεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἀπέστειλε νὰ βαπτίζῃ: ***«Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ᾽ ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνος μοι εἶπεν· ἐφ᾽ ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ᾽ αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Κἀγὼ ἑώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»*** (Ἰωάν. Α΄ 33). Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης εἶναι τὸ ὅραμα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἀνεκρίνετο εἰς τὸ Συνέδριον: ***«ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἑστῶτα»*** (Πράξ. Ζ΄ 55-56).

Εἶναι **ἀντιπατερικὸς** ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν Νεοεικονομάχων ὅτι εἰς τὰς Θεοφανείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς Πατήρ, διότι ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων Πατέρων **συμφώνως** ὁμολογεῖ καὶ διδάσκει––***Consensus Patrum***––τὴν τοῦ

Πατρὸς ἐμφάνειαν. Ἰδοὺ μερικαὶ μαρτυρίαι: ***«Τοῦτον Δανιήλ, Υἱὸν ἀνθρώπου λέγει εἶναι, ἐρχόμενον πρὸς τὸν ΠΑΤΕΡΑ»*** (Ἀποστολικαὶ Διαταγαί, Ε΄, ΧΧ 10, ΒΕΠ 2,92· Ε.Π.Ε. 1, σελ. 268). ***«Παλαιὸν μὲν οὖν Ἡμερῶν οὐχ ἕτερον λέγει, ἀλλ᾽ ἢ τὸν τῶν ἁπάντων Κύριον καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην, τὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ΠΑΤΕΡΑ»*** (Ἅγιος Ἱππόλυτος, Εἰς τὸν Δανιήλ, Λόγος Δ΄ XI, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 6, σελ. 80). ***«Καὶ ἓν Πνεῦμα Ἅγιον.... ἐν ᾧ φανεροῦται Θεὸς ὁ ΠΑΤΗΡ, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ ἐν πᾶσι»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, P.G. 46, 912D-913A). ***«Καὶ τοῦτον τὸν ΠΑΤΕΡΑ καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τοῖς αὐτοῦ Ἁγίοις καταξιώσαντα ἐν ὀπτασίαις φανῆναι.... Πὴ μὲν ΠΑΤΕΡΑ θεάσασθαι καθὼς ἠδύναντο.... Καὶ ὡς ὁ Δανιήλ, εἶδεν τὸν Παλαιὸν τῶν Ἡμερῶν· τοῦτο ὀπτασία τοῦ ΠΑΤΡΟΣ»*** (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, P.G. 42, 877B-C). ***«ΠΑΤΕΡΑ καὶ Υἱὸν οὗτος καὶ πρῶτος καὶ μόνος ὁρᾶ ὡς ἐν ὄψει»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 8, σελ. 642, & P.G. 56, 233). Συμφωνοῦν ἐπ᾽ αὐτῷ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀθανάσιος (*Πρὸς Ἀντίοχον*, Β.Ε.Π.Ε.Σ. 35, σελ. 121) καὶ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 391), ὅτι εἰς τὸ ὅραμα τοῦ Προφήτου Δανιὴλ ὤφθη ὁ Θεὸς Πατήρ. Καὶ ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, ὁμοίως: ***«Μυεῖται τῆς Μιᾶς Κυριότητος τὸ Τριφαὲς ὁ Δανιήλ, ΧΡΙΣΤΟΝ Κριτὴν θεασάμενος πρὸς τὸν ΠΑΤΕΡΑ ἰόντα, καὶ ΠΝΕΥΜΑ τὸ προφαῖνον τὴν ὅρασιν»*** (Παρακλητική, Ἦχος Πλ. Α΄ Κυριακή, Τριαδικὸς Κανών, Ὠδὴ Δ΄).

Ὁ δὲ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωσὴφ Βρυέννιος († **1438**), καυτηριάζει ὅσους ἀγανακτοῦν μὲ τοὺς ζωγρα -

φίζοντας τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διότι τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα δὲν εἶναι ἀνάξια τοῦ Θεοῦ οὔτε μειώνουν τὸν Θεόν, ἀλλὰ τοὺς προσέχοντας τὰς εἰκόνας ὠφελοῦν μὲ πολλοὺς τρόπους: ***«καὶ τοῖς ζωγράφοις νεμεσᾷν, ὅτι μὴ τὸν σαρκωθέντα μόνον ΥΙΟΝ, ἀλλὰ καὶ τὸν ΠΑΤΕΡΑ καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ διαμορφοῦσι τοῖς χρώμασι... οὐκ ἔστι βλάσφημα ταῦτα, οὐδ᾽ ἀνάξια τοῦ Θεοῦ... οὐχὶ τὸν Ὕψιστον κατάγει πρός τι μικροπρεπές»*** (Ἰωσὴφ Βρυέννιος, Περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Λόγος Β΄, *Τὰ Εὑρεθέντα*, τόμ. Α΄, Λειψία 1768, σελ. 22).

Ἐφάνη ὁ Θεὸς Πατήρ, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τόσον εἰς τὴν Παλαιὰν ὅσον καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. ***«Κήρυσσε φανερῶς ἡ Παλαιὰ (Διαθήκη) τὸν ΠΑΤΕΡΑ, τὸν Υἱὸν ἀμυδρότερον, ἐφανέρωσεν ἡ Καινὴ τὸν Υἱόν, ὑπέδειξε τοῦ Πνεύματος τὴν Θεότητα»*** (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Λόγος ΛΑ΄, Ε.Π.Ε. 4, σελ. 240). ***«Ἐν τῇ Παλαιᾷ (Διαθήκῃ) συνεχῶς ὁ ΠΑΤΗΡ Κύριος λέγεται, Κύριος ὁ Θεός μου, Κύριος εἷς ἐστίν»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, Λόγος Ε΄, Ε.Π.Ε. 35, σελ. 154). Καὶ εἰς τὸ ὅραμα τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου ὁ Θεὸς Πατὴρ ἐφάνη: ***«κάτωθεν ἐκεῖσε ἀπὸ τῆς γῆς ἑώρα καὶ τὸ μεῖζον, ὡς οὐ τὸν Χριστὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Αὐτοῦ ΠΑΤΕΡΑ»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ε.Π.Ε. 2, σελ. 212-214).

Ἐπειδὴ δὲ ἐφάνη ὁ Θεὸς Πατήρ, διὰ τοῦτο καὶ εἰκονίζομεν Αὐτόν, ὅπως διευκρινίζεται καὶ εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον: ***«καὶ ὄχι ὅτι δὲν ζωγραφοῦμεν Αὐτὸν (τὸν ΠΑΤΕΡΑ)***

ὡς ἐφάνη εἰς τὸν Προφήτην» (Προλεγόμενα Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, *Πηδάλιον*, σελ. 320).

Αἱ εἰκόνες εἶναι τὰ γλωττοφόρα βιβλία τῶν Χριστιανῶν, τὰ διαγράφοντα ἐν χρώμασι τὰς ἀριστείας τῶν Ἁγίων καὶ τὰς Ἀληθείας τῆς Πίστεως κατὰ τὴν τέχνην τοῦ ζωγράφου, ὅστις ***«πάντα ἡμῶν ὡς ἐν βιβλίῳ τινὶ γλωττοφόρῳ διὰ χρωμάτων τεχνουργησάμενος, σαφῶς διηγόρευσε.... οἶδε γὰρ καὶ γραφὴ σιωπῶσα ἐν τοίχῳ λαλεῖν, καὶ τὰ μέγιστα ὠφελεῖν»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, P.G. 46, 737D).

Εἶναι καὶ **ἀντίθεος** ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν Νεοεικονομάχων ὅτι εἰς τὰς Θεοφανείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς Πατήρ, διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Πατήρ, μὴ ὢν ἄνθρωπος, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρώμενος πολλάκις ἐλάλησεν: ***«Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.... <u>ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε</u>. Ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»*** (Ψαλμ. ΡΙ΄ 1, 3-4).

13) **Οἱ Νεοεικονομάχοι *πιστεύουν* ὅτι** ***Ζωγραφίζοντες τὸν Κύριον Σαβαώθ, δηλαδὴ τὸν Πατέρα, ἀπεικονίζομεν τὴν Θεϊκὴν Φύσιν.*** Δηλαδή, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς Πατὴρ δὲν ἔχει ἄλλην φύσιν παρὰ μόνον τὴν Θεϊκήν, ἡ ὁποία ὡς προείπομεν **εἶναι παντελῶς ἀπρόσιτος, ἀθεώρητος, ἀόρατος, ἀπερίγραπτος, ἀσχημάτιστος,** πιστεύουν ὅτι διὰ τοῦτο ἡ ἀπεικόνισις τοῦ Πατρὸς ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἀπεικονίσεως τῆς Θεϊκῆς φύσεως, πρᾶγμα ὅλως παράλογον καὶ

παρανοϊκόν. Ὡς ἐκ τούτου συμπεραίνουν πὼς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ὁ συλλογισμός των ὅμως εἶναι μάταιος καὶ ψευδής. Βεβαίως καὶ δὲν εἰκονίζεται ἡ Θεϊκὴ φύσις. Ἀλλ᾽ ἐξ ἴσου βεβαίως, μία εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς δὲν ἀποτελεῖ εἰκόνα τῆς Θεϊκῆς φύσεώς Του, ἀλλὰ τῆς Αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ἐξ ἄλλου, ὡς ἤδη προανεφέρθη, ***«Παντὸς εἰκονιζομένου, οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ᾽ ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται»*** (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, *Λόγος Ἀντιρρητικός Γ΄*, P.G. 99, 405A). Δηλαδή, κατὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, οὐδεμία φύσις εἰκονίζεται, οὔτε Θεία οὔτε ἀνθρωπίνη. Τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς Πατήρ εἶναι μόνον Θεὸς καὶ οὐχὶ καὶ ἄνθρωπος, ὅπως εἶναι ὁ Μονογενής Του Υἱός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δὲν ἐστάθη ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν Του νὰ ἐμφανίσῃ ἑαυτὸν τοῖς ἀνθρώποις **ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΚΩΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΩΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΠΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΠΡΕΠΩΣ,** μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀκοήν, καὶ μὲ ἀνθρώπινον εἶδος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὅρασιν. Ἡ δὲ ἀπεικόνισις τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ταῦτα **τὰ ἀνθρωποειδῆ σχήματα** τῆς συγκαταβάσεως τοῦ Πατρός, ὡς ὤφθη τοῖς Προφήταις, ἀποτυπώνει. Καὶ διὰ τοῦτο, ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἶναι **ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ.** Δὲν ἔχει τίποτε κοινὸν μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ Πατρός: ***«Ἄλλο γάρ ἐστιν εἰκών, καὶ ἄλλο τὸ πρωτότυπον. Καὶ τὰ ἰδιώματα τοῦ πρωτοτύπου οὐδαμῶς τις τῶν εὖ φρονούντων ἐν τῇ εἰκόνι ἐπιζητεῖ»*** (Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμ. Γ΄ σελ. 340/840).

Δεχόμεθα τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ οὐδενὶ λόγῳ ὡς εἰκόνα τῆς Θεϊκῆς φύσεως: ***«Οἱ δὲ ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς τέκνα γνήσια γεννηθέντες... τὰς σεπτὰς Εἰκόνας ἀποδεχόμεθα, εἰκόνας μόνον καὶ οὐδὲν ἕτερον αὐτὰς γινώσκοντες, καθὸ τοῦ πρωτοτύπου τὸ ὄνομα μόνον ἐχούσας, καὶ οὐχὶ τὴν οὐσίαν»*** (Πρακτικά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμ. Γ΄, σελ. 342/842). Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων μᾶς διδάσκει ὅτι μόνον τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου (εἴτε Θεοῦ εἴτε Ἁγίου εἴτε Ἀγγέλου) ἔχει κοινὸν ἡ εἰκὼν μετὰ τοῦ πρωτοτύπου, **οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἰδιώματα τῆς φύσεως.**

Ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἀπεικονίζει ὁράματα καὶ ὀπτασίας, ὡς ὁ ἴδιος ὁ Πατὴρ ἐν χερσὶ Προφητῶν ὡμοιώθη κατὰ τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ μαρτυρίαν (Ὠσηὲ ΙΒ΄, 10-11). Πνεῦμα ὢν ὁ Θεός, Πανταχοῦ Παρών, Ἄκτιστος, Ἄϋλος, Ἀόρατος, Ἀπερίγραπτος καὶ Ἀσχημάτιστος, ἔλαβε σχήματα ἀπὸ τὴν κτίσιν διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὰ λογικὰ κτίσματα ἐν ὀπτασίᾳ καὶ ὁράσει. Καὶ τοῦτο **Συμβολικὴ** ἐμφάνισις εἶναι καὶ λέγεται. **Δὲν εἶναι μόνον ἡ εἰκὼν συμβολική, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅραμα τοῦ Θεοῦ εἶναι συμβολικόν.** Ὅλα δὲ τὰ ὁράματα τῶν Προφητῶν εἰκονίζονται, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ὁράματα εἶναι ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ, κατὰ συγκατάβασιν Αὐτοῦ, καὶ γίνονται κατ᾽ ἐνέργειαν Ἄκτιστον, προσιτὴν τοῖς ἀνθρώποις.

Τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι ἡ Θεία Ἐνέργεια διὰ τῆς ὁποίας συντελοῦνται τὰ ὁράματα εἶναι κοινὴ καὶ **πηγάζει ἐκ Πατρὸς δι᾽ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι** (καθότι, κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας,

τὰ πάντα εἰς τὸν ὁρατὸν καὶ ἀόρατον κόσμον συντελοῦνται ἐκ Πατρὸς δι᾽ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι), δὲν σημαίνει ὅτι κάθε Θεοφάνεια εἶναι ἐμφάνεια τ**ῆς Ἀδιαιρέτου καὶ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ Ἁγίας Τριάδος.** Βούλεται ὁ Θεὸς ἄλλοτε νὰ ἐμφανίσῃ τὸ Ἓν Πρόσωπον, ἄλλοτε τὸ Ἄλλο, ἄλλοτε καὶ τὰ Τρία, θέλων νὰ μᾶς διδάξῃ **τὸ ΔΟΓΜΑ τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος.** Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ **τῆς Ταυτουργίας τῆς Ἁγίας Τριάδος** συντελεῖται ἓν ὅραμα, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁράματος εἶναι πάντοτε ὑποχρεωτικῶς ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἓν ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι **<u>εἰς τὰ ὁράματα δὲν ἔχομε ποτὲ ἐμφάνισιν τῆς οὐσίας ἢ φύσεως τοῦ Θεοῦ</u>, καθότι αὐτὴ εἶναι Ἀπρόσιτος καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.**

Ἡ Θεοφάνεια δὲν ἀποτελεῖ ἐμφάνισιν τῆς Θεϊκῆς Φύσεως ἢ Οὐσίας, ἀλλὰ **ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ** ἐμφάνισιν ἄλλοτε τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἄλλοτε τοῦ Υἱοῦ, ἄλλοτε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄλλοτε καὶ τῶν Τριῶν Ὑποστάσεων, καὶ τοῦτο συντελεῖται διὰ τῶν Ἀκτίστων Θείων Ἐνεργειῶν **τῆς Ταυτουργούσης Ἁγίας Τριάδος,** ὄντων τῶν Ἐνεργειῶν προσιτῶν καὶ μεθεκτῶν τοῖς Ἁγίοις. **Ταυτουργεῖ ἡ Ἁγία Τριάς,** καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ Ἁγία Τριάς, καὶ ἡ Θεοφάνεια εἶναι **Συμβολική**. Λαμβάνει, δηλαδή, ἐκ τῆς κτίσεως σχήματα ὁ Ἄκτιστος Κτίστης ἵνα γίνῃ ἀντιληπτὸς τοῖς κτίσμασιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐνεφανίζετο συμβολικῶς μὲ σχήματα ἀνθρωπομορφικὰ καὶ δὲν ὡμιλοῦσε μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν, θὰ ἦτο παντελῶς ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους: ***«Μὴ θέλων οὖν ὁ Θεὸς παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τὰ ἀσώματα, περιέθη-***

κεν αὐτοῖς τύπους, καὶ σχήματα, καὶ εἰκόνας κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, σχήματα σωματικὰ ἐν ἀΰλῳ ὁράσει νοὸς ὁρώμενα· καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν.... Ἀλλὰ καὶ Θεοῦ σχήματα καὶ εἰκόνας ἡ Γραφὴ ἔχει» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, P.G. 94, 1345A).

Πέραν τῶν ἀνωτέρω αἱρέσεων, οἱ σύγχρονοι Εἰκονομάχοι ἔχουν διατυπώσει καὶ πολλὰς ἄλλας παρεμφερεῖς αἱρετικὰς θεωρίας καὶ ἐξωφρενικοὺς ἰσχυρισμούς, τὰ ὁποῖα ὡς ὤφειλεν **ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΕΝ.**

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, καὶ πρὸ τοῦ Σχίσματος τοῦ **1995** καὶ μετά, ἐξέδωκεν Ἐγκυκλίους καὶ Ἀποφάσεις περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Προσκυνήσεως τῶν ἐν λόγῳ Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ περὶ τῆς τέχνης τῆς Εἰκονογραφίας. Ἐδέχθη καὶ τὴν Κλασσικὴν καὶ τὴν Βυζαντινήν, καὶ κάθε τεχνοτροπίαν **ἐκτὸς τῆς τῶν Παπικῶν,** καθὼς ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία εἰς ὅλα τὰ Ὀρθόδοξα ἔθνη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐδέχθη αὐτὰς ὡς Ὀρθοδόξως ὑπηρετούσας τὸν σκοπὸν τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων. **Κατεδίκασε δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ Ἀναθέματος** καὶ τὴν Αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας, καὶ τὰ Αἱρετικὰ συγγράμματα τῶν Νεοεικονομάχων, καὶ τοὺς Νεοεικονομάχους, τοὺς ὁποίους καὶ **Καθῄρεσε** μετὰ τὸ Σχίσμα. **Τὰ δὲ Αἱρετικὰ αὐτῶν συγγράμματα παρέδωκεν δημοσίως καὶ ἐπισήμως εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ Αἰώνιον Ἀνάθεμα εἰς ὅλας τὰς Μητροπόλεις καὶ Ἐνορίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας τὴν 3-3-1997.**

Οὗτοι πλέον τὴν Θείαν Χάριν ἀπεξεδύθησαν καὶ κατάραν ὡς ἱμάτιον ἐνεδύθησαν, τὴν μερίδαν τοῦ Κάϊν ἐξελέξαντες. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς τῆς Ἐκκλησίας ἔξω εὑρίσκονται.

Σημειωτέον ὅτι οἱ σύγχρονοι Εἰκονομάχοι προεκάλεσαν τὸ Σχίσμα τοῦ **1995** σταδιακῶς, προχωρήσαντες εἰς ἐξωσυνοδικὰς χειροτονίας ἐπισκόπων, ἀφοῦ πρῶτον εἶχον ἄρει τὰς ὑπογραφάς των ἀπὸ τὴν **Δευτέραν Ἱστορικὴν Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,** μὲ **Α.Π. 2660/26.2.1993,** ἡ ὁποία **Κατεδίκαζε καὶ Ἀναθεμάτιζε** τὰς Αἱρέσεις καὶ τὰ συγράμματα τῶν Νεοεικονομάχων. Ἡ ἄρσις αὐτὴ τῶν ὑπογραφῶν σημαίνει **α)** ὅτι δέχονται ὡς Ὀρθόδοξα ὅσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ὁμοφώνως εἶχε καταδικάσει ὡς Αἱρετικά, **β)** ὅτι ἀπορρίπτουν ἐπίσης καὶ τὴν **Πρώτην Ἱστορικὴν Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας** μὲ **Α.Π. 2566/23.1.1992,** ὡς στενῶς συνδεδεμένην μετ᾽ αὐτῆς καὶ περιέχουσαν ὁμοίας Ἀποφάσεις περὶ τῶν Εἰκόνων, καὶ **γ)** ὅτι δὲν πιστεύουν πὼς συνεδριάζοντες ἐν Συνόδῳ συνεδριάζουν καὶ συναποφασίζουν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Διὰ τῆς ἄρσεως τῶν ὑπογραφῶν των ἀπὸ τὰς Ἐγκυκλίους, ἀποδέχονται πλέον ὅλα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων Αἱρετικὰ συγγράμματα, διὰ τῶν ὁποίων, ἐὰν ἐπικρατοῦσαν, θὰ ἀπερρίπτετο τὸ **90%** τῶν εἰκόνων παντοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα ὁμοφώνως κατεδίκασεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καθίστανται οὕτω ἐπισήμως καὶ αὐτοδικαίως Αἱρετικοὶ καὶ ἀποκεκομμένοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει τὸ ἀπὸ **1993** βιβλίον ***«Προσκυνοῦμε Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα»*** τοῦ τότε Πειραιῶς Νικολάου τὸ ὁποῖον προλογίζεται ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Συνόδου Κηρύκου Κοντογιάννη. Συμφώνως πρὸς αὐτό, καταδικάζονται τὰ φρονήματα περὶ τῆς μὴ προσκυνήσεως συγκεκριμένων Ἱερῶν Εἰκόνων, φρονήματα Εἰκονομαχικὰ τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν πολυετῆ σάλον.

Αἱ σημαντικότεραι ἐπίσημοι Συνοδικαὶ Ἀποφάσεις καὶ Ποιμαντορικαὶ Ἐγκύκλιοι αἱ ὁποῖαι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐξεδόθησαν κατὰ τῆς Νεοεικονομαχικῆς Αἱρέσεως καὶ κατὰ τῶν Νεοεικονομάχων εἶναι μεταξὺ ἄλλων καὶ αἱ κάτωθι:

- **Καθαίρεσις Ἐπισκόπου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 1353/28.10.1977.**
- **Πρακτικὸν Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεραρχίας, Α.Π. 91/24.11. 1983.**
- **Πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, 19.9.1991.**
- **Πρακτικὸν Συνεδριάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2546/ 24.10.1991.**
- **Ἀπόφασις Γενικῆς Πανελλαδικῆς Συνελεύσεως Ἱεροῦ Κλήρου μετὰ τῆς Ἱεραρχίας, 30.10.1991.**
- **Πρώτη Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2566/23.1.1992.**
- **Πρακτικὸν Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, 19.8.1992.**
- **Ἀφορισμὸς κατὰ Ἀνωνύμων Νεοεικονομάχων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, 22.10.92.**

• Πρόσκλησις τῆς Ἱεραρχίας εἰς Σύνοδον διὰ τὴν Καταδίκην τῶν Εἰκονομαχικῶν καὶ Ἀντορθοδόξων Φρονημάτων, Α.Π. 2657/7.2.1993.
• Ἀπόφασις - Πρᾶξις Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2659/26.2.1993.
• Δευτέρα Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 2660/26.2.1993.
• Διευκρίνισις - Ἀπόφασις Ἱερᾶς Συνόδου, 22.10.1993.
• Διευκρίνισις Ἓξ Ἀρχιερέων τῆς Ἱεραρχίας, 13.7.1994.
• Συνοδικὴ Ἀπόφασις Καθαιρέσεως καὶ Ἀναθεματισμοῦ τῶν Νεοεικονομάχων Ἀρχιερέων καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτῶν παρανόμως χειροτονηθέντων, Α.Π. 10 / 25.6.1995.
• Τρίτη Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Α.Π. 35/19.2.1997.

Καταδεικνύεται ἱκανῶς διὰ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ὅτι οἱ σύγχρονοι Εἰκονομάχοι εἶναι Αἱρετικοὶ καὶ εἶναι καταδικασμένοι καὶ ἀποκεκομμένοι τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου, **πᾶσα πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ μετ᾽ αὐτῶν ἐπικοινωνία καὶ συμπροσευχὴ ἀποτελεῖ ἀπώλειαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ εἶναι ἀπηγορευμένη.**

Δεινότεραι βεβαίως Αἱρέσεις ἠκολούθησαν τὴν Νεοεικονομαχίαν, διότι ἐνῶ οἱ Νεοεικονομάχοι ἐξέβαλον τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας, οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς Τριαδομάχοι καὶ Ἐκκλησιομάχοι ἐξέβαλον τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΜΑΧΟΥ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΟΣ

Νέον κροῦσμα Αἱρέσεως εἰς τὸν χῶρον τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ **21ου** αἰῶνος, ὑπὸ τὴν κάλυψιν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου καὶ τοῦ Κοζάνης Τίτου. **Οἱ Ἀρχιαιρεσιάρχαι Λάμπρος Κτενᾶς, Παναγιώτης Ἀλεξόπουλος καὶ Ἱερομόναχος Χρυσόστομος Τζανῆς,** ὡς Θεομάχοι, ἀνεβίωσαν τὰς παλαιὰς Αἱρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, καὶ πάσης φύσεως Χριστομαχίας, Τριαδομαχίας καὶ Ἐκκλησιομαχίας. Παρ᾽ ὅλον ὅτι τὰ αἱρετικά των φρονήματα εἶναι καταδικασμένα ἀπὸ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς βλάσφημα καὶ ἐπ᾽ Ἐκκλησίαις ἀνήκουστα, ἠγέρθησαν νὰ τὰ **διακηρύξουν** μὲ περισσὴν τόλμην αὐτοὶ οἱ Αἱρετικοί, **οἱ ὁποῖοι:**

-Πιστεύουν ὅτι *εἶναι ἀλλοιωτὸν καὶ τρεπτὸν τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.* **Τοῦτο ὅμως εἶχε κηρύξει καὶ ὁ Ἄρειος, ὅστις κατεδικάσθη δι᾽ αὐτό, διότι τοῦτο καθιστᾶ ἀλλοιωτὴν καὶ τρεπτὴν τὴν Ἁγίαν Τριάδα, πρᾶγμα ἀντίθεον.** Ἡ τροπὴ καὶ ἡ ἀλλοίωσις εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς κτίσεως, ὄχι τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ: ***«Οὔτε οὖν κτιστόν τι ἢ***

δοῦλον ἐν τῇ Τριάδι, οὔτε ἐπείσακτόν τι... ἀλλ᾽ ΑΤΡΕΠΤΟΣ καὶ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ ἡ αὐτὴ ΤΡΙΑΣ ἀεί» (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, P.G. 46, 913A). Ὅταν κηρύσσουν ἀλλοιωτὸν τὸν Ἕνα τῆς Τριάδος, τὸν Υἱόν, καθιστοῦν ἀλλοιωτὰ καὶ τὰ ἄλλα δύο Πρόσωπα: *«Ὁ Λόγος ὁ Θεῖος, Ἄτρεπτός ἐστι τὴν Ὑπόστασιν ὡς καὶ τὴν φύσιν, ἢ οὐχί· εἰ μὲν οὖν οὐχί, οὐδὲ πάντη ἁπλοῦς, οὐδὲ ἄφθαρτός φασι, ἀλλ᾽ οὐδὲ Θεός. Ἔτι μὴν καὶ ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρως ὑφεστήκασιν, τοῖς αὐτοῖς ὑπενεχθήσονται· δυνάμει γὰρ τρεπτοὶ καὶ αὐτοὶ τὰς ὑποστάσεις νοηθήσονται»* (Λεόντιος Βυζάντιος, P.G. 86a, 1485A). Τοῦτο εἶναι Αἱρετικὸν καὶ βλάσφημον, *«Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι» (Μαλ. Γ´ 6).*

-Πιστεύουν ὅτι *μὲ τὴν Σάρκωσιν κάτι προσετέθη εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, τὸ ὁποῖον ἀλλοιώθηκε καὶ τροποποιήθηκε.* Κατ᾽ αὐτούς, δηλαδή, ἡ ὑπὸ τοῦ Λόγου πρόσληψις τῆς δευτέρας φύσεως, τῆς ἀνθρωπίνης, προεκάλεσεν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Λόγου. Συνεπῶς, ἀφοῦ κατ᾽ αὐτοὺς ἠλλοιώθη τὸ ἕν Θεαρχικὸν Πρόσωπον, **ἡ Ἁγία Τριὰς ἔγινε Δυάς.** Ἀφοῦ κατ᾽ αὐτοὺς ἠλλοιώθη ὁ Εἷς τῆς Τριάδος, εἶναι **Ἀλλοιωτὰ καὶ τὰ ἄλλα Δύο Πρόσωπα.** Ἀφοῦ κατ᾽ αὐτοὺς ἠλλοιώθη **ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος, τότε δὲν εἶναι Θεός.** Ἀφοῦ κατ᾽ αὐτοὺς **ἠλλοιώθη, ὁ Λόγος δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ Υἱός, οὔτε ὁ Πατὴρ ἔχει Υἱόν, οὔτε εἶναι Πατὴρ ὁ Θεὸς Πατήρ.** Ἀφοῦ κατ᾽ αὐτοὺς ἠλλοιώθη ὁ Λόγος, **ἡ Ἁγία Τριὰς δὲν εἶναι Θεός.** Κατὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν δὲν ἠλλοιώθησαν αἱ δύο φύσεις, ἡ ἀνθρωπίνη καὶ ἡ Θεϊκή, καὶ ἠλλοιώθη ἡ Θεαρχικὴ Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου; Ἄπαγε τῆς Ἀντιθέου καὶ Ἀντιχρίστου αὐτῶν Βλασφημίας.

-Πιστεύουν ὅτι ***εἶναι Διαφορετικὸν τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ.*** **Αὐτὴν τὴν Αἵρεσιν εἶχε κηρύξει καὶ ὁ Νεστόριος.** Διὰ τοῦτο, κατεγνωσμένην κηρύττοντες Αἵρεσιν, ἐκπίπτουν τῆς Ἐκκλησίας αὐτόχρημα οἱ νέοι Αἱρετικοὶ Χριστομάχοι ὡς Νεστοριανοί.

-Πιστεύουν ὅτι ***«σφάλλουν δογματικὰ ὅσοι τοποθετοῦν τὸν Χριστὸν στὴ θέση τοῦ Ἀνάρχου Υἱοῦ καὶ Λόγου».*** Διακηρύσσουν ἐπισήμως, δηλαδή, ὅτι εἶναι **ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστὸς καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος** τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκήρυττεν ὁ Αἱρετικὸς Νεστόριος.

-Πιστεύουν ὅτι ***εἶναι Διπλοῦν τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.*** **Ὁ Χριστὸς ὅμως ἔχει δύο Φύσεις, ἀλλὰ ὄχι δύο Πρόσωπα, εἶναι διπλοῦς τὴν Φύσιν ἀλλ᾽ οὐ τὴν Ὑπόστασιν,** κατὰ τὸν ὅρον τῆς Ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. **Εἷς Κύριος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν δυσὶ φύσεσι γνωριζόμενος.** Οὔτε ἡ Θεϊκὴ φύσις τοῦ Λόγου ἦτο δυνατὸν νὰ ἀλλοιωθῇ κατὰ τὴν ἐνανθρώπησιν οὔτε ἡ Θεαρχική Του Ὑπόστασις: ***«Ἀλλ᾽ ἀσυνθετώτερον ἰδίωμα τῆς τοῦ Λόγου γέγονεν ὑποστάσεως, πλειόνων ἐπισωρευθέντων ἐν αὐτῇ τῶν ἁπλῶν ἰδιωμάτων μετὰ τὴν σάρκωσιν· ὅπερ οὐδὲ σύνθετον, οὐδὲ τρεπτὴν δείκνυσιν οὔτε τὴν φύσιν οὔτε τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ»*** (Λεόντιος Βυζάντιος, P.G. 86a, 1485D).

-Πιστεύουν ὅτι ***τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι Προαιώνιον καὶ Ἄναρχον, ἀλλὰ ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως, εἶναι 2003 ἐτῶν*** (ὅπως ἔγραφον τότε). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρός, δὲν εἶναι Θεός, διότι ὅ,τι δὲν εἶναι προαιώνιον, δὲν εἶναι Θεός, οὐδὲ ἐπιτρέπεται ἡ λατρεία του. Ὁ Χριστός, ὅμως, ὃν ἡμεῖς λατρεύομεν, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος, εἶναι Πρόσωπον Προαιώνιον,

Ὑπόστασις ἔχουσα ἄχρονον ἀρχήν. Ἡ ἐν χρόνῳ ληφθεῖσα παρ᾿ Αὐτοῦ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν κατέστησε τὴν Θεαρχικὴν Ὑπόστασίν Του μὴ προαιώνιον. Ἀπ᾿ ἐναντίας, ἐν τῇ προαιωνίῳ Αὐτοῦ Ὑποστάσει ὑφίσταται ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του ὡς ἐνυπόστατος: ***«ὡς ἡ Σὰρξ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ΑΝΑΡΧΩ Αὐτοῦ ΥΠΟΣΤΑΣΕΙ»*** (Ἅγιος Ἰ. Δαμασκηνός, P.G. 94, 1441Β).

-Πιστεύουν ὅτι *«ὁ Χριστὸς μόνον ὡς Σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ εἶναι Προαιώνιος».* Ὑποβιβάζουν οὕτω τὴν Θεαρχικὴν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν τάξιν τῶν κτισμάτων. Μόνον τὰ κτίσματα μποροῦν νὰ εἶναι ὡς σχέδια εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος Χριστός. Συντάσσονται μετὰ τοῦ Ἀρείου καὶ ἀντιτάσσονται πρὸς σύμπασαν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ τὴν ὁμολογοῦσαν, ***«Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι᾿ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο»*** (Ιερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως).

-Πιστεύουν ὅτι ἡ διατύπωσις «ὁ Χριστὸς εἶναι Προαιώνιος» εἶναι ἡ ρίζα τῆς οἰκουμενιστικῆς θεωρίας. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅμως δὲν διεκήρυξε ποτὲ αὐτὴν τὴν Ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Προαιώνιος, Ἀλήθειαν Εὐαγγελικήν, κηρυσσομένην καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἀλλὰ διακηρύσσει ὅτι ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ἡ ὑπόστασίς Του, ὅπως τοῦ Βούδδα, τοῦ Κομφουκίου καὶ τοῦ Μωάμεθ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκει ὅτι εἶναι προαιώνιος: ***«καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί»*** (Ἰωάν. ΙΖ΄ 5)· ***«ἐθεώ-***

ρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» (Λουκ. Ι΄ 18)· *«πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί»* (Ἰωάν. Η΄ 58)· *«ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἕν ἐσμέν»* (Ἰωάν. Ι΄ 30)· *«ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί»* (Ἰωάν. ΙΔ΄ 10 & 11)· *«ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα»* (Ἰωάν. ΙΔ΄ 9). *«Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»* (Ἰωάν. ΙΗ΄ 36), *«καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί»* (Ἰωάν. ΙΖ΄ 16). Παρομοίως καὶ ἀλλοῦ τοῦτο βεβαιώνει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας πολλάκις ψάλλει *«Ἄναρχε Σῶτερ, Χριστὲ ὁ Θεός»* (π.χ. Στιχηρὸν Ἑσπερινοῦ Μεταμορφώσεως).

-Πιστεύουν ὅτι *«ὅσοι λέγουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι προαιώνιος, κάνουν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν του Προαιώνιον».* Κατὰ τὴν ἰδίαν λογικήν, ὅταν οἱ ἴδιοι λέγουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι προαιώνιος, τότε κάνουν καὶ τὴν Θεϊκήν Του φύσιν ΜΗ Προαιώνιον, ἡ ὁποία ὅμως **εἶναι** Προαιώνιος. **Βεβαίως τὸ ὄνομα «Χριστός», κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, δὲν εἶναι ὄνομα φύσεως ἀλλὰ προσώπου, δὲν ἀποδίδεται οὔτε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οὔτε εἰς τὴν Θεϊκὴν φύσιν, ἀλλὰ εἰς τὸ Πρόσωπον,** ὅπερ ἔστι προαιωνίως Γεννητὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ χρόνῳ ἄναρχον καὶ Ἀναλλοίωτον. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς βεβαιώνει: ***«Τὸ δὲ «Χριστὸς» ὄνομα τῆς Ὑποστάσεως λέγομεν», καὶ οὐ τῆς φύσεως, ὡς οἱ Αἱρετικοὶ λέγουσι*** (P.G. 94, 989A καὶ 1469D). Ταὐτὸν καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διδάσκει κατὰ τὸν Λεόντιον: ***«Κοινῶς παρὰ πάντων ὡμολόγηται τὸ «ἄνθρωπος» ὄνομα τὴν φύσιν δηλοῦν, τὸ δὲ «Παῦλος» ἢ «Πέτρος» τὴν ὑπόστασιν· κατὰ δὲ τὸν μακάριον Κύριλλον, τὸ «Χριστὸς» ὄνομα οὔτε δύναμιν ὅρου ἔχει, οὔτε τήν τινος***

οὐσίαν δηλοῖ.... τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν διδάσκαλον (Κύριλλον), οὐ φύσιν δηλοῦντος, ἀλλ᾽ Ὑπόστασιν» (P.G. 86b, 1912A). Ἡ δὲ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀληθῶς Προαιώνιος: ***«Οὐκοῦν, εἰ μή ἐστιν ἕτερος παρὰ τὸν ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγον, ὁ ἐκ σπέρματος τοῦ Δαβίδ, λεγέσθω καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ»*** (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 75, 1309B). ***«Εἰ δὲ δή τις λέγοι καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τἀληθοῦς, εἴπερ ἐστὶν Εἷς Υἱὸς καὶ Κύριος, ὁ Προαιώνιος Λόγος, τὴν ἐν ἐσχάτοις τοῦ αἰῶνος καιροῖς κατὰ σάρκα ἐκ γυναικὸς ὑπομείνας γέννησιν. Ὅτι δὲ ΟΥΚ ΗΛΛΟΙΩΤΑΙ γεγονὼς ἄνθρωπος καθ᾽ ἡμᾶς ὁ Λόγος, διαμεμήνυκε λέγων ὁ Πνευματοφόρος [Ἀπόστολος Παῦλος], Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»*** (P.G. 75, 1309B-C). ***«Οἶδα ΧΡΙΣΤΟΝ ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, καὶ οἶδα ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΟΝΤΑ»*** (Ἅγιος Χρυσόστομος, P.G. 50, 818). ***«Εἰ καὶ ἐκ Μαρίας ὑπάρχεις βρέφος, ἀλλ᾽ οἶδά σε Θεὸν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ»*** (Ἰδιόμελον Ὄρθρου Ἑορτῆς Θεοφανείων). ***«Τῆς αὐτοαληθείας ΧΡΙΣΤΟΥ, ὃς Θεὸς ὢν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ»*** (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Περὶ Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Λόγος Α΄, Ε.Π.Ε. 1, σελ. 74). ***«Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ὢν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ»*** (Ἀποκ. Α΄ 8).

-Πιστεύουν ὅτι ***«τὴν Ἐκκλησίαν τὴν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς, καίτοι ἡ Ἁγία Τριὰς ταυτουργεῖ».*** Συνεπῶς ὁ Χριστός, κατ᾽ αὐτούς, εἶναι ἕνα ἐξωαγιοτριαδικὸν πρόσωπον, μόνον ἄνθρωπος, καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεοσύστατος, ἀλλὰ ἀνθρωποσύστατος.

-Πιστεύουν ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς».*** Δι᾽ αὐτούς, ὁ Χριστὸς εἶναι ἕνα τέταρτον ἐξωαγιοτριαδικὸν πρόσωπον καὶ ὄχι τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος· Κεφαλὴ δὲ τῆς Ἐκκλησίας δι᾽ αὐτοὺς δὲν εἶναι ὁ Θεός. Δηλαδή, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὀργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος, χωρὶς Θεόν. **Βγάζουν τὴν Ἁγία Τριάδα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.** ΕΠΕΙΔΗ ὅμως ὁ Χριστὸς εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἶναι Κεφαλὴ κατ᾽ Ἐνέργειαν καὶ κατὰ Χάριν, ἡ δὲ Ἐνέργεια καὶ Χάρις πηγάζει ἐκ τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, **ταυτουργεῖ γὰρ ἡ Τριάς,** ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ μόνος ὁ Χριστός, χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν ἄλλων δύο Θεαρχικῶν Ὑποστάσεων, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ταυτουργεῖ ἡ Τριὰς κατὰ τὸ Δόγμα τῆς **Ἀλληλοπεριχωρίσεως**, τῆς **Μιᾶς Οὐσίας**, τῆς **Μιᾶς Θελήσεως**, καὶ τῆς **Μιᾶς Ἐνεργείας** τῆς Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Ἁγίας Τριάδος.

-Πιστεύουν ὅτι *«δὲν πρέπει νὰ ἀφήσουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ περάσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος».* Κατ᾽ αὐτούς, **ὁ Χριστὸς εἶναι ἀντίπαλος τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας των, μὴ τυχὸν καὶ τοῦ πάρει ἡ Ἁγία Τριὰς τὴν Ἐκκλησίαν!!! Δαιμονικὸν τὸ φρόνημά των καὶ ὄχι ἁπλῶς Αἱρετικόν.**

-Πιστεύουν ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὁ Θεὸς Λόγος, ἀλλὰ ὁ σταυρωθεὶς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός».*** **Δι᾽ αὐτοὺς εἶναι ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστὸς καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Θεὸς Λόγος.** Εἶναι λοιπὸν Νεστοριανοί. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν διαφοροποιεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ τὸν Θεὸν Λόγον, ἀλλὰ μαρτυρεῖ καὶ κηρύσσει Αὐτὸν Ἀληθῶς ὡς τὸ **ἴδιον** πρόσωπον, ρητῶς μᾶς διδάσκει ὅτι **ὁ Υἱὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ**

τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας: ***«Εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ... ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ μετέστησεν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ... ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα... καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καὶ αὐτός ἐστιν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ, τῆς Ἐκκλησίας»*** (Κολ. Α΄ 12-18).

-Πιστεύουν ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Κεφαλὴ καμμίας Ἐκκλησίας».*** Κατ᾽ αὐτούς, ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν εἶναι Θεός. Ποῖος, ἄραγε, εἶναι ὁ Πατὴρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ πότε; Οἱ Αἱρετικοὶ εἶναι τελικῶς καὶ παράφρονες.

-Πιστεύουν ὅτι ***«ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι Θεϊκή».*** Ἄρα, δι᾽ αὐτούς, ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ΔΕΝ εἶναι Θεός. Δηλαδή, ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνθρωπίνη, καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὀργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος· δὲν κυβερνᾶται Θεϊκῶς, ἀλλὰ ἀνθρωπίνως. Δὲν δέχονται ὅτι εἶναι Θεϊκὴ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, διότι, ὅπως λέγουν, ***«ἐὰν δεχθοῦμε ὅτι εἶναι Θεϊκὴ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τότε πᾶμε στὴν Ἁγία Τριάδα».*** Οἱ μὴ δεχόμενοι ὅμως τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δέχονται οὔτε καὶ τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλήν, διότι **ὁ Χριστὸς εἶναι Εἷς τῆς Ἀδιαιρέτου καὶ Ταυτουργούσης Ἁγίας Τριάδος.** Αὐτοὶ τελικῶς **δὲν ἀνήκουν** εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· **δὲν εἶναι Χριστιανοί**· ὁμιλοῦν δι᾽ **ἄλλον** Χριστόν.

-Πιστεύουν ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ».*** Δηλαδή, πιστεύουν: **α)** ὅτι ἡ Κεφαλὴ

τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι πρόσωπον, δὲν εἶναι τὸ Θεαρχικὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, **β)** ὅτι ἡ φύσις ἐνεργεῖ ἀπροσώπως, ἢ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐθυπόστατος καὶ ὄχι ἐνυπόστατος εἰς τὴν ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ **γ)** ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὀργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος. Αὐτὴ εἶναι Δαιμονικὴ θεωρία!

-Πιστεύουν ὅτι *ἡ Ἐκκλησία, ὡς Κεφαλὴ καὶ Σῶμα, εἶναι κτιστή.* Δηλαδή, κατ᾽ αὐτούς, δὲν εἶναι κτιστὰ μόνον τὰ μέλη τοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐνέργειά της ἡ συνέχουσα τὰ μέλη εἰς Σῶμα Ἓν καὶ εἰς κοινωνίαν μετὰ τῆς Κεφαλῆς. **Συνεπῶς, ἀφοῦ κατὰ τὴν θεωρίαν των ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει Ἄκτιστον Κεφαλήν, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἁπλῶς μία ὁμὰς ἀνθρώπων: δὲν ἔχει τὴν Ἄκτιστον Θείαν Χάριν νὰ τοὺς ἑνώνῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μετ᾽ ἀλλήλων, δὲν εἶναι κάτοχος καὶ πάροχος τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν, δὲν εἶναι Οἶκος Θεοῦ, δὲν ἁγιάζει, δὲν σώζει, δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὀργανισμός, ἀλλὰ εἶναι μόνον ἀνθρώπινος. Δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχει Θεόν. Εἶναι ΑΘΕΟΣ.**

-Πιστεύουν ὅτι *«τὰ περὶ Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων κ.λπ. εἶναι πλάνες».* Δηλαδή, οἱ Προπάτορες Ἀδὰμ καὶ Εὔα δὲν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ πρὸ τῆς Πτώσεως· δὲν ἦσαν **κατὰ Χάριν** ἡνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀντίθετον ὅμως ἀληθεύει: Ὁ Παράδεισος ἦτο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. ***«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ΚΕΦΑΛΗ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ἐν ΕΔΕΜ, ἦν τὸ κέντρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατριαρχῶν...»*** (Ἅγιος Νεκτάριος, *Μελέται Δύο,* σελ. 18). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ ***Παναρίῳ,*** λόγον ποιούμενος περὶ Ἐκκλησίας, ἐν τέλει αὐτοῦ λέγει: ***«νῦν δὲ Πρώτην οὖσαν καὶ***

Χριστῷ συνημμένην Ἁγίαν Νύμφην [τὴν Ἐκκλησίαν]*... ἥτις ἐστὶ σὺν τῷ Ἀδάμ πεπλασμένη, καὶ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ Ἀβραὰμ Πατριάρχαις κεκηρυγμένη ... ἐν Χριστῷ δὲ ἀναδειχθεῖσα»* (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, P.G. 42, 772D). *«Ἡ νῦν Πίστις ἐμπολιτευομένη ἐν τῇ ἄρτι Ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀπ᾽ ἀρχῆς οὖσα, καὶ ὕστερον πάλιν ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙΣΑ. Τῷ γὰρ βουλομένῳ φιλαλήθως ἰδεῖν, ἀρχὴ πάντων ἐστὶν ἡ Καθολικὴ καὶ Ἁγία Ἐκκλησία ἐξ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ»* (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, P.G. 41, 181B).

-Πιστεύουν ὅτι ***«ὅποιος φρονεῖ ὅτι ὑπῆρχεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ πρὸ Χριστοῦ εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου».*** Κατ᾽ αὐτούς, δηλαδή, ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦσαν ἐκτὸς Ἐκκλησίας, καίτοι **τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησε διὰ τῶν Προφητῶν,** καίτοι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι **Θεόπνευστος,** καίτοι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρεται **96** φορὰς εἰς τὴν **Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὑψίστου.** Ἡ διακήρυξις αὐτὴ τῶν Ἐκκλησιομάχων ἀποτελεῖ συκοφαντίαν, βλασφημίαν καὶ Αἵρεσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν Αὐτῇ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δὲν ἐκτίσθη τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλ᾽ ἔστι σὺν τῷ Ἀδὰμ καὶ πρὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων,** ὡς ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἀπεριφράστως διδάσκει: *«Ἡ Ἁγία Καθολικὴ Ἐκκλησία, καὶ Χριστιανισμὸς ὄντως ὠνομασμένος ἀπαρχῆς, καὶ σὺν τῷ Ἀδὰμ καὶ ΠΡΟ τοῦ Ἀδάμ, καὶ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ σὺν Χριστῷ θελήματι τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μετὰ πάντων τῶν κατὰ γενεὰν Θεῷ εὐαρεστησάντων πιστευόμενος, καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ ἐν κόσμῳ σαφῶς ἀποκαλυφθείς...»* (P.G. 42, 784 C-D). Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς δὲν ἔχομε τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλη-

σίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν μεγαλειώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ **ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ** τῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. ***«Ὥστε, ἀδελφοί, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ ΠΑΤΡΟΣ ἡμῶν ΘΕΟΥ ἐσόμεθα ἐκ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ΠΡΩΤΗΣ τῆς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, τῆς ΠΡΟ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ ΕΚΤΙΣΜΕΝΗΣ... καὶ τὰ βιβλία τῶν Προφητῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΟΥ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛ᾽ ΑΝΩΘΕΝ, ΗΝ ΓΑΡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ, ΩΣ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΗΜΩΝ ἐφανερώθη δὲ ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἵνα ἡμᾶς σώσῃ, ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΟΥΣΑ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΤΗ͂ ΣΑΡΚΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ...»*** (Ἅγιος Κλήμης Ρώμης, Ἐπιστολὴ Β΄ Πρὸς Κορινθίους, ΙΔ΄). Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸν Ἡμεροδείκτην τοῦ **1974,** ἀκολουθοῦσα τὴν ***Ὀρθόδοξον Κατήχησιν*** τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας Πλάτωνος, **1765,** διδάσκει ὅτι ***«ἔχει ἡ Ὀρθόδοξος Εὐαγγελικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀρχὴν τοῦ κόσμου»*** (Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ***Ἡμεροδείκτης 1974,*** σελ. 67), καὶ ***«ἡ Ἀποστολικὴ δὲ πάλιν Ἐκκλησία ἦτο ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς Πίστεως»*** (αὐτόθι), καὶ ὅτι ***«ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐθεμελιώθη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.... Εἶναι Μία μόνη Ἐκκλησία· διότι ἦτο πάντοτε Μία μόνη ἡ Πίστις, Εἷς μόνος Θεμέλιος τῆς Πίστεως, Μία μόνη Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός»*** (αὐτόθι, σελ. 64).

-Οἱ αἱρετικοὶ αὐτοὶ Θεομάχοι κατηγοροῦν τοὺς Ὀρθοδόξους ὅτι ***«βγάζουν τὸν Χριστὸν ἀπὸ Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ βάζουν τὴν Ἁγία Τριάδα».*** Δηλαδή, κατ᾽ αὐτούς, ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Εἷς, ἀλλὰ τέταρτον ἐξωαγιοτριαδικὸν πρόσωπον. **Οἱ Ὀρθόδοξοι ὅμως δὲν πι-**

στεύομεν εἰς ἐξωαγιοτριαδικὸν Χριστόν, οὔτε βγάζομε τὸν Χριστὸν ἀπὸ Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας. Χριστὸς ὁ Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Εἷς, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος Ἁγίου, **ἐν Μιᾷ Θελήσει καὶ Μιᾷ Ἐνεργείᾳ,** ἤγουν **ἐν Ταυτουργίᾳ,** ἔστι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας **κατὰ Χάριν. Δὲν εἶναι καθ᾽ ὑπόστασιν** Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός, ἀλλὰ **κατ᾽ Ἐνέργειαν τὴν Ἄκτιστον καὶ Χάριν. Οὔτε εἶναι ὑποστατικὸν ἰδίωμα** τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ **Θεῖον αὔχημα καὶ αἰτία Θείας Δόξης. Δὲν εἴμεθα φυσικῶς ἡνωμένοι μὲ τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας,** ἀλλὰ **κατὰ Χάριν. Ἔργον δὲ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Χάρις. Ἔργον Πατρὸς ἡ Ἐκκλησία, ἐν Υἱῷ συντελούμενον, δι᾽ Ἁγίου Πνεύματος.** Ταύτην τὴν Ἀλήθειαν ἡ συγχορδία τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐτράνωσεν: ***«Ὅπου γὰρ ἂν μία τῆς Τριάδος ὑπόστασις παρῇ, πᾶσα πάρεστιν ἡ Τριάς· ἀδιασπάτως γὰρ ἔχει πρὸς ἑαυτήν, καὶ ἥνωται μετ᾽ ἀκριβείας ἁπάσης»*** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 60, 519). ***«Πᾶσα μὲν Δημιουργία καὶ πᾶσα Πρᾶξις, ἣν ἐνεργεῖν λέγεται Μία τῶν Ὑποστάσεων τῶν Θεαρχικῶν, ΚΟΙΝΟΝ ΕΡΓΟΝ ἐστὶ καὶ τῶν ἄλλων»*** (Μέγας Φώτιος, P.G. 101, 929C). ***«Δῆλον ὅτι τῆς ΑΓΙΑΣ τε καὶ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ, ὡς Ἓν νοεῖσθαι τὸ σύμπαν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΩΜΑ»*** (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 74, 557A). ***«Ὡς ὄντες λίθοι ΝΑΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ὕψη διὰ τῆς μηχανῆς ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὅς ἐστι Σταυρός, σχοίνῳ χρώμενοι τῷ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΤΩ ΑΓΙΩ»*** (Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, P.G. 5, 652B).

Ἐκτὸς αὐτῶν, ἐκήρυξαν καὶ πολλὰς ἄλλας παρεμφερεῖς παρανοϊκάς, φρενοβλαβεῖς καὶ σχιζοφρενικὰς Αἱρέσεις, τὰς

ὁποίας μόνον ὁ Ἀντίχριστος καὶ οἱ πρόδρομοί του θὰ διακηρύξουν. Μὲ αὐτὰς τὰς Αἱρέσεις, **ἀλλοιώνουν τὴν Ἁγίαν Τριάδα, διαταράσσουν τὰς ἐνδοαγιοτριαδικὰς σχέσεις, ἀποκεφαλίζουν τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀποξενώνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀπογυμνώνουν τῆς Ἀκτίστου Θείας Χάριτος.**

Μὲ αὐτὰς τὰς **Θεομάχους Αἱρέσεις** ὡς φρόνημα, ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος προέβη εἰς **Πραξικόπημα καὶ Σχίσμα. Ὅλως παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς,** παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὸν Δεκέμβριον τοῦ **2002** καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ **2003,** ἐτέλεσε μόνος του χειροτονίας ἐπισκόπων, ἀγνοῶν τὸν Ὀρθόδοξον συνεπίσκοπόν του Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον, παραβαίνων σωρείαν Ἱερῶν Κανόνων.

Αἱ ἀνωτέρω Αἱρέσεις, οἱ Ἀρχιαιρεσιάρχαι, καὶ τὸ Πραξικόπημα τῶν χειροτονιῶν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου **Κατεδικάσθησαν καὶ Ἀναθεματίσθησαν** ὑπὸ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου διὰ τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου τῆς **3ης Μαρτίου τοῦ 2003,** Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁπότε καὶ **τὰ Αἱρετικὰ συγγράμματα κατεδικάσθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ αἰώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας τῆς Ἑλλάδος.**

Ὅσοι εὑρίσκονται εἰς πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν διαδόχων τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου εὑρίσκονται ἐκτὸς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Αἵρεσιν καὶ εἰς τὸ Ἀνάθεμα. **Πᾶσα πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία ἢ συμπροσευχὴ μετ᾽ αὐτῶν καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς ἀποτελεῖ ἀπώλειαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ ἀπαγορεύεται.**

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πιστεύω, προσκυνῶ καὶ λατρεύω ΕΝΑ ΘΕΟΝ, ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ, ΠΑΤΕΡΑ, ΥΙΟΝ καὶ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, Τριάδα Ὁμοούσιον, Ἀδιαίρετον, Ἀχώριστον καὶ Ἀναλλοίωτον.

Συνομολογῶ μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων ὅτι πιστεύω καὶ φρονῶ βεβαίως καὶ ἀναμφιβόλως εἰς **ὅ,τι φρονεῖ καὶ πιστεύει ἡ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ**, καὶ **ὅ,τι Καταδικάζει καὶ Ἀναθεματίζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ**, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως.

Ἡμεῖς τηροῦμεν καὶ κρατοῦμεν Ἅπαντα τὰ Θεόπνευστα Ὀρθόδοξα ΔΟΓΜΑΤΑ καὶ τὰς Ἱερὰς ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

«Ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσιν.... οὓς μὲν τῷ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙ παραπέμπουσι, καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν· οὓς δὲ τῇ ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΙ, καὶ ἡμεῖς καθαιροῦμεν· οὓς δὲ τῷ ΑΦΟΡΙΣΜῼ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν· οὓς δὲ ΕΠΙΤΙΜΙῼ παραδιδόασι, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν...» (Α΄ Κανὼν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Ὡς ἐκ τούτου:

Τοὺς ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ, Καινοτόμους Νεωτεριστάς, Σχισματοαιρετικοὺς Οἰκουμενιστάς, **τοὺς ἐμπίπτοντας** εἰς τὴν Καταδίκην καὶ τὸν Ἀναθεματισμὸν τῶν Ἁγίων καὶ Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν **1583,**

1587, 1593, 1848 καὶ ἄλλοτε, **Ἀναθεματίζομεν**. **ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς ΦΛΩΡΙΝΟΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΥΣ, τοὺς Οὐνίτας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, **τοὺς ἕλκοντας** τὰς χειροτονίας καὶ τὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων των ἀπὸ Σχισματικοὺς καὶ Νεοημερολογίτας καὶ Λατινόφρονας Αἱρετικούς, **τοὺς πιστεύοντας** ὅτι ***ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ κοινωνοῦσαι αὐτῇ εἶναι Ὀρθόδοξοι, ἔχουσαι Χάριν Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰ Μυστήριά των καὶ παρέχουσαι Σωτηρίαν,*** ὡς φύσει καὶ οὐσίᾳ ὁμαίμονας τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ ὡς Σχισματικούς, **Ἀναθεματίζομεν**. **ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΥΣ, τοὺς συγχρόνους Αἱρετικούς, **τοὺς ἀρνουμένους** τὴν εἰκονογράφησιν τῶν Θεοφανειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἤτοι, τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, **τοὺς μὴ δεχομένους** τὴν Συμβολικὴν Εἰκόνισιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤτοι, τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ὡς Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ Υἱοῦ ὡς ἐσαρκώθη καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἴδει Περιστερᾶς, ἀπορρίπτοντας οὕτω ὡς ὁ Αἱρετικὸς Βαρλαὰμ τὰς Ἀκτίστους Ἐνεργείας διὰ τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται Συμβολικῶς ὁ Θεός, **τοὺς χαρακτηρίζοντας** τὰς μὲν εἰκόνας αὐτὰς ***Αἱρετικὰς καὶ Εἴδωλα,*** τοὺς δὲ προσκυνοῦντας αὐτὰς ***Αἱρετικούς, Λατινόφρονας, Εἰδωλολάτρας καὶ Παγανιστάς,*** **τοὺς μὴ δεχομένους** τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Σωματικῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ***ὡς δῆθεν Λατινικῆς, Αἱρετικῆς καὶ Ἀντιευαγγελικῆς,*** **τοὺς συκοφαντοῦντας** τὴν ἐκ Τάφου Σωματικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὡς ***«ὑποθετικὸν γεγονός»*** καὶ αὐθαδιάζοντας ὅτι οὐδεὶς εἶδε τὸν Χρι-

στὸν ἐγειρόμενον ἐκ τοῦ Τάφου, ἀντ᾽ αὐτῆς δὲ **δεχομένους** ***ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς Ἅδου Κάθοδον,*** καίτοι ἐν τῷ Ἅδῃ πάλιν οὐδεὶς εἶδεν Αὐτόν, καὶ **κηρύσσοντας** τὴν βλασφημίαν ὅτι ***ἀνέστη ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Ἅδου,*** ὡς νὰ εἶχεν ἀποθάνει καίτοι ἦτο ΤΕΘΕΩΜΕΝΗ, **τοὺς εἰκονίζοντας** ***τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ λουτροῦ καὶ μαιῶν,*** καταργοῦντας οὕτω τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου (ἀντιτιθεμένους εἰς τὸν **79ον** Κανόνα τῆς Πενθέκτης), **τοὺς μὴ δεχομένους** ***νὰ εἰκονίζεται εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἡ Παναγία,*** καίτοι ἦτο παροῦσα εἰς τὸ Ὑπερῷον κατὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Πράξ. Α΄ 14), **τοὺς μὴ εἰκονίζοντας** ***τοὺς 12 ἐκλελεγμένους Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν*** καὶ προσθέτοντας ἄλλους, παραποιοῦντες τὴν Εὐαγγελικὴν Ἱστορίαν, **τοὺς χαρακτηρίζοντας** ***τὰς μὴ Βυζαντινὰς εἰκόνας Αἱρετικὰς καὶ «κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου»,*** **τοὺς κηρύττοντας** ὅτι ***αἱ κλασσικαὶ εἰκόνες εἰκονίζουν τὸν Χριστὸν μόνον ὡς ἄνθρωπον, ἐνῶ αἱ Βυζαντιναὶ ὡς Θεάνθρωπον,*** δεχόμενοι δηλαδὴ τὴν αἵρεσιν ὅτι εἰκονίζεται ἡ Θεϊκὴ Φύσις, **τοὺς φρονοῦντας** ὅτι ***ὅσοι εἰκονίζουν τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Κλασσικὴν τέχνην τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὴν Θεότητά του καὶ γίνονται Αἱρετικοὶ Νεστοριανοί,*** **τοὺς δογματίζοντας** ὅτι ***«ἐκτὸς τῆς σαρκώσεως οὐδεμία εἰκόνισις ἐπιτρέπεται»,*** **τοὺς διδάσκοντας** πῶς ***«ὅ,τι δὲν ἔχει ὑλικὸν πρωτότυπον δὲν εἰκονίζεται, ἀλλ᾽ εἶναι εἴδωλον ἢ εἰκὼν αὐτοῦ»,*** καὶ ἄλλα παρεμφερῆ Αἱρετικά, φρενο -

βλαβῆ καὶ παρανοϊκά, **ὡς Εἰκονομάχους, Ἐκκλησιομάχους, Χριστομάχους καὶ Θεομάχους, Ἀναθεματίζομεν.** ΑΝΑΘΕΜΑ.

Τοὺς ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΣ, τοὺς συγχρόνους Αἱρετικούς, **τοὺς πιστεύοντας** ὅτι ***ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ΔΕΝ εἶναι Θεϊκή,*** ὡς νὰ μὴν ἦτο Θεὸς ὁ Χριστός, ὡς νὰ μὴν ἦτο ὁ Θεὸς Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς νὰ μὴν ἦτο τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, καὶ στεροῦντας τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀκτίστων Θεϊκῶν Ἐνεργειῶν αἱ ὁποῖαι μόνον ἐκ Θεϊκῆς Κεφαλῆς δύνανται νὰ πηγάσουν καὶ νὰ τὴν ἁγιάσουν, **τοὺς πιστεύοντας** ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς»,*** ὡς νὰ μὴν εἶναι ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Χριστός, καὶ ἡ Ἐκκλησία Του νὰ μὴν εἶναι ἡ Εὐλογημένη Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, **τοὺς πρεσβεύοντας** ὅτι ***«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀν - θρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τὸ Θεαρχικὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ»,*** **τοὺς κηρύσσοντας** ὅτι ***Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ὁ Ἄκτιστος καὶ Ἄναρχος Λόγος,*** **τοὺς διδάσκοντας** ὅτι ***ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Κεφαλὴ καμμίας Ἐκκλησίας,*** **τοὺς ἰσχυριζομένους** ὅτι ***εἶναι «ἐκ τοῦ Διαβόλου» ὅσοι πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε πρὸ Χριστοῦ,*** Ἀναθεματίζομεν. ΑΝΑΘΕΜΑ.

Τοὺς ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΥΣ, τοὺς συγχρόνους Αἱρετικούς, **τοὺς πιστεύοντας** ὅτι ***ἀλλοιώθηκε καὶ διαφοροποιήθηκε κατὰ τὴν Σάρκωσιν ἡ Θεαρχικὴ Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ,*** **τοὺς κηρύττοντας** ὅτι

κατὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἔπαθε τροπήν, ἀλλοίωσιν καὶ διαφοροποίησιν τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ, ὅπως ἐκήρυττεν ὁ Ἄρειος, τοιουτοτρόπως κατάγοντες τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ εἰς τάξιν κτίσματος, μετατρέποντες τὴν ΤΡΙΑΔΑ εἰς ΔΥΑΔΑ καὶ καθιστῶντες ΤΡΕΠΤΟΝ καὶ ΑΛΛΟΙΩΤΟΝ τὸν ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ, **Ἀναθεματίζομεν. ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς **ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥΣ**, τοὺς συγχρόνους Αἱρετικούς, **τοὺς διδάσκοντας** ὅτι *τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ εἶναι Προαιώνιον καὶ Ἄναρχον, παρὰ μόνον ὡς Σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως ὅπως τὰ κτίσματα,* **τοὺς κηρύσσοντας** τὴν Αἵρεσιν τοῦ Νεστορίου ὅτι *εἶναι ΑΛΛΟΣ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστός*, **τοὺς πιστεύοντας** ὅτι *τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι Διπλοῦν καὶ ὄχι Ἁπλοῦν,* **τοὺς διαστρέφοντας** τὴν Ἀλήθειαν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Βλασφημίαν ὅτι *«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς»,* ἐμπιπτόντων οὕτω αὐτῶν εἰς σωρείαν Αἱρέσεων, ἤτοι, ἀρνουμένων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος, διασπώντων τὴν ΕΝΟΤΗΤΑ καὶ ΤΑΥΤΟΥΡΓΙΑΝ τῆς Ἁγίας Τριάδος, διαταρασσόντων τὰς ἐνδοαγιοτριαδικὰς σχέσεις, καὶ ἐμφανιζόντων τὸν Χριστὸν ἐνεργοῦντα ὡς ἓν ἄλλο ξένον πρόσωπον, τέταρτον, ἐξωαγιοτριαδικόν, **Ἀναθεματίζομεν. ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς **ΘΕΟΜΑΧΟΥΣ**, τοὺς συγχρόνους Αἱρετικούς, **τοὺς φρονοῦντας** ὅλα τὰ ἀνωτέρω, **τοὺς ἀρνουμένους** ὅτι ἡ Ἁγία Τριὰς σώζει, λέγοντας ὅτι *ἡ Ἐκκλησία σώζει ποὺ ἔχει σάρκα καὶ αἷμα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ἡ Ἁγία Τριάς,* **τοὺς κηρύσσοντας** ὅτι *τὴν Ἐκκλησίαν τὴν οἰ-*

κοδόμησεν ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς, καίτοι ἡ Ἁγία Τριὰς ταυτουργεῖ, ὅτι ***ΔΕΝ θὰ ἀφήσουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ νὰ περάσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος,*** ὅτι ***τὴν Ἐκκλησίαν τὴν κυβερνᾶ ὁ Χριστὸς καὶ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς,*** καὶ ὅτι ***ΔΕΝ Βασιλεύει ἡ Ἁγία Τριὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ,*** καθὼς καὶ ἄλλα παρεμφερῆ Αἱρετικὰ καὶ φρενοβλαβῆ, **Ἀναθεματίζομεν. ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς Ἀντιχρίστους Παναιρετικοὺς ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΣ, τοὺς πρεσβεύοντας ***τὴν Συγκρητιστικὴν Θεωρίαν τῶν Κλάδων (BRANCH THEORY)*** -- κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σήμερον δὲν εἶναι Μία, ἀλλὰ ἔχει διαιρεθῆ εἰς διαφόρους Ὁμολογίας–Ἐκκλησίας ἢ Κλάδους, ἕκαστος τῶν ὁποίων κατέχει μέρος μόνον τῆς Ἀληθείας καὶ οὐδεὶς κατέχει ὅλην τὴν Ἀλήθειαν, καὶ μόνον ὅταν ἐπανενωθοῦν ὅλοι οἱ Κλάδοι, ὅπερ ἀπεργάζεται τὸ Σατανοκίνητον ***Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν,*** θὰ ἀπαρτισθῇ πάλιν ἡ Μία Ἐκκλησία--**τοὺς ἀρνουμένους** δηλαδὴ τὴν ὕπαρξιν τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐναντιουμένους εἰς τὴν Αὐτοαλήθειαν τὸν Χριστόν, τὸν ἐπαγγειλάμενον, ***«καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»*** (Ματθ. ΙΣΤ΄ 18) καὶ ***«ἰδοὺ ἐγὼ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»*** (Ματθ. ΚΗ΄ 20) **Ἀναθεματίζομεν. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

Τοὺς δὲ Αἱρετικοὺς Παπικούς, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, Νεστοριανούς, τοὺς λάτρεις τοῦ Ἑωσφόρου καὶ Σατανᾶ Ἑβραιοσιωνιστὰς καὶ Μασόνους, τοὺς Εἰδωλολάτρας καὶ τοὺς Ἀθέους, πᾶσαν ΑΙΡΕΣΙΝ καὶ τὴν ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΤΙΚΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΝ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗ-

ΣΚΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, Ἀναθεματίζομεν. ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

«Ὅλοις τοῖς Αἱρετικοῖς, ΑΝΑΘΕΜΑ» (Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος).[1]

«Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ Νομοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν, ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προσθέτοντάς τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ» (αὐτόθι).[2]

«Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν, καὶ τὴν Διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων καὶ Ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ πραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ΑΝΑΘΕΜΑ» (αὐτόθι).[3]

«Εἴ τις πᾶσαν Παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω» (αὐτόθι).[4]

«Κρατῶμεν τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὀρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ᾽ αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἥντιναοῦν, καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι, ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἑκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ, διὰ τὸ Βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

»Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ Αἱρέσει ἢ Σχίσματι, ἑκουσίως ἐνεδύθησαν, κατὰ τὸν Ψαλμῳδὸν «κατάραν ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. ΡΗ΄ 17), *κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε Κληρικοί, κἂν τε λαϊκοὶ ἔτυχον εἶναι, «κἂν Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ᾽ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω»* (Γαλ. Α΄ 8).[5]

Ὑπόσχομαι εἰς τὴν **ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ, ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΚΑΙ ΖΩΑΡΧΙΚΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ, τὸν ΕΝΑ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ,** ὅτι θὰ διακρατήσω Ἀπαραχάρακτον, Ἀνόθευτον καὶ Ἀναλλοίωτον τὴν Ἱερὰν ταύτην **Ὁμολογίαν Ὀρθοδόξου Πίστεως** τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων καὶ Θεοπνεύστων Ἀποστόλων ἕως ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, μὲ τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πρεσβείαις τῆς Πανυπερευλογημένης Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων, τοῦ Τιμίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. **ΑΜΗΝ.**

---

(1) Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Πράξις Η΄ (***Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,*** τ. Γ΄, στήλη 383/883, ἔκδοσις Καλύβης Τιμίου Προδρόμου, Σκήτη Ἁγίας Ἄννης, Ἅγιον Ὄρος, 1986).

(2, 4) Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Πράξ. Η΄ (***Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,*** τ. Γ΄, στήλη 383 καὶ 883).

(3) Ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (***Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων,*** τ. Γ΄, στήλη 406/906, ἔνθα ἀνωτέρω, καὶ *«Συνοδικὸν Κυριακῆς Ὀρθοδοξίας»* ***Τριώδιον***).

(5) Ἐγκύκλιος Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, Μάϊος 1848, σελ. 42-44, 49-50.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ, ΤΟ ΑΝΤΙΔΩΡΟΝ & ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ

Διὰ τὴν μετάληψιν τῶν Θείων καὶ Ἀχράντων Μυστηρίων ἀπαιτεῖται Ἐξομολόγησις καὶ κατὰ κανόνα Νηστεία μιᾶς ἑβδομάδος, ἤτοι, ἀποχὴ ἀπὸ κρέας, ἰχθύν, γαλακτοκομικὰ καὶ ὠὰ ἐπὶ **7** ἡμέρας καὶ ἀποχὴ ἀπὸ οἶνον καὶ ἔλαιον κατὰ τὰς **3** τελευταίας ἡμέρας (***Πηδάλιον,*** *Ὑποσημείωσις* **13ου** Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Ἐξαιρέσεις τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος διὰ μεγαλυτέραν ἢ μικροτέραν νηστείαν ἀποφασίζονται ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν λῆψιν Μεγάλου Ἁγιασμοῦ ὅταν δίδεται ἀντὶ Θείας Κοινωνίας.

Διὰ νὰ προσέλθῃ τις εἰς τὴν Θείαν Κοινωνίαν ἢ τὸν Μέγαν Ἁγιασμόν, πρέπει νὰ ἀπέχῃ πάσης βρώσεως καὶ πόσεως ἀπὸ τοῦ προηγηθέντος μεσονυκτίου καὶ νὰ ἔχουν μεσολαβήσει τοὐλάχιστον **10 ὧρες** ἀπὸ τὴν τελευταίαν λῆψιν αὐτῶν.

Ἐπίσης διὰ νὰ λάβῃ τις Ἀντίδωρον ἢ Μικρὸν Ἁγιασμόν, πρέπει νὰ ἀπέχῃ πάσης βρώσεως καὶ πόσεως ἀπὸ τοῦ προηγηθέντος μεσονυκτίου καὶ νὰ ἔχουν μεσολαβήσει τοὐλάχιστον **7 ὧρες** ἀπὸ τὴν τελευταίαν λῆψιν αὐτῶν.

Ὅποιος ἔλαβε τροφὴν ἢ πόσιν μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲν λαμβάνει τὰ ἀνωτέρω ἁγιάσματα, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχῃ μεσολαβήσει ὕπνος ἢ πολύωρον διάστημα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Τῶν ἀνωτέρω ἁγιασμάτων δὲν μετέχουν ἐπίσης οἱ μεθύοντες, καπνίζοντες, αἰσχρολογοῦντες, βλασφημοῦντες τὰ Θεῖα, ἀπωλέσαντες τὴν Ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἢ ἄλλως βαρέως ἁμαρτάνοντες. Ἐξυπακούεται ὅτι εἰς τοὺς Κακοδόξους δὲν δίδεται Θεία Κοινωνία, Μέγας Ἁγιασμὸς ἢ Ἀντίδωρον, παρὰ μόνον Μικρὸς Ἁγιασμὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελέσεώς του.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου μόνον κάθε Σάββατον καὶ Κυριακήν.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Κάθε Τρίτην καὶ Πέμπτην γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, κατὰ δὲ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν κατάλυσις ἰχθύος.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου μόνον κάθε Σάββατον καὶ Κυριακήν. Τῆς Μεταμορφώσεως, ὁποια - δήποτε ἡμέρα συμπέσῃ, γίνεται κατάλυσις ἰχθύος.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Κάθε Τρίτη καὶ Πέμπτη γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, κατὰ δὲ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν γίνεται κατάλυσις ἰχθύος. Διευκρίνισις: Κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰς τὴν νηστείαν αὐτήν, ὅσοι πρόκειται νὰ μεταλάβουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἀντιστοίχως, κατάλυσιν ἰχθύος κάνουν μόνον τὰ Σαββατοκύριακα ἀπὸ τῶν Εἰσοδίων μέχρι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, οὕτως ὥστε νὰ προετοιμάζωνται καταλλήλως διὰ τὸ Ἱερὸν Μυστήριον.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ

Γίνεται κάθε Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, καθὼς καὶ εἰς τὰς 5 Ἰανουαρίου, 29 Αὐγούστου, 14 Σεπτεμβρίου, 24 Δεκεμβρίου, ἐκτὸς ἐὰν τύχουν Σάββατον ἢ Κυριακήν, ὁπότε καταλύομεν οἶνον καὶ ἔλαιον. Ἐὰν τὴν Καθαράν ἢ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα τύχῃ ἑορτὴ Ἁγίου καταλύσιμος, δὲν καταλύομεν οἶνον καὶ ἔλαιον.

ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ ΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΑΙΟΥ
ΟΤΑΝ ΣΥΜΠΙΠΤΟΥΝ ΕΟΡΤΑΙ ΕΙΣ ΜΕΡΑΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἰανουάριος	11-16-17-18-20-22-25-27-30
Φεβρουάριος	8-10-11-17-24
Μάρτιος	9-26
Ἀπρίλιος	23-25-30
Μάϊος	2-8-15-21-25
Ἰούνιος	8-11-30
Ἰούλιος	1-2-17-20-22-25-26-27
Αὔγουστος	31
Σεπτέμβριος	1-6-9-13-20-23-26
Ὀκτώβριος	6-18-23-26
Νοέμβριος	1-8-12-13-16-25-30
Δεκέμβριος	4-5-6-9-12-15-17-20

ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ ΙΧΘΥΟΣ
ΟΤΑΝ ΣΥΜΠΙΠΤΟΥΝ ΕΟΡΤΑΙ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

• Ἰανουάριος 7 • Φεβρουάριος 2 • Μάρτιος 25 • Ἰούνιος 24, 29 • Αὔγουστος 6, 15 • Σεπτέμβριος 8 • Νοέμβριος 14, 21 • Τὴν Τετάρτην τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Τὴν Τετάρτην τῆς ἀποδόσεως τοῦ ΠΑΣΧΑ.
Ἂν ὁ Εὐαγγελισμὸς συμπέσῃ τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα γίνεται κατάλυσις ἰχθύος τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων.

ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ
ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΗΜΕΡΑΝ ΚΑΙ ΑΝ ΤΥΧῌ

Ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου ἕως 4 Ἰανουαρίου. Τὴν 6ην Ἰανουαρίου. Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἕως τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου. Ἀπὸ τῆς Ἀπόκρεω ἕως τῆς Τυροφάγου, πλὴν κρέατος. Τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου. Τὴν ἑβδομάδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰανουάριος

1 Περιτομὴ Ἰ. Χριστοῦ, **Μ. Βασιλείου**
2 Σιλβέστρου Ρώμ., Σεραφεὶμ Σαρὼφ
3 Μαλαχίου προφ., Γορδίου μάρτ.
4 Σύναξις **70** Ἀπ., Θεοκτίστου ὁσ.
5 Θεωνᾶ, Θεοπέμπτου, Συγκλητικῆς
6 Θεοφάνεια, Ρωμανοῦ ἱερομ.
7 **Σύναξις ἁγ. Ἰωάννου Προδρόμου**
8 Γεωργίου Χοζεβ. ὁσ.,Δομνίκης ὁσ.
9 Πολυεύκτου μ., Εὐστρατίου ὁσ.
10 Γρηγορίου Νύσσης, Δομετιανοῦ ἐπ.
11 Θεοδοσίου ὁσίου Κοινοβιάρχου
12 Τατιανῆς, Μερτίου & Πέτρου μ.
13 Ἑρμύλου κ.λπ. μ. Μαξίμου ὁσ. Καυσ.
14 Ἐν Σινᾷ & Ραϊθῷ μ., **(Ἀπόδ. Θεοφ.)**
15 Παύλου Θηβ., Ἰωάννου Καλυβίτου
16 Προσκύνησις ἁλύσεως ἀπ. Πέτρου
17 **Ἀντωνίου ὁσίου τοῦ μεγάλου**
18 **Ἀθανασίου & Κυρίλλου πατρ.Ἀλεξ.**
19 Μάρκου Εὐγενικοῦ, Μακαρίων ὁσ.
20 **Εὐθυμίου ὁσίου τοῦ Μεγάλου**
21 Μαξίμου ὁμολ., Νεοφύτου, Εὐγενίου
22 Τιμοθέου Ἀπ., Ἀναστασίου Πέρσου
23 Κλήμεντος μ., Διονυσίου ὁσ. Ὀλύμ.
24 Ξένης ὁσ., Βαβύλα μ., Ἑλλαδίου μ.
25 **Γρηγορίου Θεολ. Πατ. Κων/λεως**
26 Ξενοφῶντος & τῶν σὺν αὐτῷ
27 **Ἀνακ. λειψ. Ἰωάννου Χρυσοστ.**
28 Εὐφραὶμ & Ἰσαὰκ ὁσίων Σύρων
29 Ἀνακ. λειψ. Ἰγνατίου Θεοφόρου
30 **3 Ἱεραρχῶν (Βασ. Γρηγ. Χρυσ.)**
31 Κύρου & Ἰωάννου Ἀναργύρων

Φεβρουάριος

1 Τρύφωνος μ., Περπετούας μάρτ.
2 Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ
3 Συμεὼν Θεοδόχου, Ἄννης προφ.
4 Ἰσιδώρου Πηλουσ., Νικολάου ὁμολ.
5 Ἀγάθης μάρτ., Πολυεύκτου ἐπ.
6 Φωτίου Μεγ., Βουκόλου Σμύρνης
7 Παρθενίου ὁσ., Λουκᾶ ὁσ. Στειρίῳ
8 Θεοδώρου Στρατηλ., Ζαχαρίου Πρ.
9 Νικηφόρου μ., Μαρκέλλου μάρτ.
10 **Χαραλάμπους ἱερομ.,** Ζήνωνος
11 Βλασίου ἱερομ., Θεοδώρας Αὐγ.
12 Μελετίου Ἀντιοχ., Ἀντωνίου Κ/λεως
13 Ἀκύλλα & Πρισκίλλης Ἀποστόλων
14 Αὐξεντίου,Ἀβραάμ,Μάρωνοςὁσ.
15 Ὀνησίμου Ἀπ., Εὐσεβίου, Μαΐωρος
16 Παμφίλου μ., Φλαβιανοῦ Κ/λεως
17 Θεοδώρου Τήρ. μ., Μαρκιανοῦ μ.
18 Λέοντος Ρώμης, Ἀγαπητοῦ ἐπ. ὁμ.
19 Ἀρχίππου τοῦ Ἀποστόλου
20 Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης
21 Τιμοθέου ὁσ., Εὐσταθίου Ἀντιοχ.
22 Εὕρ. λειψ. ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτ.
23 Πολυκάρπου Σμύρν., Γοργονίας ὁσ.
24 Α' & Β' Εὕρεσις Κεφ. Προδρόμου
25 Ταρασίου Κ/λεως, Ἀλεξάνδρου μ.
26 Πορφυρίου Γάζης, Φωτεινῆς Σαμ.
27 Προκοπίου ὁμ., Γελασίου μ.
28 Βασιλείου ὁμολ., Κυράννης μ.
29 Κασσιανοῦ ὁμολ. τοῦ Ρωμαίου

Μάρτιος

1 Εὐδοκίας ὁσιομ., Δομνίνης ὁσίας
2 Ἡσυχίου, Θεοδότου, Εὐθαλίας μ.
3 Εὐτροπίου, Κλεονίκου, Βασιλίσκου
4 Γερασίμου ὁσ. Ἰορδ., Παύλου μάρτ.
5 Κόνωνος κ.λπ. μαρτ., Γεωργίου μ.
6 Τῶν ἐν Ἀμορίῳ **42** μ., Ἰουλιανοῦ μ.
7 Λαυρεντίου, Ἐλπιδίου, Αἰθερίου μ.
8 Θεοφυλάκτου Νικομ., Ἑρμοῦ Ἀπ.,
9 **Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων**
10 Κοδράτου μάρτ., Ἀναστασίας ὁσ.
11 Σωφρονίου Ἱεροσ., Θεοδώρας Βασ.
12 Θεοφάνους ὁμ., Συμεὼν Ν. Θεολ.
13 Ἀνακ. λειψ. Νικηφόρου Κ/λεως,
14 Βενεδίκτου ὁσ., Ἀλεξάνδρου μ.,
15 Ἀγαπίου & **7** μ., Ἀριστοβούλου Ἀπ.
16 Σαββίνου μ., Χριστοδούλ. ὁσ. Πάτμ.
17 Ἀλεξίου ὁσ., Θεοστηρίκτου ὁσ.
18 Κυρίλλου Ἱεροσ., Εὐκαρπίωνος μ.
19 Χρυσάνθου & Δαρείας μαρτύρων
20 Τῶν ἐν ἁγ. Σάββᾳ ἀναιρεθ. Πατέρων
21 Ἰακώβου ἐπ., Φιλήμονος, Δομνίνου μ.
22 Βασιλείου ἱερομ., Καλλινίκης μ.
23 Νίκωνος & **199** μ., Δομετίου μ.
24 Ζαχαρίου ὁσ., Ἀρτέμωνος ἱερομ.
25 **Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου**
26 Σύναξις Ἀρχ. Γαβριήλ, Στεφάνου ὁμ.
27 Ματρώνης ὁσίας, Φιλητοῦ μάρτ.
28 Ἡρωδίωνος Ἀπ., Ἱλαρίωνος ὁσ.
29 Μάρκου ἐπισκ., Κυρίλλου μάρτ.
30 Ἰωάννου ὁσ. Κλίμ., Εὐβούλης ὁσ.
31 Ὑπατίου ἱερομ., Ἀκακίου ὁσίου

Ἀπρίλιος

1 Μαρίας ὁσ. Αἰγ., Γεροντίου μ.
2 Τίτου ὁσίου, Πολυκάρπου μάρτ.
3 Νικήτα ὁσ., Ἰωσὴφ Ὑμνογράφου
4 Ζωσιμᾶ ὁσ., Θεοδούλου, Παύλου μ.
5 Κλαυδίου, Διοδώρου, Παππίου μ.
6 Εὐτυχίου Κ/λεως, **120** μ. ἐν Περσίδι
7 Καλλιοπίου μ., Γεωργίου ἐπ. ὁσ.
8 Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ρούφου Ἀπ.
9 Εὐψυχίου μάρ., Βαδίμου ὁσίου
10 Τερεντίου, Μιλτιάδου, Γρηγορίου Ε'
11 Ἀντύπα ἐπ. Περγ., Φαρμουθίου ὁσ.
12 Βασιλείου ἐπ., Ἀκακίου, Ἀνθούσης μ.
13 Μαρτίνου ὁμολ. πάπα Ρώμης
14 Ἀριστάρχου, Πούδη, Τροφίμου Ἀπ.
15 Λεωνίδου Ἀθηνῶν, Κρήσκεντος μ.
16 Ἀγάπης, Χιονίας, Γαλήνης κ.λπ. μ.
17 Συμεὼν ἱερομ., Ἀγαπητοῦ Ρώμης
18 Ἰωάννου Δεκ/λίτου, Ἀθανασίας ὁσ.
19 Παφνουτίου ἱερομ., Συμεὼν ὁσ.,
20 Θεοδώρου ὁσίου, Ζακχαίου Ἀποστ.
21 Ἀλεξάνδρας μ., Ἀναστασίου ὁσίου
22 Θεοδώρου Συκ/του, Ναθαναὴλ Ἀπ.
23 **Γεωργίου μεγαλ. Τροπαιοφόρου**
24 Ἐλισάβετ ὁσ., Σάββα & **70** μαρτ.
25 Μάρκου Ἀπ. & Εὐαγγ., Νίκης μ.
26 Βασιλέως ἱερομ., Γλαφύρας ὁσ.
27 Συμεὼν Ἱεροσ., Ἰωάννου ὁσ. ὁμ.
28 Κυζίκου **9** μ., Βαλερίας μ., Μέμνωνος
29 Ἰάσωνος, Σωσιπάτρου, Κερκύρας
30 Ἰακώβου Ἀποστ., Ἀργυρῆς νεομ.

Μάϊος

1 Ἱερεμίου προφ.,Εὐθυμίου ὁσιομ.
2 Μεγ. Ἀθανασίου ἀνακ. λειψάν.
3 Τιμοθέου & Μαύρας μ., Πέτρου ὁσ.
4 Πελαγίας, Λεοντίου μ., Ἱλαρίου ὁσ.
5 Εἰρήνης μεγαλομ., Εὐθυμίου ἐπ.
6 Ἰὼβ Δικαίου, Σεραφεὶμ ὁσίου
7 Ἐμφάν. Τιμ. Σταυροῦ, Ἀκακίου μ.
8 **Ἰωάννου Θεολ.,** Ἀρσενίου Μεγ.
9 Ἡσαΐου πρ., Χριστοφόρου, Νικολάου μ.
10 Σίμωνος Ἀπ., Λαυρεντίου ὁσίου
11 Κυρίλλου & Μεθοδίου ἰσαποστ.
12 Ἐπιφανίου ἐπ. Κύπρου, Γερμανοῦ ἐπ.
13 Γλυκερίας, Σεργίου, Εὐθυμίου ὁσ.
14 Ἰσιδώρου μάρτ., Θεράποντος μ.
15 Παχωμίου ὁσ. Μεγ., Ἀχιλλίου ὁσίου
16 Θεοδώρου ὁσ. Νικολάου Κ/λεως
17 Ἀνδρονίκου & Ἰουνίας Ἀποστόλ.
18 Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνης μ.
19 Πατρικίου, Ἀκακίου, Μενάνδρου μ.
20 Νικήτα, Ἰωσὴφ, Ἰωάννου ὁσ. Χίου
21 **Κωνσταντίνου & Ἑλένης ἰσαποστ.**
22 Μαρκέλλου μ., Βασιλίσκου μ.
23 Μιχαὴλ ἐπ., Μαρίας Κλωπᾶ μυροφ.
24 Συμεὼν ὁσ., Σωσάννης κ.λπ. μ.
25 Γ' Εὕρεσις Κεφ. Τιμ. Προδρόμου
26 Κάρπου & Ἀλφαίου Ἀποστόλων
27 Ἰωάννου Ρώσσου μ., Ἑλλαδίου μ.
28 Εὐτυχοῦς ἱερομ. ἐπ. Μελιτινῆς
29 Θεοδοσίας μ., Ὀλβιανοῦ ἐπ. ἱερομ.
30 Ἰσαακίου ὁσ., Βαρλαάμ ὁσίου
31 Ἑρμείου μάρτ., Πετρονίλας μάρτ.

Ἰούνιος

1 Ἰουστίνου φιλοσ. μ., Βαλεριανοῦ μ.
2 Νικηφόρου ὁμ., Ἐράσμου & **38** μ.
3 Λουκιλιανοῦ & Παύλης μαρτ.
4 Μητροφάνους ἐπ., Μάρθας & Μαρίας
5 Δωροθέου ἐπ., Μάρκου ὁσίου
6 Ἱλαρίωνος ὁσ., **5** ὁσ. Παρθένων
7 Θεοδότου ἱερομ., Σεβαστιανῆς ὁσ.
8 Θεοδώρου Στρατ., Καλλιόπης μ.
9 Κυρίλλου Ἀλεξ., Μαριάμνης μ.
10 Ἀλεξάνδρου & Ἀντωνίνης μαρτ.
11 Βαρθολ. & Βαρνάβα, **Ἄξιον Ἐστίν**
12 Ὀνουφρίου ὁσ., Πέτρου ὁσ. Ἄθων.
13 Ἀκυλίνη μάρτ., Ἄννης ὁσίας
14 Ἐλισσαίου προφ., Μεθοδίου ὁμ.
15 Ἀμὼς πρ., Ἱερωνύμου, Αὐγουστίνου
16 Τύχωνος ἐπ., Μάρκου ἱερομάρτ.
17 Ἰσαύρου, Μανουὴλ κ.λπ. μαρτύρ.
18 Λεοντίου, Αἰθερίου μ., Θεοδούλου μ.
19 Ἰούδα Ἀπ., Παϊσίου ὁσ., Ζήνωνος ὁσ.
20 Καλλίστου Κ/λεως, Μεθοδίου Πατάρ.
21 Ἰουλιανοῦ μ., Τερεντίου μάρτυρος
22 Εὐσεβίου μάρτ., Ζήνωνος μάρτ.
23 Ἀγριπίννης μ., Ἀριστοκλέους μ.
24 **Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου**
25 Φεβρωνίας ὁσ., Διονυσίου ὁσ.
26 Δαυὶδ ὁσ. ἐν Θ/νίκῃ, Ἰωάννου ἐπ.
27 Σαμψὼν ὁσ., Ἰωάννας Μυροφόρου
28 Ἀνακ. λειψ. Κύρου & Ἰωάννου Ἀναργ.
29 **Πέτρου & Παύλου Ἀποστόλων**
30 **Σύναξις τῶν 12 Ἀποστόλων**

Ἰούλιος

1 Κοσμᾶ & Δαμιανοῦ Ἀναργύρων
2 Κατάθεσις Τιμ. Ἐσθῆτος Θεοτόκου
3 Ὑακίνθου μάρτ., Ἀνατολίου μάρτ.
4 Ἀνδρέου ἐπ. Κρήτ., Λουκίας μάρτ.
5 Ἀθανασίου Ἄθων., Λαμπαδοῦ ὁσ.
6 Σισώη ὁσ., Ἀρχίππου Ἀπ., Λουκίας μ.
7 Θωμᾶ ὁσ., Κυριακῆς μεγαλομάρτ.
8 Προκοπίου μ., Θεοδοσίας μ.
9 Παγκρατίου, Διονυσίου, Μητροφάν.
10 Ἀντωνίου ὁσ., 45 μ. ἐν Νικοπόλει
11 Εὐφημίας μεγαλομ., Ὄλγας ἰσαπ.
12 Πρόκλου, Ἱλαρίου μ., Βερονίκης μ.
13 Σύναξ. Ἀρχ. Γαβριήλ, Στεφάνου ὁσ.
14 Ἀκύλλα Ἀπ., Νικοδήμου ὁσ. Ἁγιορ.
15 Κηρύκου & Ἰουλίττης μαρτύρων
16 Ἀθηνογένους ἱερομ., Φαύστου μ.
17 Μαρίνης μεγαλομ. Βηρονίκης μ.
18 Αἰμιλιανοῦ μ., Παύλου, Παμβὼ ὁσ.
19 Μακρίνης, Δίου ὁσ., Σεραφεὶμ ὁσ.
20 Ἠλιοῦ προφήτου τοῦ Θεσβίτου
21 Συμεὼν, Ἰωάννου ὁσ. Παρθενίου ἐπ.
22 Μαρίας Μαγδαλινῆς, Μαρκέλλης μ.
23 Ἰεζεκιὴλ προφ., Φωκᾶ ἱερομάρτ.
24 Χριστίνης μεγαλομ., Ἀθανασίου μ.
25 Κοίμησις Θεοπρομήτορος Ἄννης
26 Παρασκευῆς μάρτ., Ἑρμολάου ἱερομ.
27 **Παντελεήμονος μ.,** Ἀνθούσης μ.
28 Εἰρήνης Χρυσοβαλ., Προχόρου Ἀπ.
29 Καλλινίκου, Θεοδότης, Βασιλίσκου μ.
30 Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος Ἀπ.
31 Εὐδοκίμου δικ., Ἰωσήφ Ἀριμαθαίας

Αὔγουστος

1 7 Μακκαβ., Σολομονῆς, Ἐλεαζάρου
2 Ἀνακ. λειψ. Στεφάνου, Φωκᾶ μ.
3 Σαλώμης μυροφ., Στεφάνου μ.
4 7 παίδων ἐν Ἐφέσσῳ, Εὐδοκίας μ.
5 Εὐσιγνίου μάρτ., Νόννης ὁσίας
6 Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος
7 Δομετίου ὁσ., Νικάνορος ὁσίου
8 Αἰμιλιανοῦ ὁμ., Μύρωνος Κρήτης
9 Ματθίου Ἀποστ., Ἀντωνίου μάρ.
10 Λαυρεντίου διακ., Σύξτου π. Ρώμ.
11 Εὔπλου διακ, Νήφωνος διακ. Κ/λεως
12 Φωτίου, Ἀνικήτου μ., Σεργίου ὁσίου
13 Μαξίμου ὁμολ, **(Ἀπόδ. Μ/σεως)**
14 Μιχαίου προφ., Συμεὼν νεομ.
15 Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπ. Θεοτόκου
16 Ἁγ. Μανδηλίου, Γερασίμου ὁσ. Κεφ.
17 Μύρωνος, Παύλου, Ἰουλιανῆς μ.
18 Φλώρου & Λαύρου μαρτύρων
19 Ἀνδρέου στρατ., Θεοφάνους ὁσ.
20 Σαμουὴλ προφ., Θεοχάρους μ.
21 Θαδδαίου Ἀπ., Βάσσης & τέκνων
22 Παναγίας Προυσ., Ἀγαθονίκου μ.
23 Λούπου μάρτ., **(Ἀπ. Κοιμήσεως)**
24 Εὐτυχοῦς μ., Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ μ.
25 Τίτου Ἀπ., Σάββα μ., Γενναδίου ὁσ.
26 Ἀδριανοῦ, Ναταλίας μ., Ἰωάσαφ ὁσ.
27 Ποιμένος ὁσ., Φανουρίου μάρτ.
28 Μωυσέως Αἰθίοπος, Ἐζεκίου βασ.
29 Ἀποτομὴ Κεφαλ. Τιμ. Προδρόμου
30 Ἀλεξάνδρου, Παύλου πατριαρχῶν
31 Κατάθεσις Τιμ. Ζώνης Θεοτόκου

Σεπτέμβριος

1 **Ἀρχὴ Ἰνδίκτου,** Συμεὼν ὁσ. Στυλ.
2 Μάμαντος μ., Ἰωάννου Νηστευτοῦ
3 Ἀνθίμου ἱερομ., Πολυδώρου μάρτ.
4 Βαβύλα ἱερομ., Μωυσέως προφ.
5 Ζαχαρίου προφ., Ἀβδαίου μάρτ.,
6 Τὸ ἐν Χώναις θαῦμα Ἀρχ. Μιχαήλ
7 Σώζοντος μάρτ., Εὐψυχίου μάρτ.
8 **Γενέθλιον Ὑπεραγίας Θεοτόκου**
9 Ἰωακεὶμ & Ἄννης Θεοπατόρων
10 Μηνοδώρας, Μητροδ., Νυμφοδ. μ.
11 Θεοδώρας, Εὐανθίας, Εὐφροσύνου
12 Αὐτονόμου μάρτυρ. **(Ἀπ. Γενεθλ.)**
13 Κορνηλίου Ἑκατοντάρχου μ.
14 **Ἡ Ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ**
15 Νικήτα μεγαλ., Βησσαρίωνος ἐπ.
16 Εὐφημίας μεγαλομ., Μελιτινῆς μ.
17 Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης
18 Εὐμενίου ἐπ., Ἀριάδνης, Εἰρήνης μ.
19 Τροφίμου, Σαββατίου, Δορυμέδοντος
20 Εὐσταθίου, Θεοπίστης & τέκνων
21 Ἰωνᾶ πρ., Κοδράτου Ἀπ. **(Ἀπ. Ὑψώσ.)**
22 Φωκᾶ μ., Κοσμᾶ & **26** μ. ἐπὶ Βέκκου
23 Σύλληψις Τιμίου Προδρόμου
24 Θέκλης Ἰσαπ., **Παναγίας Μυρτιδιωτ.**
25 Εὐφροσύνης ὁσ., Παφνουτίου ὁσ.
26 **Μετάστασις Ἰωάννου Θεολόγου**
27 Καλλιστράτου μ., Ἀριστάρχου Ἀπ.
28 Χαρίτωνος ὁμ., Βαροὺχ προφ.
29 Κυριακοῦ ἀναχωρ., Πετρωνίας μ.,
30 Γρηγορίου ἐπ. Ἀρμεν., Γαϊανῆς μ.

Ὀκτώβριος

1 **Ἁγ. Σκέπης, Γοργοϋπ.,** Ρωμανοῦ Μελ.
2 Κυπριανοῦ & Ἰουστίνης μαρτ.
3 Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου ἐπ.
4 Ἱεροθέου ἐπ. Ἀθηνῶν, Δομνίνης μ.
5 Χαριτίνης, Ζαχαρίου κ.λπ. μαρτ.
6 Θωμᾶ Ἀποστ., Ἐρωτηΐδος μάρτ.
7 Σεργίου, Βάκχου μ., **99** πατ. Κρήτῃ
8 Ἰγνατίου ὁσιομ., Πελαγίας ὁσ.
9 Ἰακώβου Ἀλφαίου, Ἀβραὰμ, Λώτ
10 Εὐλαμπίου & Εὐλαμπίας μαρτύρ.
11 Φιλίππου διακ., Θεοφάνους Γραπτοῦ
12 Πρόβου κ.λπ.μ., Συμεὼν Ν. Θεολ.
13 Κάρπου, Παπύλου μ., Χρυσῆς μ.
14 Ναζαρίου, Γερβασίου μ., Κοσμᾶ ὁσ.
15 Λουκιανοῦ ἱερομ., Σαββίνου ὁσ.
16 Λογγίνου μ. ἑκατ., Λεοντίου μ.
17 Ὡσηὲ προφ., Ἀνδρέου ἐν Κρίσει
18 Λουκᾶ Εὐαγ., Συμεών, Θεοδώρου
19 Ἰωὴλ πρ., Οὐάρου μ., Κλεοπάτρας ὁσ.
20 Γερασίμου ὁσ., Ἀρτεμίου μάρτ.,
21 Ἱλαρίωνος ὁσ., Γαΐου & Δασίου μ.
22 Ἀβερκίου ἐπ., **7** παίδων ἐν Ἐφέσσῳ
23 Ἰακώβου Ἀποστ. Ἀδελφοθέου
24 Ἀρέθα μεγαλ., Σεβαστιανῆς μ.
25 Μαρκιανοῦ μ., Ταβιθᾶς ἐλεήμ.
26 **Δημητρίου μεγαλ. Μυροβλήτου**
27 Νέστορος μ., Κυριακοῦ πατρ.
28 Τερεντίου, Νεονίλλης κ.λπ. μ.,
29 Ἀναστασίας μ. Ρωμ., Ἀβραμίου ὁσ.
30 Ζηνοβίου, Ζηνοβίας μ., Κλεόπα Ἀπ.
31 Στάχυος, Ἀπελλοῦ κ.λπ. Ἀποστ.

Νοέμβριος

1 Κοσμᾶ & Δαμιανοῦ Ἀν., Δαυὶδ ὁσ.
2 Ἀκινδύνου, Πηγασίου κ.λπ. μαρτ.
3 Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσὴφ, Ἀειθαλᾶ μαρτ.
4 Ἰωαννικίου ὁσ., Πορφυρίου μάρτ.
5 Ἑρμᾶ Ἀπ., Γαλακτίωνος μάρτ.
6 Παύλου ὁμολ. Κ/λεως, Λουκᾶ ὁσ.
7 Τῶν ἐν Μελιτινῇ **33** μαρτύρων
8 **Σύναξις Ἀρχαγγ. Μιχαὴλ & Γαβριήλ**
9 Ὀνησιφόρου μ., Νεκταρίου Αἰγίνης
10 Σωσιπάτρου, Ὀλυμπᾶ κ.λπ. Ἀπ.
11 Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου μ.
12 Ἰωάννου Ἐλεήμ, Νείλου Σιναΐτου
13 **Ἰωάννου Χρυσοστόμου Κ/λεως**
14 **Φιλίππου Ἀπ.,** Γρηγορίου Παλαμᾶ
15 Γουρίου μ., Σαμωνᾶ μ.,Ἀβίβου μ.
16 Ματθαίου Ἀπ. & Εὐαγγελιστοῦ
17 Γρηγορίου ἐπ. Νεοκ., Γενναδίου ὁσ.
18 Πλάτωνος, Ρωμανοῦ, Ζακχαίου μ.
19 Ἀβδιοῦ πρ., Βαρλαάμ, Ἀγαπίου μ.
20 Πρόκλου Κ/λεως, Γρηγορίου ὁσ.
21 **Τὰ Εἰσόδια τῆς Ὑπερ. Θεοτόκου**
22 Φιλήμονος Ἀπ., Κικιλίας μάρτ.
23 Γρηγορίου ἐπ., Ἀμφιλοχίου ἐπ.
24 Κλήμεντος ἐπισκ., Πέτρου ἐπισκ.
25 **Αἰκατερίνης μεγαλομ., (Ἀπ. Εἰσ.)**
26 Στυλιανοῦ Παφλαγ., Νίκωνος ὁσ.
27 Ἰακώβου Πέρσου, Ναθαναὴλ ὁσ.
28 Στεφάνου ὁσ., Ἀνδρέου κ.λπ. μ.
29 Παραμόνου & Φιλουμένου μαρτ.
30 **Ἀνδρέου Ἀπ. τοῦ Πρωτοκλήτου**

Δεκέμβριος

1 Ναοὺμ προφ., Φιλαρέτου ὁσίου
2 Ἀββακοὺμ προφ., Κυρίλλου ὁσίου
3 Σοφονίου προφ., Θεοδώρου μάρτ.
4 Βαρβάρας μ., Ἰωάν. Δαμασκηνοῦ
5 **Σάββα ὁσ. ἡγιασμ.,** Διογένους μ.
6 **Νικολάου ἐπισκ. Μύρων Θαυμ.**
7 Ἀμβροσίου Μεδιολ., Γρηγορίου ὁσ.
8 Παταπίου ὁσ., Ἀπολλὼ κ.λπ. Ἀπ.
9 **Σύλληψις Θεοπρομήτορος Ἄννης**
10 Μηνᾶ, Ἑρμογένους κ.λπ. μαρτ.
11 Δανιὴλ ὁσ. Στυλ., Λεοντίου ὁσίου
12 **Σπυρίδωνος ἐπ. Τριμυθ. Θαυματ.**
13 Εὐστρατίου κ.λπ. μ., Λουκίας μ.
14 Θύρσου, Λευκίου, Καλλινίκου μ.
15 Ἐλευθερίου μάρτ., Ἀνθείας μάρτ.,
16 Ἀγγαίου πρ., Θεοφανοῦς. Μοδέστου
17 Δανιὴλ & **3** παίδ., Διονυσίου Ζακύν.
18 Σεβαστιανοῦ & Ζωῆς μαρτύρων
19 Βονιφατίου μ., Γρηγεντίου Αἰθιοπ.
20 Ἰγνατίου Θεοφόρου, Φιλογονίου ἐπ.
21 Ἰουλιανῆς & Θεμιστοκλέους μ.
22 Ἀναστασίας μ. Φαρμακολυτρίας
23 **10** μ. ἐν Κρήτῃ, Παύλου Νεοκαισ.
24 Εὐγενίας μάρτ., Φιλίππου μάρτ.,
25 **Ἡ κατὰ Σάρκα Γέννησις Κ.Η.Ι.Χ.**
26 **Σύναξις Ὑπεραγίας Θεοτόκου**
27 **Στεφάνου πρωτομάρτυρος**
28 Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μ.
29 Τῶν ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρ. Νηπίων
30 Ἀνυσίας μ., Γεδεὼν Τυρνάβου
31 Μελάνης ὁσίας Ρωμαίας

ΚΙΝΗΤΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Κυριακή - Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου
Κυριακή - Τοῦ Ἀσώτου
Σάββατον πρὸ τῶν Ἀπόκρεω - Ψυχοσάββατον
Κυριακή - Τῶν Ἀπόκρεω
Κυριακή - Τῆς Τυροφάγου
Καθαρὰ Ἑβδομάς
Παρασκευή - Α' Χαιρετισμοί
Σάββατον - Θαῦμα Κολλύβων Ἁγίου Θεοδώρου
Κυριακὴ Α' Νηστειῶν - Τῆς Ὀρθοδοξίας
Παρασκευή - Β' Χαιρετισμοί
Κυριακὴ Β' Νηστειῶν - Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ
Παρασκευή - Γ' Χαιρετισμοί
Κυριακὴ Γ' Νηστειῶν - Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως
Παρασκευή - Δ' Χαιρετισμοί
Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν - Ἁγ. Ἰωάννου Κλίμακος
Πέμπτη - Τοῦ Μεγάλου Κανόνος
Παρασκευή - Τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου
Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν - Ἁγ. Μαρίας Αἰγυπτίας
Σάββατον - Τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου
Κυριακή - Τῶν Βαΐων
Μεγάλη Δευτέρα - Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου
Μεγάλη Τρίτη - Τῶν Δέκα Παρθένων
Μεγάλη Τετάρτη - Τῆς Ἀλειψάσης τὸν Κύριον

Μεγάλη Πέμπτη - Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος
Μεγάλη Παρασκευή - Τὰ Ἅγια Πάθη
Μέγα Σάββατον - Ἡ Ταφὴ καὶ ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ

ΚΙΝΗΤΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

Α' Κυριακή - Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ
Δευτέρα - Παναγίας Πορταϊτίσσης
Παρασκευή - Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς
Β' Κυριακή - Τοῦ Θωμᾶ
Γ' Κυριακή - Τῶν Μυροφόρων
Δ' Κυριακή - Τοῦ Παραλύτου
Τετάρτη - Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
Ε' Κυριακή - Τῆς Σαμαρείτιδος
ΣΤ' Κυριακή - Τοῦ Τυφλοῦ
Πέμπτη - Τῆς Ἀναλήψεως
Ζ' Κυριακή - Τῶν Πατέρων τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου
Σάββατον πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς - Ψυχοσάββατον
Η' Κυριακή - Τῆς Πεντηκοστῆς
Δευτέρα - Τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
Α' Ματθαίου - Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων
Β' Ματθαίου - Κυριακὴ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων

ΠΑΣΧΑΛΙΑ 2014 - 2034

κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον

ΕΤΟΣ	ΠΑΣΧΑ	ΑΡΧΗ ΤΡΙΩΔΙΟΥ
2014	Ἀπριλίου 7	Ἰαν. 27
2015	Μαρτίου 30	Ἰαν. 19
2016 Δίσ.	Ἀπριλίου 18	Φεβρ. 8
2017	Ἀπριλίου 3	Ἰαν. 23
2018	Μαρτίου 26	Ἰαν. 15
2019	Ἀπριλίου 15	Φεβρ. 4
2020 Δίσ.	Ἀπριλίου 6	Ἰαν. 27
2021	Ἀπριλίου 19	Φεβρ. 8
2022	Ἀπριλίου 11	Ἰαν. 31
2023	Ἀπριλίου 3	Ἰαν. 23
2024 Δίσ.	Ἀπριλίου 22	Φεβρ.12
2025	Ἀπριλίου 7	Ἰαν. 27
2026	Μαρτίου 30	Ἰαν. 19
2027	Ἀπριλίου 19	Φεβρ. 8
2028 Δίσ.	Ἀπριλίου 3	Ἰαν. 24
2029	Μαρτίου 26	Ἰαν. 15
2030	Ἀπριλίου 15	Φεβρ. 4
2031	Μαρτίου 31	Ἰαν. 20
2032 Δίσ.	Ἀπριλίου 19	Φεβρ. 9
2033	Ἀπριλίου 11	Ἰαν. 31
2034	Μαρτίου 27	Ἰαν. 16

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Εἰκών: Τὸ Ὅραμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου 2
2) Εἰκών: Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ 3
3) Φωτογραφία: Ὁ Ἀείμνηστος Ἀρχ/πος Ματθαῖος (Καρπαθάκης), 1949 ... 4
4) Ἡ Φωνὴ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἐκ τῆς Θριαμβευούσης Ἐκκλησίας 5
5) Εἰκών: Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ 6
6) Πρόλογος 7
7) Εἰκών: Ἡ Ἁγία Τριάς, Φωτίου Κόντογλου 15
8) Εἰκών: Τὸ Ὅραμα τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου 16
9) Εἰσαγωγὴ Περὶ Προσευχῆς 17
10) Εἰκών: Ἡ Ἁγία Τριάς, Μονῆς Ἀρετίου 30
11) Νουθεσίαι καὶ Εὐχαί 31
12) Ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ 33
13) Εἰκών: Τὸ Ὅραμα τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιὴλ 49
14) Εἰκών: Τὸ Ὅραμα τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου 50
15) Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου 51
16) Εἰκών: Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ, Σφάκας Λασιθίου 68
17) Ἀκολουθία τῆς Ἐνάτης Ὥρας 69
18) Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ 80
19) Εἰκών: Τὸ Ὅραμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, Μονῆς Διονυσίου ... 96
20) Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου 97
21) Εἰκών: Ἡ Εἰς Ἅδου Κάθοδος 128
22) Εἰκών: Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ 129
23) Ἀκολουθίαι τῆς Διακαινησίμου 130
24) Εἰκών: Ὑπεραγία Θεοτόκος ἡ «Γοργοϋπήκοος» 134
25) Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος 135
26) Εἰκών: Ἡ «Παναγία τοῦ Βλαδιμήρ» 155
27) Εἰκών: Ὑπεραγία Θεοτόκος τὸ «Ἄξιον Ἐστίν» 156
28) Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος 157
29) Εἰκών: Ἡ Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ, Μουσείου Μπενάκη 178

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

30) Ἀναστάσιμα Τροπάρια τῶν Ὀκτὼ Ἤχων 179
31) Τροπάρια τῆς Ἑβδομάδος 185
32) Ἀπολυτίκια κατὰ Τάξιν Ἁγίων 189
33) Μακάριος Ἀνήρ 193
34) Ἀνοιξαντάρια 196
35) Τριαδικὰ Μεγαλυνάρια 198
36) Εἰκόνες: Ἡ Ἁγία Τριάς, τὸ Ἅγιον Μανδήλιον, ἡ Ἀνάστασις 199
37) Εὐλογητάρια Ἀναστάσιμα 200
38) Εἰκών: Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, Παναγίου Τάφου 201
39) Εὐλογητάρια Νεκρώσιμα 202
40) Ὕμνοι Κατανυκτικοί 204
41) Εἰκών: «Τὸ Τρίμορφον» μετὰ τῆς Θεοτόκου & τοῦ Προδρόμου ... 207
42) Εὐχαὶ τῆς Τραπέζης 208
43) Περὶ Σχισμάτων καὶ Αἱρέσεων 212
44) Ἡ Καταδίκη τοῦ Νέου Ἡμερολογίου 218
45) Τὸ Ἱστορικὸν Σιγίλλιον τοῦ 1583 226
46) Τὸ Ἱστορικὸν Σιγίλλιον τοῦ 1593 227
47) Ἡ Καταδίκη τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν 228
48) Ἡ Καταδίκη τῆς Νεοεικονομαχίας 244
49) Ἡ Καταδίκη τῶν Ἐκκλησιομάχων καὶ Θεομάχων 270
50) Ὁμολογία Ὀρθοδόξου Πίστεως 283
51) Προετοιμασία διὰ τὴν Θείαν Κοινωνίαν κ.λπ. 291
52) Νηστεῖαι 292
53) Καταλύσεις 293
54) Μηνολόγιον Ἀκινήτων Ἑορτῶν 294
55) Κινηταὶ Ἑορταὶ Τριωδίου 300
56) Κινηταὶ Ἑορταὶ Πεντηκοσταρίου 301
57) Πασχάλια 2014 - 2034 302
58) Περιεχόμενα 303

Η ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ